CĂRȚI ROMANTICE

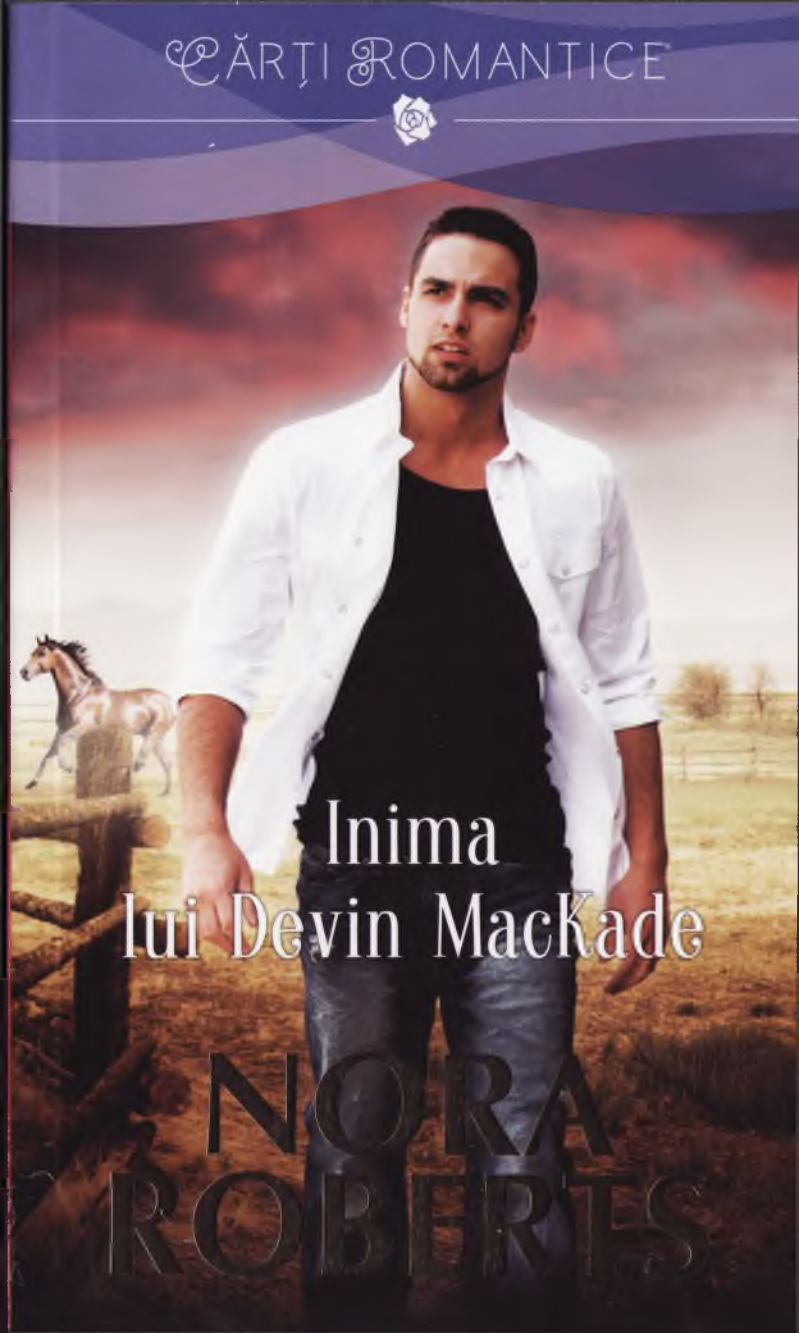

Inima lui Devin MacKade

NORA ROBERTS

The Heart of Devin MacKade
Nora Roberts
Copyright © 1996 Nora Roberts

Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Inima lui Devin MacKade
Nora Roberts

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Inima lui Devin MacKade / Nora Roberts;
trad.: Roxana Olteanu. – Bucureşti: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0371-5

I. Olteanu, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Inima lui Devin MacKade

Seria Frații MacKade

Traducere din limba engleză
Roxana Olteanu

Lira®

Celor care își urmează inima

prolog

Devin MacKade credea că vârsta de douăzeci de ani e o perioadă ciudată din viața unui om. Era îndeajuns de matur cât să fie considerat responsabil pentru diverse acțiuni și sarcini, îndeajuns de matur pentru a-și construi viața și pentru a iubi o femeie. Cu toate acestea, nu era chiar atât de matur, din punct de vedere legal, cât să fie considerat un adult în adevăratul sens al cuvântului.

Era bucuros că îi mai rămăseseră doar douăsprezece luni pentru a depăși etapa asta.

Cum era al treilea dintre cei patru frați, avusese ocazia să-i vadă pe Jared și Rafe intrând în viața adultă, iar Shane venea și el din urmă. Nu că s-ar fi grăbit, în fond. Se bucura de orice clipă din timpul și din viața lui, dar Devin, cu firea lui meticuloasă, începuse să-și facă planuri pentru cum avea să fie.

Micul oraș Antietam, din Maryland, ar fi fost surprins să afle că el se hotărâse să respecte legea, nu s-o încalce. Sau s-o ocolească.

Mama lui îl împinsese de la spate să meargă la facultate, e adevărat, dar, odată ajuns acolo, David se hotărâse să îi și placă. Cursurile de administrație în justiție, criminologie și sociologie l-au fascinat. Cum se făceau legile, de ce se făceau, cum erau susținute. I s-a părut de la bun început că acele cărți, acele cuvinte, acele principii îl așteptaseră pe el ca să fie descoperite.

Așa că, în felul lui meditativ, se hotărâse să devină polițist.

Nu era ceva ce voia să împărtășească familiei deocamdată. Frații lui l-ar fi luat peste picior, fără îndoială. Chiar și Jared, care se pregătea să devină avocat, nu s-ar

fi lăsat mai prejos. Nu era preocupat de asta. Devin știa că ar fi putut să le țină piept fără probleme celor trei frați, dacă nu verbal, atunci cu pumnii. Dar, pentru el, asta era o chestiune personală, despre care nu discuta.

Era conștient că nu tot ce-ți dorești în sinea ta poate fi realizat. Dovada o vedea chiar acolo, la cafeneaua lui Ed, unde el și frații lui luau o gustare înainte de a pleca la Taverna lui Duff, la biliard. Da, dovada era chiar acolo, aducându-i oferta zilei, cu obrajii îmbujorați din cauza tachinării lui Rafe.

Un metru cincizeci și opt, nici patruzeci și cinci de kilograme, delicată și fragilă ca un boboc de trandafir. Părul de îngeraș, ondulat ca un halou în jurul unei fețe din care ieșeau în evidență ochii cenușii și tăcuți. Un nas micuț, ce se răsucea ușor în vânt. Cea mai frumoasă gură din toată regiunea, cu un „v" pronunțat al buzei de sus. Exact ca la păpuși. Mânuțe mici, despre care el știa că pot jongla cu farfurii, cafetiere și pahare cu multă pricepere, dobândită din experiență.

Mâini care purtau un inel cu o fărâmă de diamant abia vizibil pe cel de-al treilea deget.

Se numea Cassandra Connor, și se părea că el era dintotdeauna îndrăgostit de ea. Cu siguranță o cunoștea dintotdeauna, o văzuse crescând, la început doar cu un vag interes, care apoi se transformase într-o adevărată pasiune, o pasiune pe care el o considera prea stânjenitoare pentru a o dezvălui.

Și asta era problema. Până să își ia el inima în dinți și s-o dezvăluie, fusese prea târziu. Joe Dolin deja o revendicase. Urmau să se căsătorească în iunie, la numai două săptămâni după ce ea avea să absolve liceul.

Și nu mai era nimic de făcut.

Se abținu să privească în urma ei în vreme ce ea se îndepărta de masa lor. Frații lui aveau ochi ageri, și el nu ar fi putut să suporte să fie tachinat pentru ceva așa de personal și de umilitor ca o iubire neîmpărtășită.

Așa că privi pe geam, la Main Street. Aici, se gândea el, ar mai fi putut face ceva. Într-o bună zi, avea să ofere și el ceva orașului care fusese o parte atât de importantă și de personală a vieții lui. Într-o bună zi, avea să își facă aici datoria și să-l protejeze. Era destinul său. De asta era sigur.

Uneori simțea, în visele lui, că mai făcuse asta cândva sau că măcar încercase, că orașul era devastat de războaie, dezbinat și slăbit de rivalități. În visele lui, văzuse cum fusese odinioară, așa cum era înfățișat în fotografiile acelea vechi din vremea Războiului Civil. Case de piatră și biserici, cai și trăsuri. Uneori i se părea că îi și auzea pe oamenii care se adunau pe la colțuri sau la frizerie, discutând despre Războiul dintre State.

Desigur, se gândea el la rece, orașul – sau măcar o parte din oraș – era bântuit. Vechea casă Barlow, de pe deal, din apropierea orașului, pădurea, propria lui casă, câmpurile cultivate la care dădea și el o mână de ajutor în fiecare primăvară, la arat și semănat. Erau peste tot ecouri ale vieților și ale morții, ale speranțelor și ale spaimelor trecute.

Cine voia să audă nu trebuia decât să asculte.

– Aproape la fel de bună ca a mamei.

Shane băgă o furculiță cu piure în gură, iar gropițele MacKade îi apărură în obraji când zâmbi.

– Aproape. Oare ce fac femeile când ies în oraș?

– Bârfesc. Cu farfuria golită în fața lui, Rafe se rezemă de scaun și își aprinse o țigară. Altceva ce să facă?

– Mama are tot dreptul, a comentat Jared.

– N-am zis că n-are. Bătrâna doamnă Metz îi face probabil capul mare despre noi chiar în clipa asta.

Rafe zâmbi răutăcios la ideea asta, știind că mama lor putea să-i țină piept formidabilei doamne Metz cu o mână legată la spate.

Devin își întoarse privirea de la Main Street spre frații lui.

– Am făcut ceva recent?

Începură cu toții să se gândească. Nu că aveau memorie slabă, dar intrau atât de ușor în belele, încât uneori nici nu mai luau în calcul consecințele.

Cine ar fi trecut prin fața ferestrei mari de la cafeneaua lui Ed ar fi putut să-i vadă pe cei patru MacKade, bruneți, diavoli cu ochi verzi, atât de frumoși încât ar putea accelera pulsul oricărei ființe de sex feminin, fie ea de zece sau de optzeci de ani.

Se ciondăniră în privința celui care a făcut cea mai recentă chestie – ceartă sau bătaie, legi încălcate sau măcar abateri. După o dezbatere aprinsă, se conveni că Rafe deținea premiul cel mare, prin întrecerea pe care o făcuse cu Chevroletul lui Joe Dolin pe autostradă.

Nu fuseseră prinși, dar se dusese vestea. Mai ales că Rafe câștigase, și acum Joe era chitit să-și ia revanșa.

– Individul e un nemernic, zise Rafe și suflă fumul de la țigară.

Nimeni nu îl contrazise, și privirea lui Rafe alunecă spre Cassie, care servea la o masă în spatele lor.

– Ce o fi văzut la el o dulceață de fată cum e Cassie?

– Dacă mă întrebi pe mine, cred că vrea doar să scape de acasă.

Jared își împinse farfuria pe masă.

– Oricine ar arunca măcar o privire la maică-sa, nu și-ar dori decât să scape mai repede de ea. E o fanatică.

– Poate îl iubește, spuse încet Devin.

Rafe își exprimă părerea printr-un cuvânt obscen.

– Copila n-are nici șaptesprezece ani, argumentă el. O să se îndrăgostească de o mie de ori.

– Nu toată lumea are o inimă așa flexibilă.

– Inimă flexibilă. Shane izbucni în râs la auzul expresiei. Nu inima e aia flexibilă, nici la Rafe, Dev, ci...

– Mai tacă-ți gura, tâmpitule, spuse Rafe calm, dându-i un ghiont puternic în coaste lui Shane. Ce zici de-o bere, Jared?

– De acord.

Rafe aruncă o privire răutăcioasă.

– Din păcate, voi trebuie să vă mulțumiți cu sucurile. Pun pariu că Duff are o groază de băuturi acidulate pentru copii.

Replica îl jigni în mod evident pe Shane. Asta fusese și intenția. După discuțiile mai aprinse, urmă îmbrânceala. Din spatele casei de marcat, Edwina Crump strigă la ei să se bată afară.

Și exact asta și făcură. Devin rămase în urmă să achite nota. Pe trotuar, lângă fereastră, frații lui se îmbrânceau și se pocneau, mai mult din obișnuință, nu pentru că ar fi fost cu adevărat mânioși. Fără să-i bage în seamă, el îi zâmbi lui Cassie.

– Se mai descarcă puțin, zise el, dându-i un bacșiș generos.

– Pe la ora asta trece și șeriful pe aici.

Vocea ei suna ca o avertizare timidă.

Și așa de dulce pentru urechile lui Devin, încât aproape că îl făcu să ofteze.

– Mă duc să-i despart.

Se ridică de la masă. Se gândea că mama lor știe ce simțea el. Era imposibil să-i ascundă ceva. Dumnezeu e martor că toți patru încercaseră – fără succes. Se gândea ce i-ar spune ea oare.

Probabil că era încă tânăr și că aveau să mai fie și alte fete, alte femei, alte iubiri. Ar fi spus-o pentru binele lui.

Devin știa că nu era încă un adult în toată puterea cuvântului, dar avea inima unui bărbat. Și deja inima lui era dată.

Dar ținea ascunsă inima asta, fiindcă n-ar fi putut suporta compătimirea lui Cassie.

Ieși din tavernă cu un aer indiferent, să-și despartă frații. Îl prinse pe Shane de cap, îi trase un cot în burtă lui Rafe, ridică dintr-o sprânceană spre Jared și le propuse împăciuitor să meargă să joace un biliard.

capitolul 1

Orașul Antietam arăta foarte frumos într-o primăvară târzie. Șerifului Devin MacKade îi plăcea să se plimbe pe trotuarele denivelate și să inspire mirosul de iarbă proaspăt tăiată și de flori, să audă lătratul câinilor și țipetele copiilor.

Îi plăcea să aibă grijă de ordinea din oraș, de tradițiile lui și de micile schimbări. În fața băncii se întindea o parcelă de begonii roz. Cele trei mașini care stăteau la coadă la drive-in reprezentau un adevărat blocaj de circulație.

Pe aleile din fața poștei erau oameni care pierdeau timpul, inspirând aer curat. Prin fereastra frizeriei se vedea un copilaș care venise pentru prima lui tunsoare, în timp ce mama lui își rodea unghiile, clipind des din ochii înduioșați.

Fluturau bannere cu parada și picnicul anual de Memorial Day[1]. Vedea o mulțime de oameni care își curățau de zor verandele sau le vopseau, pregătindu-se de eveniment.

Îi plăcea foarte mult ceremonia asta, cu toate durerile de cap pe care i le dădeau pregătirile și traficul. Îi plăcea tradiția, predictibilitatea. Felul în care oamenii își instalau scaunele pliante și gențile frigorifice de-a lungul străzii curbate, cu multe ore înainte de începerea paradei, ca să fie siguri că o să vadă bine marșul fanfarelor și bastoanele care aveau să se învârtească.

Dar cel mai tare îi plăcea cât de mult suflet puneau locuitorii orașului în acel weekend, cât de mult însemna pentru ei, ce mândri erau.

---

[1] Sărbătoare națională americană, stabilită în ultima luni a lui mai, care comemorează eroii (n.tr.)

Tatăl lui îi povestise despre un om de demult, care, atunci când era el copil, defila abia târându-se pe Main Street, îmbrăcat în uniforma cenușie a Confederației, la o altă paradă de Memorial Day. Unul dintre ultimii supraviețuitori ai Războiului Civil.

Acum era mort, toți erau morți, medită Devin, privind statuia din piața orașului. Erau morți, dar nu și uitați. Cel puțin nu în orașe așa mici ca acesta, care au auzit odinioară bubuiturile de obuze și focurile de armă și urletele groaznice ale răniților.

Se întoarse, uitându-se în lungul străzii, și oftă. Buickul doamnei Metz era parcat, ca de obicei, în zona interzisă. Ar fi putut să-i dea amendă, se gândi Devin, iar ea ar fi plătit-o. Dar apoi, când ar fi intrat șchiopătând în biroul lui să achite amenda, i-ar fi ținut și o predică. Luă o gură mare de aer, uitându-se atent la ușa bibliotecii. Nu încăpea îndoială că era acolo, bârfind peste tejghea cu Sarah Jane Poffenberger.

Devin își adună curajul și hotărârea și păși pe treptele vechi de piatră.

Era exact acolo unde se aștepta el s-o găsească, rezemată de tejghea, cu cotul sprijinit pe un munte de cărți și adâncită în cancanuri cu bibliotecara. Devin se întrebase mereu de ce o femeie cu forme așa generoase ține să se îmbrace în haine cu croieli așa extravagante.

– Doamnă Metz.

Vorbea încet. În tinerețea lui, fusese de multe ori dat afară din bibliotecă de domnișoara Sarah Jane.

– A, bună, Devin.

Doamna Metz se întoarse zâmbind spre el. Era gata să răstoarne muntele de cărți cu cotul, dar domnișoara Sarah Jane, cu toată aparența ei de sperietoare de ciori insuficient umplută, se mișcă repede.

– Ce faci tu în această după-amiază superbă?

– Foarte bine. Bună ziua, domnișoară Sarah Jane.

– Devin.

Cu părul ei cenușiu strâns la spate, lăsând la vedere pielea subțire și albă ca hârtia, cu gulerul apretat, închis sobru până sub bărbie, Sarah Jane înclină din cap cu un aer imperial.

– Ai venit să înapoiezi exemplarul acela din *The Red Badge of Courage*?

– Nu, doamnă.

Aproape că roși. Cu douăzeci de ani în urmă, pierduse o carte afurisită, o plătise, ba chiar măturase biblioteca o lună de zile, drept pedeapsă pentru neglijența lui. Acum, deși bărbat în toată firea – ba unul care purta o insignă fiind considerat de mai toată lumea un om responsabil –, era transformat din nou în băiețel de ochii tăioși ai lui Sarah Jane Poffenberger.

– O carte este o comoară, zise ea, așa cum spunea întotdeauna.

– Da, doamnă. A, doamnă Metz... Mai mult ca să scape decât ca să aplice regulile de parcare, își întoarse privirea spre ea. Ați parcat ilegal. Din nou.

– Da?

Ea îl privi cu un aer neliniștit și inocent.

– Dar nu știu cum s-a putut întâmpla asta, Devin. Puteam să jur că am parcat unde trebuie. Am venit doar să aduc niște cărți. Aș fi venit pe jos, dar mai aveam treabă în oraș, așa că am trecut pe aici în drum spre casă. Lectura este unul dintre darurile lui Dumnezeu, nu-i așa, Sarah Jane?

– Într-adevăr.

Cu toate că gura i-a rămas o linie fermă, ochii întunecați ai lui Sarah Jane râdeau pe fața ei ridată. Devin trebuia să se țină tare pe picioare.

– Sunteți în zona interzisă, doamnă Metz.

– Vai de mine! Nu mi-ai dat vreo amendă, nu?

– Încă nu, mormăi Devin.

– Fiindcă domnul Metz se supără foarte tare când primesc amendă. Și nu am stat decât un minut sau două aici, nu-i așa, Sarah Jane?

– Doar un minut sau două, confirmă Sarah Jane, dar îi făcu apoi cu ochiul lui Devin.

– Dacă ați muta mașina de acolo...

– O să fac asta. Sigur că o s-o fac. Imediat ce iau cărțile astea. Nu știu ce m-aș face fără cărți, în condițiile în care domnul Metz se uită tot timpul la televizor. Înregistrează-mi, te rog, cărțile astea, Sarah Jane, cât timp Devin ne povestește ce mai face familia lui.

Știa și el când era învins. La urma urmei, era polițist.

– Toți sunt bine.

– Și copilașii ăia mici și drăgălași. Imaginează-ți că doi frați au făcut copii la doar câteva luni diferență unul de altul. Trebuie să trec pe la voi să-i văd și eu.

– Și copilașii sunt bine. I se mai înmuiase vocea vorbind despre ei. Cresc.

– O, cresc, cum să nu crească, nu-i așa, Sarah Jane? Cresc ca buruienile, nu poți să-i oprești. Acum te-ai făcut cu un nepot și o nepoată.

– Doi nepoți și o nepoată, îi aminti Devin, adăugându-l și pe Bryan, fiul lui Savannah, soția lui Jared.

– Da, într-adevăr. Și nu te-ai gândit să faci și tu copii?

Îi sclipeau ochii la gândul că avea să afle vreun detaliu despre evenimente viitoare. Devin își păstră cumpătul.

– Rolul de unchi mi se potrivește. Fără scrupule, își azvârli cumnata în gura lupului. Regan l-a luat cu ea pe Nate la magazin azi, l-am văzut acum vreo două ore.

– Serios?

– Mi-a zis că s-ar putea să treacă pe acolo și Savannah cu Layla.

– Nu mai spune! Păi...

Să le prindă la cotitură pe amândouă femeile MacKade era o mare lovitură, așa că doamna Metz aproape începu să tremure.

– Grăbește-te, Sarah Jane! Mai am niște treburi de făcut.

– Nu te agita, ți le-am înregistrat!

Sarah Jane îi înmână sacoșa de pânză pe care doamna Metz și-o adusese cu ea și care acum era burdușită cu cărți. Doamna Metz ieși ca din pușcă, iar Sarah Jane zâmbi.

– Ești băiat deștept, Devin. Întotdeauna ai fost așa.

– Dacă află Regan că din cauza mea se duce acolo, o să mă jupoaie, zise el și zâmbi. Dar un bărbat face ce trebuie să facă. Mi-a părut bine să vă văd, domnișoară Sarah Jane.

– Să faci bine să găsești exemplarul ăla din *The Red Badge of Courage*, Devin MacKade. Cărțile nu trebuie să se piardă.

El se înfioră în vreme ce deschise ușa.

– Da, doamnă.

Cu tot gabaritul ei, doamna Metz se mișcase repede. Deja plecase din zona interzisă și se înscrisese în traficul lejer. Felicitându-se în sine pentru o treabă bine făcută, Devin se gândi că acum ar putea să dea o fugă la motelul MacKade.

Voia doar să vadă dacă nu cumva era nevoie de el pe acolo, își spunea în timp ce se îndrepta spre mașina lui. La urma urmei, era motelul fratelui său, Rafe. Era de datoria lui să treacă pe acolo din când în când.

Faptul că acolo era administrator Cassie Dolin și că locuia la etajul doi cu cei doi copii ai ei nu avea nici o legătură.

Își făcea pur și simplu datoria.

Ceea ce era, se gândi el așezându-se la volanul mașinii sale, o minciună mare și ridicolă.

Dar făcea totuși exact ce trebuia să facă. Adică s-o vadă pe ea. Măcar o dată pe zi, trebuia pur și simplu s-o vadă. Trebuia să facă asta, oricât de mult îl durea și oricât de atent trebuia să fie. Cu atât mai atent acum, își aminti el, când ea divorțase de nemernicul ăla care o bătuse și o abuzase psihic atâția ani.

Joe Dolin era la închisoare, își aminti Devin cu satisfacție sumbră, ieșind din oraș. Și avea să rămână acolo multă vreme.

Iar ca șerif, ca prieten, ca om care o iubise aproape toată viața lui, Devin avea datoria să se asigure că ea și copiii ei erau bine și fericiți.

Și poate că azi avea s-o facă să zâmbească, cu ochii ei mari și cenușii.

Vechea casă Barlow – probabil așa avea să rămână pentru totdeauna în mintea tuturor – era amplasată pe un deal, chiar la marginea orașului Antietam. Odinioară, se aflase în proprietatea unui bogătaș, care se bucurase de poziția înaltă a imobilului, de mobila scumpă din interior și de panorama superbă. Rămăsese în picioare în zilele sângeroase ale Războiului Civil, care devastase totul în jur. Rămăsese în picioare și atunci când un tânăr soldat rănit fusese ucis pe treptele lustruite ale scării impunătoare. Și rămăsese acolo și după ce doamna casei murise de durere. Sau cel puțin așa spunea legenda.

Rămăsese acolo, degradându-se încet, inutilă, nebăgată în seamă. Construcția de piatră se păstrase, chiar dacă verandele de lemn putreziseră, chiar dacă geamurile fuseseră sparte de pietrele copiilor obraznici. Rămăsese acolo pustie zeci de ani, plină doar cu fantome.

Până când Rafe MacKade se întorsese în oraș și o preluase. Casa aceasta, se gândi Devin, intrând pe aleea în pantă, i-a apropiat pe Rafe și pe Regan. Împreună, au reușit să facă din casa veche și dărăpănată ceva elegant, frumos.

Acolo unde odinioară fuseseră numai buruieni și arbuști țepoși era acum o peluză terasată superbă, plină de flori și de arbuști. El însuși ajutase la plantat. Frații MacKade întotdeauna erau uniți atunci când era vorba despre împlinirea unui vis – sau despre distrugerea unui inamic.

Ferestrele străluceau acum, încadrate de rame de un albastru intens, cu jardinierele pline de panseluțe galbene.

Cele două verande solide erau vopsite în aceeași nuanță de albastru și le ofereau oaspeților șansa să admire panorama orașului.

Sau, știa el, dacă preferau să stea în spate, puteau să vadă până departe pădurea care străjuia motelul, chiar și ferma lui sau proprietatea pe care locuiau fratele său, Jared, soția acestuia, Savannah, și copiii lor.

Nu bătu la ușă, ci intră pur și simplu. Nu era nici o mașină pe alee în afară de a lui Cassie, așa că își dădu seama că oaspeții plecaseră deja, iar alții nu veniseră încă.

Rămase o clipă în holul imens, cu podeaua lustruită acoperită de covorașe frumoase, inclusiv pe scări. Întotdeauna erau flori acolo. Cassie avea grijă de asta. Vaze frumoase cu flori parfumate, boluri mici și coșulețe cu potpourri pe care le făcea singură.

Așa că, pentru el, casa mirosea a Cassie. Nu știa unde avea să fie – în bucătărie, în curte, în apartamentul ei de la etajul trei. Parcurse toată casa, din față în spate, știind că, dacă nu o găsea acolo, trebuia să urce scara exterioară și să bată la ușa apartamentului ei. Era greu de crezut că doar în urmă cu doi ani casa era plină de praf și de pânze de păianjen, cu tencuiala crăpată și cu mulura spartă. Acum, podeaua și pereții străluceau, geamurile sclipeau, lemnul părea poleit. Mese vechi erau încărcate cu tot felul de obiecte pe care Devin le considerase întotdeauna doar niște colectoare de praf, dar care aveau farmec.

Rafe și Regan făcuseră o treabă bună aici, construiseră ceva. Așa cum făcuseră și cu casa aceea veche pe care și-o cumpăraseră la marginea orașului.

Îl invidia pe fratele lui, nu numai pentru dragostea de care se bucura, ci și pentru parteneriatul pe care îl avea cu femeia lui, pentru familia pe care și-o făcuseră.

Shane avea ferma. Teoretic, ferma era a tuturor, dar era inima și sufletul lui Shane. Rafe îi avea pe Regan și pe copil, motelul și frumoasa casă veche de piatră

și lemn de cedru pe care și-o făcuseră. Jared o avea pe Savannah, copiii și cabana.

Dar el? Ei, el avea orașul, probabil. Și un pat de campanie într-o cămăruță din biroul șerifului.

Bucătăria era goală. Deși era curată de parcă nu fusese folosită vreodată, ea păstra toată căldura pe care trebuia s-o aibă o bucătărie. Faianța albastră de ardezie și ustensilele albe ca laptele arătau preocuparea pentru detalii – niște fructe proaspete așezate într-un vas vechi de ceramică, un borcan simpatic în formă de pisică zâmbitoare, despre care el știa că era plin cu prăjiturele proaspete de casă, sticluțe înguste în care Cassie punea oțet aromatic, iar pe pervazul de deasupra chiuvetei câteva ghivece cu violete de Parma înflorite.

Iar apoi, uitându-se pe fereastră, o văzu pe ea: aduna de pe frânghie cearșafurile imaculate care se uscaseră în aerul cald.

Inima i se zbătu în piept. Putea să se stăpânească, reușise s-o facă atâția ani, nici nu mai știa câți. Părea fericită, doar asta îi veni în minte. Buzele ei parcă zâmbeau ușor, ochii cenușii aveau un aer visător. Adierea care flutura cearșafurile îi mângâia părul, făcea ca buclele ei de culoarea mierii să danseze în jurul feței, pe lângă gât.

Asemenea bucătăriei, era curată, îngrijită, fără să fie însă rece. Era îmbrăcată cu o bluză de bumbac pe care și-o băgase în pantaloni. De ceva timp, începuse să poarte și câteva bijuterii. Dar nu inele. Trecuse de-acum un an întreg de la divorț, iar el știa cu precizie ziua în care ea își scosese inelul de pe deget.

Purta însă niște cercei micuți de aur, iar buzele erau date discret cu ruj. Încetase să poarte bijuterii și să se machieze la scurt timp după ce se căsătorise. Devin își amintea și asta.

Așa cum își amintea și cum fusese chemat prima oară la casa pe care o închiriaseră ea și Joe, la sesizarea vecinilor. Își amintea de focul din ochii ei, atunci când venise să deschidă ușa, de semnele pe care le avea pe față,

de felul în care vocea ei suna gâtuit şi tremurat, spunându-i că nu era nici o problemă, absolut nici o problemă. Alunecase şi căzuse, atâta tot.

Da, îşi amintea asta. Iar frustrarea lui, senzaţia aceea oribilă de neputinţă pe care o simţise prima dată şi apoi de fiecare dată când era nevoit s-o confrunte, s-o roage, să-i sugereze discret alternative pe care ea le respingea delicat.

Nu putea face nimic atâta timp cât ea refuza cu încăpăţânare să-i spună ce se întâmpla în casa ei, până când, în sfârşit, venise la biroul lui – plină de vânătăi, bătută, îngrozită – să depună o plângere.

Acum, ca şerif, nu prea avea ce să facă pentru ea în afară de a-i oferi prietenia lui.

Aşa că acum ieşi în curte pe uşa din spate, cu un zâmbet relaxat.

– Hei, Cass.

Iniţial, ea păru alarmată, ceea ce îi întunecă frumoasa culoare cenuşie a ochilor. Se obişnuise cu asta, deşi îl durea enorm să ştie că pentru ea era în primul rând reprezentantul autorităţii, simbolul necazurilor, nu un vechi prieten. Dar acum zâmbetul îi revenea mult mai repede ca înainte, alungând de pe chipul ei delicat încordarea.

– Bună, Devin.

Calmă, fiindcă era obişnuită să se stăpânească, agăţă cleştele de rufe înapoi pe frânghie şi începu să împăturească frumos cearşaful.

– Vrei o mână de ajutor?

Până să aibă ea timp să refuze, el se apucă să desfacă de pe frânghie cleştii. Ea pur şi simplu nu se putea obişnui cu ideea că un bărbat poate face lucruri de-astea. Mai ales un asemenea bărbat. Cu umeri largi, mâini mari, picioare lungi. Şi superb, normal. Toţi fraţii MacKade erau aşa.

Era ceva extrem de masculin la Devin, ceva ce ea nu-şi putea explica. Chiar şi atunci când strângea cu pricepere

cearșafurile de pe frânghie, le împăturea și le punea în coș, tot bărbat era. Spre deosebire de adjuncții lui, el nu purta uniforma kaki de șerif, doar blugi și o cămașă bleumarin, cu mânecile suflecate până la coate. Avea o grămadă de mușchi, văzuse asta de mult. Iar ea avea motive să fie speriată de forța unui bărbat. Dar, deși avea mâinile alea mari, umerii largi, nu fusese niciodată altfel decât delicat. Încercă să nu uite asta când el o atinse în treacăt, întinzându-se după un alt clește.

Totuși, se îndepărtă de el, ca să păstreze distanța. El îi zâmbi și ea se gândi ce ar putea să spună. Ar fi fost mai simplu dacă el nu ar fi fost atât de... arătos. Atât de viu. Părul lui era negru ca noaptea și cădea în bucle peste gulerul uzat al cămășii. Ochii lui erau verzi ca mușchiul de pădure. Până și osatura feței era așa bine definită, încât era imposibil de trecut cu vederea felul în care se formau adâncituri și netezimi. Gura lui era fermă, iar gropița din barbă îi atrăgea mereu privirea.

Până și mirosul lui era bărbătesc. Doar săpun și transpirație. Întotdeauna fusese drăguț cu ea și dintotdeauna făcuse parte din viața ei, așa i se părea. Dar, ori de câte ori erau singuri, ea se trezea speriată ca o pisică aflată față în față cu un buldog.

– E o zi prea frumoasă ca să le pui în uscător.

– Ce?

Ea clipi des, apoi se mustră în sinea ei.

– A, da. Îmi place să usuc cearșafurile afară, atunci când se poate. Am avut doi oaspeți care au dormit aici, și mai târziu trebuie să vină încă doi. Suntem ocupați complet în weekendul de Memorial Day.

– O să ai treabă.

– Da. Dar nu e cine știe ce muncă, serios.

El o privi cum netezește cearșafurile în coș.

– Nu se compară cu a fi ospătăriță la Ed.

– Nu.

Ea zâmbi ezitant, apoi ridică din umeri, parcă vinovată.

– Ed s-a purtat minunat cu mine. M-am simțit foarte bine lucrând pentru ea.

– Încă e supărată pe Rafe că te-a furat. Observând tristețea care îi apăruse în ochi, Devin clătină din cap. Glumesc, Cassie. Știi că s-a bucurat și ea că ai acceptat slujba asta. Ce fac copiii?

– Sunt bine. Minunat. Până să se aplece ea să ridice coșul, Devin îl și apucase, iar ea rămase așa, neștiind ce să facă cu mâinile. Trebuie să vină de la școală.

– Nu se antrenează pentru Liga Mică azi?

– Nu.

Ea se îndreptă spre bucătărie, dar el deschise ușa înaintea ei, după care o așteptă să intre.

– Connor e în al nouălea cer că a intrat în echipă.

– E cel mai bun aruncător.

– Așa spune toată lumea.

Automat, ea se îndreptă spre aragaz să pună de cafea.

– E așa ciudat. N-a fost niciodată interesat de sport înainte de... În fine, înainte, a încheiat ea jalnic. Bryan s-a purtat extraordinar cu el.

– Nepotul meu e un puști dat dracului.

Se simțea o mândrie așa curată și sinceră în cuvintele lui, încât Cassie se întoarse să se uite mai bine la el.

– Tu chiar simți asta în privința lui, pe bune? Vreau să zic, chiar dacă nu e nici o legătură de sânge între voi?

– Când Jared s-a căsătorit cu Savannah, Bryan a devenit copilul lui. Asta înseamnă că e nepotul meu. Familia nu înseamnă doar legături de sânge.

– Nu, iar uneori rudele de sânge îți dau mai multe bătăi de cap decât alții.

– Iar te-a supărat mama ta.

Ea se mulțumi să ridice din umeri și se întoarse la cafea.

– Așa e ea.

Se duse la dulapul cu geamuri și scoase de acolo o cană și o farfurioară. Când Devin îi puse mâna

pe umăr, ea tresări așa tare, că fu cât pe ce să scape farfuria din mână.

El vru să se retragă, dar apoi se răzgândi. O răsuci cu fața la el și își puse și cealaltă mână pe umăr.

– Tot te mai bate la cap cu Joe?

Ea încercă să înghită în sec, dar gâtul parcă n-o asculta. Mâinile lui erau ferme, dar strânsoarea lor nu era dureroasă. Se străduí să rămână calmă și să nu lase privirea în pământ.

– Nu crede în divorț.

– Dar crede în bătăi?

Ea nu clipi și nici nu își plecă privirea. Devin se mustră în gând și își luă mâinile de pe ea.

– Îmi cer scuze!

– Nu face nimic. Nu mă aștept să înțelegi. Nici eu nu mă mai înțeleg. Ușurată că el se îndepărtă, ea se întoarse spre borcanul cu prăjituri și umplu farfurioara cu biscuiți de ciocolată și prăjiturele de ovăz pe care le făcuse în acea dimineață. Parcă nu contează că sunt fericită, că și copiii sunt fericiți. Parcă nu contează că legea spune că nu e bine ce mi-a făcut Joe. Că a atacat-o pe Regan. Nu contează decât că mi-am încălcat jurământul și că am divorțat de el.

– Chiar ești fericită, Cassie?

– Nu credeam că o să fiu fericită, nici măcar nu mai credeam că ar trebui să fiu fericită. Așeză farfuria pe masă și turnă cafeaua în ceașcă. Da, sunt fericită.

– Și ai de gând să mă lași să beau singur cafea?

Ea se uită fix la el o clipă lungă. Asta era pentru ea ceva inedit, ideea de a sta în mijlocul zilei la cafea cu un prieten. El preluă inițiativa și scoase încă o cană.

– Deci, spune-mi...

După ce turnă cafeaua, el îi trase un scaun.

– Cum se simt turiștii să-și petreacă noaptea într-o casă bântuită?

– Unii sunt dezamăgiți că nu văd sau că nu aud ceva.

Cassie luă cana de pe masă și încercă să-și alunge sentimentul de vinovăție că nu făcea treabă.

– Rafe a fost foarte inspirat să facă reclamă spunând că e o casă bântuită. Întotdeauna a fost isteț.

– Da, așa e. Unii sunt speriați când coboară la micul dejun, dar cei mai mulți sunt... în fine, exaltați, presupun. Spun că au auzit uși trântindu-se sau voci ori că au auzit-o pe ea plângând.

– Pe Abigail Barlow. Trista doamnă a casei, frumusețea Sudului, compătimită pentru că s-a măritat cu yankeul ucigaș.

– Da. Spun că au auzit-o sau că au simțit miros de trandafiri, sau pur și simplu că au simțit ceva. N-am avut decât un cuplu care a plecat în toiul nopții. De data asta, zâmbetul ei apăru repede și cumva maliții-os. Amândoi erau îngroziți.

– Dar nu și tu. Nu te deranjează să ai prin preajmă o fantomă care bântuie?

– Nu.

El își semeți capul.

– Ai auzit-o vreodată? Pe Abigail?

– A, da, deseori. Nu numai noaptea. Câteodată, când sunt singură, aranjez paturile sau fac curat, o aud. Sau o simt.

– Și nu te sperie?

– Nu, simt doar... Ar fi vrut să spună „o legătură", dar se gândi că ar suna ciudat. Că îmi pare rău pentru ea. A fost prizonieră, nefericită, măritată cu un bărbat care o disprețuia, îndrăgostită de altcineva.

– Îndrăgostită de altcineva? o întrerupse Devin. Asta n-am mai auzit-o.

Ușor încurcată, Cassie își puse cana pe masă cu un zornăit ușor.

– Nici eu. „Dar eu știu asta cumva", își dădu ea seama. Cred că am adăugat eu asta. E mai romantic. Emma îi spune „Doamna". Îi place să intre în dormitorul matrimonial.

– Şi Connor?

– Pentru el e o mare aventură. Totul. Le place la nebunie aici. Odată, când Bryan a dormit la noi, i-am prins pe toţi trei furişându-se la etajul oaspeţilor. Voiau să facă vânătoare de fantome.

– Când eram copii, am dormit şi eu aici, cu fraţii mei.

– Serios? Normal că aţi dormit, continuă ea înainte ca el să aibă timp să răspundă. Fraţii MacKade şi casa pustie, abandonată şi bântuită. Se potriveşte. Aţi făcut şi voi vânătoare de fantome?

– N-a fost nevoie: am văzut-o. Am văzut-o pe Abigail.

Zâmbetul lui Cassie păli.

– Serios?

– Nu le-am spus niciodată celorlalţi. Ar fi făcut mişto de mine toată viaţa. Dar am văzut-o, stătea în salon, lângă foc. Era şi un foc, îi simţeam mirosul, îi simţeam căldura care venea de la flăcări, simţeam şi mirosul trandafirilor care se aflau într-o vază, pe o măsuţă de lângă ea. Era frumoasă, spuse încet Devin. Cu părul blond şi pielea ca de porţelan, ochii ei aveau culoarea fumului care ieşea pe horn. Era îmbrăcată cu o rochie albastră. Când s-a mişcat, am auzit foşnetul rochiei de mătase. Cosea ceva, iar mâinile ei erau mici şi delicate. S-a uitat drept la mine şi a zâmbit. A zâmbit, dar avea lacrimi în ochi. Mi-a vorbit.

– Ţi-a vorbit, repetă Cassie şi simţi fiori reci pe şira spinării. Ce ţi-a spus?

– Dacă numai...

Devin se cutremură uşor şi reveni la realitate.

– Asta a fost tot. „Dacă numai." Apoi a dispărut, iar eu mi-am spus că am visat. Dar ştiam că nu am visat. Am sperat mereu s-o mai văd.

– Şi n-ai mai văzut-o?

– Nu, dar am auzit-o plângând. Ţi se rupe inima.

– Ştiu.

– Aș prefera... hmm... să nu-i spui asta lui Rafe. Și acum ar face mișto de mine.

– N-o să-i spun.

Ea zâmbi, și el mușcă dintr-o prăjitură.

– De-asta vii pe aici, fiindcă speri s-o mai vezi?

– Vin să te văd pe tine.

În clipa în care o spuse, își dădu seama de greșeală. Într-o fracțiune de secundă, expresia ei a trecut de la liniște la îngrijorare.

– Și pe copii, adăugă el repede. Și pentru prăjituri.

Ea se relaxă din nou.

– O să-ți pun o punguță s-o iei la tine.

Dar, când dădu să se ridice, el își puse mâna pe mâna ei. Ea îngheță, nu atât de spaimă, cât de surpriza atingerii lui. Amuțită, se uita doar cum mâna lui o acoperea cu totul pe a ei.

– Cassie...

Își stăpâni impulsul de a se repezi la ea, s-o îmbrățișeze, pur și simplu, să-i atingă buclele acelea diafane și să simtă, în sfârșit să simtă, gustul gurii ei micuțe și serioase.

Respirația ei avu o ezitare pe care ei îi era frică s-o analizeze. Dar se forță să-și ridice privirea, și-și porunci să nu fie atât de lașă încât să nu se uite în ochii lui. Ar fi vrut să știe la ce se uita sau ce căuta. Nu știa decât că se aștepta să vadă la el ceva mai mult decât răbdare și compasiune, ceva diferit.

– Devin... Ea își trase mâna și tresări, auzind râsete și pași care tropăiau. Au venit copiii, încheie ea repede, cu răsuflarea tăiată, și se grăbi spre ușă.

– Sunt aici! strigă ea, știind că altfel ei s-ar fi dus direct în apartament, așa cum le spusese ea.

– Mamă, am luat o steluță de aur la tema de acasă. Emma intră în cameră, un spiriduș blond îmbrăcat într-un trening roșu. Își puse pe dulap cutia de mâncare și îi zâmbi timid lui Devin. Salut.

– Uite cea mai tare fată. Ia să văd și eu steluța aceea.

Ea se apropie de el cu hârtia în mână.

– Tu ai deja stea.

– Dar nu e așa frumoasă ca a ta.

Devin netezi ușor cu degetele steaua de hârtie lipită pe foaie.

– Ai făcut tu singură asta?

– Aproape tot. Pot să stau la tine în brațe?

– Sigur că da.

O luă în brațe și o așeză pe genunchii lui. Pur și simplu o adora. După ce își trecu obrazul peste părul ei, îi zâmbi lui Connor.

– Cum merge, campionule?

– OK.

Connor se înfiorase ușor de plăcere la auzul apelativului. Era mărunțel pentru vârsta lui, la fel ca Emma, și blond, dar, la cei zece ani ai lui, părul lui era mai închis decât al surorii lui de-o șchioapă.

– Ai făcut un meci mare sâmbătă.

Acum chiar roși.

– Mersi. Dar Brian a făcut patru din cinci. Loialitatea și dragostea pentru prietenul lui cel mai bun nu aveau limite. Ai văzut?

– Am stat și eu la câteva reprize. Te-am văzut când ai tras câteva lovituri zdravene.

– Connor a luat zece la test la istorie, spuse Emma. Și din cauza asta Bobby Lewis, ăla mai mare, l-a îmbrâncit și i-a spus un cuvânt urât când așteptam autobuzul.

– Emma...

Rușinat, Connor se uită urât la sora lui.

– Presupun că Bobby Lewis nu a luat zece, comentă Devin.

– Brian l-a învățat minte, continuă Emma.

„Nici nu mă îndoiesc", își spuse Devin și îi dădu Emmei o prăjiturică, pentru a o distrage, ca să nu îl mai pună în încurcătură pe fratele ei.

– Sunt mândră de tine. Încercând să nu se alarmeze, Cassie îl strânse ușor în brațe pe Connor. De amândoi.

O steluță de aur și un zece într-o singură zi. Va trebui neapărat să sărbătorim asta mai târziu, cu câte o înghețată de la Ed.

– Nu e mare lucru, începu Connor.

– Pentru mine e. Cassie se aplecă spre el și îl sărută apăsat. Pentru mine e mare lucru.

– Eu aveam probleme la mate, zise Devin relaxat. Nu reușeam niciodată să iau mai mult de șapte, oricât mă chinuiam.

Connor se uita în pământ, împovărat de greutatea deșteptăciunii sale. Încă îl mai auzea pe taică-său apostrofându-l: „Cap sec. Papagal. Netrebnic".

Cassie voia să spună ceva, în locul lui, dar Devin se uită repede la ea.

– Însă eram as la istorie și la engleză.

Uimit, Connor săltă capul și se uită la el.

– Serios?

Nu era prea simplu, dar Devin reuși să-și păstreze un aer serios. Băiatul nu avusese intenția să fie amuzant și nici să-l jignească, știa asta.

– Mda. Cred că eram bun fiindcă îmi plăcea foarte mult să citesc. Și acum îmi place.

– Citeai cărți? întrebă șocat Connor.

Avea în față un bărbat care avea o slujbă de bărbat adevărat și căruia îi plăcea să citească.

– Sigur. Devin o legănă ușor pe Emma și zâmbi. Era așa: Rafe era jalnic la engleză, dar la mate era un adevărat geniu. Așa că am făcut schimb. Eu îi făceam... Aruncă o privire spre Cassie și își dădu seama de greșeală. Îl ajutam la temele de la engleză, iar el mă ajuta la mate. Așa am reușit amândoi.

– Îți place să citești povești? vru Connor să știe. Povești inventate?

– Alea-s cele mai bune.

– Connor scrie povești, a spus Cassie, chiar dacă el s-a încruntat la ea, rușinat.

– Am auzit. Poate îmi citești și mie una.

Până să răspundă băiatul, se auzi staţia lui Devin.

- La naiba, mormăi el.

- La naiba, repetă Emma, cu adoraţie.

- Vrei să mă bagi în belele? zise Devin, apoi se ridică, cu ea în braţe, ca să răspundă. Câteva clipe mai târziu, îşi luase gândul de la o posibilă invitaţie la masă. Trebuie să plec. Cineva i-a spart magazia lui Duff şi s-a servit de acolo cu câteva lăzi de bere.

- O să-i împuşti? întrebă Emma.

- Nu prea cred. Ce zici de un pupic?

Ea îşi ţuguie buzele cu plăcere, după care el o aşeză pe scaun.

- Mersi pentru cafea, Cass.

- Te conduc. Voi doi mergeţi sus şi luaţi-vă gustarea, le zise ea copiilor. Vin şi eu imediat. Aşteptă ca ei să ajungă la uşa din faţă şi abia apoi i se adresă lui: Îţi mulţumesc că vorbeşti aşa cu Connor. E încă sensibil la tot ce ţine de şcoală.

- E un copil isteţ. N-o să treacă mult până când o să-şi dea şi el seama de asta.

- I-ai fost de mare ajutor. Te admiră.

- Nu am făcut mare lucru spunându-i că-mi place să citesc. Devin se opri la uşă. Ţin foarte mult la el. La voi toţi.

Când ea deschise gura să spună ceva, el îşi încercă norocul şi o mângâie cu degetul pe obraz.

- La voi toţi, repetă el, apoi ieşi, şi ea rămase uitându-se lung în urma lui.

capitolul 2

Uneori, noaptea, târziu, când copiii ei dormeau şi oaspeţii se retrăgeau, Cassie se plimba prin casă. Avea grijă să nu se ducă la etajul doi, acolo unde erau cazaţi oaspeţii motelului, în camerele şi apartamentele cochete pe care Rafe şi Regan le amenajaseră pentru clienţi.

Plătiseră pentru intimitate, iar Cassie avea grijă să le-o ofere.

Dar putea să se plimbe în voie prin apartamentul ei de la etajul doi, să admire camerele, panorama de la fereastră şi chiar să simtă lustrul podelelor tari cu picioarele goale.

Erau o libertate şi o siguranţă pe care ea ştia că avea să le preţuiască întotdeauna. La fel cum preţuia perdelele care încadrau ferestrele, făcute dintr-un material pe care îl alesese ea şi pe care le plătise singură. Sau masa din bucătărie, canapeaua, fiecare veioză în parte.

Nu erau toate noi, dar pentru ea erau. Tot ce avusese în casa în care locuise împreună cu Joe fusese vândut. Fusese felul ei de a şterge orice urmă a trecutului. Nimic din ceea ce era aici nu-i aparţinuse înainte. Pentru ea era esenţial să înceapă această viaţă doar cu lucruri aduse de ea.

Atunci când era neliniştită, putea să coboare la parter, să se plimbe prin salon şi prin sufragerie, să intre în solarul plin de flori frumoase, cu geamuri strălucitoare. Putea să stea pe holuri, să se aşeze pe scări. Să se bucure, pur şi simplu, de linişte şi de singurătate.

Singura încăpere pe care o evita era biblioteca. Acolo nu se simţise niciodată confortabil, în ciuda fotoliilor de piele şi a rafturilor pline de cărţi.

Știa instinctiv că acela fusese bârlogul lui Charles Barlow, soțul lui Abigail. Stăpânul casei. Un om care omorâse, cu sânge-rece, un soldat rănit al Confederației, căruia abia îi dăduseră tuleiele.

Câteodată simțea oroarea și tristețea acestui eveniment, atunci când urca sau cobora scările pe care se întâmplase grozăvia. Din când în când auzea chiar și împușcătura, bubuitura armei și țipetele servitorilor care fuseseră martori la crima irațională și brutală.

Dar ea înțelegea brutalitatea irațională, știa că exista.

Așa cum știa și că Abigail încă era în casa aceasta. Nu numai din cauza plânsului pe care îl auzea sau a mirosului de trandafiri care se simțea pe neașteptate, venind de nicăieri. O simțea pur și simplu în aer, legătura aceea pe care nu i-o mărturisise lui Devin fiindcă se simțise stânjenită.

Așa știa că Abigail îl iubise pe un bărbat care nu era soțul ei. Că îi fusese dor de el, că plânsese pentru el, la fel cum plânsese și pentru băiatul ucis. Că visase la el și că fusese disperată la gândul că nu avea să cunoască niciodată bucuria unei iubiri adevărate.

Cassie înțelegea și o compătimea. De aceea se simțea așa de bine-venită în această casă, care era atât de legată de trecut. De aceea nu fusese niciodată speriată.

Nu, era recunoscătoare pentru fiecare oră pe care și-o petrecea aici, ca un fel de custode al unor lucruri frumoase. Se împlinise aproape un an de când acceptase oferta lui Rafe și a lui Regan și se mutase aici cu familia. Era încă uimită că ei avuseseră atâta încredere în ea cât să-i ofere această slujbă și de aceea muncea din greu ca să se arate demnă de această încredere.

Munca aici era o plăcere, se gândea ea, plimbându-se prin salon. Să ai grijă de niște frumoase obiecte vechi, să le ștergi, să pregătești micul dejun în acea minunată bucătărie și să servești oaspeților mâncarea în farfurii drăguțe. Să ai flori peste tot, înăuntru și afară.

Era ca un vis, ca una dintre acele povești cu zâne pe care le ilustra Savannah MacKade.

Așa că rareori se mai simțea înfricoșată, iar coșmarurile care o chinuiseră atât de mult timp încât se obișnuise cu ele acum aproape că nu mai existau. Rareori se mai trezea tremurând în toiul nopții, după un vis – ascultând cu atenție, să audă vocea lui Joe, pașii lui.

Aici era în siguranță și, pentru prima dată în viața ei, liberă.

Înfășurată în halat, ea se ghemui pe scaunul de lângă fereastră, în salon. Nu stătea mult. Copiii ei dormeau profund și se simțeau bine aici, dar era posibil să se trezească și să aibă nevoie de ea. Numai că avea nevoie de câteva clipe de singurătate, să se bucure de norocul care dăduse peste ea.

Avea o casă unde copiii ei puteau să râdă, să se joace și să se simtă în siguranță. Era minunat să vezi cât de repede renunța Emma la timiditate și se transforma într-o fetiță isteață și vorbăreață. Pentru Connor, copilăria fusese mai grea, știa. Își dădea seama cu rușine că el văzuse și auzise mai mult decât bănuia ea din nenorocirile care se întâmplaseră. Dar și el începea să iasă din carapace.

Se simțea ușurată când vedea cât de bine se simțeau ei cu Devin, cu toți cei din familia MacKade, de fapt. Existase o perioadă când Emma nu îndrăznea să vorbească cu un bărbat, iar Connor, delicatul, sensibilul Connor parcă amuțise pentru totdeauna.

Dar nu mai era așa.

Chiar și azi, vorbiseră amândoi cu Devin cu naturalețe. Și-ar fi dorit să fie și ea așa de nonșalantă. „Insigna e de vină", conchise ea. I se părea mult mai ușor să interacționeze cu Jared, cu Rafe sau cu Shane. Nu sărea în sus ca arsă când o atingea vreunul dintre ei sau când îi arunca zâmbetul acela marca MacKade.

Cu Devin era altceva. Pe de altă parte, fusese nevoită să se ducă la el, să recunoască în fața lui că permisese ani întregi să fie bătută și abuzată, fusese nevoită să-i arate

urmele bătăilor. Nimic – nici măcar pumnii dureroşi ai lui Joe – n-o umilise mai mult ca asta.

Ştia că lui îi era milă de ea, că se simţea obligat să aibă grijă de ea şi de copii. Îşi lua în serios responsabilităţile de şerif. Nimeni, nici măcar ea, nu şi-ar fi imaginat acum doisprezece sau cincisprezece ani, când el şi fraţii lui nu erau decât neastâmpăraţii fraţi MacKade, că ei aveau să ajungă ce au ajuns.

Devin se transformase într-un bărbat admirabil. Era tot un pic cam dur, credea ea. Ştia că era de ajuns să mârâie puţin ca să întrerupă o bătaie dintr-un bar, dar îşi folosea şi pumnii când asta nu funcţiona.

Totuşi, nu cunoscuse niciodată pe cineva mai delicat şi mai atent. Fusese foarte bun cu ea şi cu copiii ei, şi se simţea datoare faţă de el.

Îşi lipi obrazul de fereastră şi închise ochii. Avea să se controleze de acum, să nu mai fie aşa agitată în preajma lui. Putea s-o facă. Se străduise foarte mult în ultimul an să se arate stăpânită şi calmă, să nu pară timidă când trebuia să întâmpine oaspeţii. Funcţiona aşa bine, încât uneori parcă nici nu mai era timidă.

Ba chiar uneori, şi asta din ce în ce mai des, se simţea cu adevărat capabilă.

Aşa că acum era necesar să înveţe să nu mai fie aşa tensionată cu Devin. Nu avea să se mai gândească la insigna lui, ci să-şi aducă aminte că el era unul dintre cei mai vechi prieteni - unul pentru care chiar a avut o mică pasiune la un moment dat. Nu urma să se mai gândească la mâinile lui mari sau la ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar înfuria şi le-ar folosi împotriva ei.

În loc de asta, avea să-şi aducă aminte delicateţea cu care aceste mâini mângâiau părul fiicei sale sau fermitatea cu care acopereau mâinile fiului ei atunci când îl învăţa vreo poziţie la baseball.

Sau ce plăcută fusese, ce uimitor de plăcută fusese senzaţia aceea când el îi mângâiase obrazul.

Se așeză și mai comod în fotoliul capitonat. El era acolo, chiar lângă ea, zâmbind în felul acela care îi accentua gropița și care trezea în ea senzații foarte ciudate. O atingea, iar ea nu mai sărea în sus de data aceasta. „Uite, deja mă descurc", se gândi ea.

El o atingea, o trăgea spre el. Ah, corpul lui era așa tare. Dar ea nici nu clipi. Tremura totuși. Nu se putea opri. Era atât de mare, de puternic, putea s-o rupă în două. Și totuși, mâinile lui o atingeau cu tandrețe. Îi mângâiau pielea. Dar nu se putea s-o atingă acolo.

Gura lui era pe a ei, caldă și ușoară. Nu putea să-l oprească. Uitase că ar fi trebuit să-l oprească, chiar și atunci când limba lui se strecurase peste a ei și când el îi prinsese sânii în mână, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

El o atingea, și ea respira cu greu, fiindcă mâinile acelea mari alunecau peste corpul ei. Iar acum gura lui. Of, nu era bine, era convinsă că nu era bine, dar era așa de plăcut să simtă pe buze căldura și umezeala gurii lui.

Ea scâncea, suspina, se deschidea în fața lui. Îl simți cum intră în ea, atât de tare, de ușor, de bine.

Bubuitura unei împușcături o făcu să sară în sus. Respira precipitat, era transpirată și cu mintea vraiște.

Singură în salon. Evident că era singură. Dar pielea ei încă mai fremăta, și simțea și un alt freamăt înăuntrul ei, aproape ca o arsură, ceva ce nu mai simțise de atât de mulți ani, încât nu crezuse că avea să mai simtă vreodată.

Se simți cuprinsă de rușine, și asta o făcu să-și strângă halatul până la gât. Era groaznic, se gândi ea, pur și simplu groaznic să se gândească în felul acesta la Devin. După ce el fusese așa drăguț cu ea.

Nu își dădea seama ce o apucase. Nici măcar nu-i plăcea sexul. La scurt timp după inițierea ei mizerabilă din noaptea nunții, învățase că era ceva de care trebuie să se teamă și pe care apoi trebuia să-l accepte. Nu simțise niciodată vreo plăcere. Pur și simplu nu era făcută

pentru genul ăla de plăcere, şi acceptase ideea asta foarte repede.

Dar, când se ridică, picioarele îi tremurau şi simţea o apăsare supărătoare în abdomen. Inspiră adânc şi simţi parfumul discret de trandafiri.

Aşadar, nu era singură. Era şi Abigail cu ea. Liniştită, urcă din nou în cameră, să se mai uite la copii încă o dată, înainte de a se duce la culcare.

Pe la prânz, Devin era băgat până peste cap în ceea ce numea hârţogării. Trebuia să redacteze un raport şi să facă un dosar privind spargerea care avusese loc la Taverna lui Duff. Cei trei adolescenţi care se gândiseră să-l uşureze pe Duff de o parte din inventar fuseseră copilăreşc de simplu de găsit.

Apoi mai era şi accidentul de pe Brook Lane. Nu fusese decât o mică ciocnire, îşi dăduse seama Devin, după ce examinase maşinile, dar Lester Swoop, care îşi zgâriase noul sedan, făcea mare tărăboi.

Trebuia să termine, de asemenea, raportul pentru primărie şi consiliul local cu privire la pregătirile pentru securitatea mulţimii în ziua paradei.

Apoi poate avea să mănânce ceva.

În partea cealaltă a biroului, tânărul său adjunct, Donnie Brooks, se ocupa de amenzile pentru parcare. Şi, ca de obicei, bătea cu degetele în biroul de metal într-un ritm personal, pe care Devin se chinuia din răsputeri să nu îl bage în seamă.

Afară era destul de cald ca să stea cu geamurile deschise. Bugetul nu le ajungea pentru un aparat de aer condiţionat. Auzea zgomotele din trafic – atâta cât era – şi câteodată scârţâitul frânelor cuiva care se apropia prea repede de semaforul din intersecţia dintre Main Street şi Antietam.

Mai avea de triat şi corespondenţa – de când Crystal Abbott era în concediu de maternitate, căzuse şi asta

în sarcina lui, fiindcă nu găsise un înlocuitor pentru ea ca om bun la toate.

Nu îl deranja prea tare. Monotonia lucrului cu hârţogăraia putea să fie uneori relaxantă. Viaţa era liniştită, aşa cum era de aşteptat într-un orăşel cu mai puţin de două mii cinci sute de locuitori. Treaba lui era să menţină această situaţie, să rezolve incidentele cu beţivii şi cu cei care tulburau liniştea publică, furtişagurile ocazionale şi conflictele domestice, incidentele în trafic.

Lucrurile se mai încingeau când şi când, dar, în cei şapte ani de când lucra el în Antietam, mai întâi ca adjunct, apoi ca şerif, nu se văzuse nevoit să scoată pistolul decât de două ori. Şi niciodată nu fusese cazul să tragă.

Era de-ajuns să stai de vorbă cu ei şi să le bagi minţile în cap, dar, dacă totuşi nu mergea aşa, un pumn bine plasat rezolva definitiv situaţia.

Când sună telefonul, Devin aruncă o privire plină de speranţă spre adjunctul său. Dar degetele lui Donnie nu se opreau niciodată din bătut ritmic în masă, aşa că Devin răspunse singur la telefon, oftând. Era în plin proces de calmare a femeii isterice care pretindea că vecina ei îşi trimisese intenţionat câinele să se uşureze printre petuniile ei, când Jared intră pe uşă.

– Da, doamnă. Nu, doamnă. Devin îşi dădu ochii peste cap şi îi făcu semn lui Jared să stea jos. Aţi vorbit cu ea, aţi rugat-o să-şi ţină câinele în curte?

Răspunsul veni aşa rapid şi vehement, încât Devin strânse ochii şi îndepărtă telefonul de ureche. Pe scăunelul de lemn din faţa biroului său, Jared zâmbi şi îşi întinse picioarele.

– Da, doamnă, sunt convins că aţi muncit mult la petuniile acelea. Nu, nu, nu faceţi asta. Vă rog. Există o lege care interzice folosirea unei arme de foc în oraş. O să trimit pe cineva acolo. Da, doamnă, sigur că da. Aha... O să vedem ce e de făcut. Dar acum lăsaţi

pușca, mă auziți? Da, doamnă, am scris tot ce mi-ați spus. Stați liniștită!

Închise și rupse foaia din caiet.

– Donnie?

– Eu.

– Du-te la Oak Leaf și rezolvă problema asta.

– Avem o problemă?

Donnie încetă să mai bată în masă, cu un aer plin de speranță. Devin se gândi că arăta foarte tânăr, în uniforma lui călcată cu grijă, cu părul lui de sperietoare de ciori și cu ochii albaștri plini de nerăbdare.

– Avem un caniș care folosește o grădină micuță cu petunii pe post de toaletă. Spune-le că există o lege care prevede purtarea lesei și vezi dacă poți să le împiedici pe femeile astea să-și smulgă părul una alteia.

– Bine!

Încântat de sarcină, Donnie luă foaia cu informații, își potrivi pălăria și ieși din birou, pregătit să aplice legea.

– Cred că a început să se bărbierească săptămâna trecută, comentă Devin.

– Petunii și canișI, zise Jared și se întinse. Îmi dau seama cât ești de ocupat.

– Antietamul este un oraș foarte agitat. Devin se ridică și umplu două căni de cafea. Am avut un caz la Duff, adăugă el, și vocea lui căpătă ceva din accentul și emfaza lui Donnie. S-au furat trei lăzi de bere.

– Măi, măi.

– Pe două le-am recuperat.

După ce îi dădu cana lui Jared, Devin se propti cu șoldul în birou.

– Cea de-a treia a fost consumată de trei puști de șaisprezece ani.

– I-ai prins, nu-i așa?

– Nu trebuia să fii Sam Spade[1] pentru asta. Devin soarbe din ceaşcă şi clătină din cap. Au început să se laude în stânga şi-n dreapta, au luat berea şi s-au dus pe pajiştea de lângă liceu, unde au pus de-o petrecere. Când le-am dat de urmă, le era rău ca naiba. Idioţi. Acum s-au ales cu acuzaţii conform literelor B şi E, furt şi audiere la tribunalul de minori.

– Parcă îmi amintesc şi eu de două lăzi de bere şi o petrecere. În pădure.

– Noi n-am furat-o, îi aminti Devin. I-am lăsat lui Duff banii în magazie, după ce am spart-o şi am luat berea.

– Un argument bun şi solid. Doamne, ce ne-am îmbătat.

– Şi ce rău ne-a fost, completă Devin. Când am ajuns acasă, mama ne-a dat câte o lopată să adunăm bălegarul. Am crezut că mor.

– Ce vremuri erau, zise Jared oftând.

Se rezemă apoi de spătar. Cu tot costumul lui la patru ace, cravata şi pantofii scumpi, rămăsese tot un MacKade. La fel ca fratele lui, avea o frumuseţe întunecată şi neliniştită. Poate un pic mai îngrijit, mai lustruit, dar tot neliniştit.

– Ce faci în oraş?

– Una, alta.

Jared se străduia să-şi găsească cuvintele ca să-i spună lui Devin ce avea de spus.

– Laylei îi iese un dinte.

– Da? Nu vă lasă să dormiţi?

– Am şi uitat cum e să dormi, zise, apoi zâmbi. E frumos. Ştii, Bryan îi schimbă scutecele. Puştiul e aşa topit după ea! Savannah spune că primul lucru pe care îl face când vine de la şcoală e să se ducă la ea.

– Ai avut noroc, murmură Devin.

---

[1] Detectiv celebru, eroul romanului *The Maltese Falcon*, scris de Dashiell Hammett (n.tr.)

– Crezi că eu nu știu? Ar trebui să încerci și tu, Dev. Căsnicia e o treabă destul de bună.

– Se pare că pentru tine și pentru Rafe funcționează. M-am întâlnit azi-dimineață cu el, se ducea la magazinul de bricolaj cu micul Nate agățat în spate. Avea un aer foarte domestic.

– I-ai spus și lui?

– N-am vrut să stârnesc o ceartă în fața copilului.

– Bine ai făcut. Știi ce-ți trebuie ție aici, Dev?

Sorbind din cafea, Jared aruncă o privire prin birou. Era mobilat sumar, numai cu strictul necesar. Birouri, pardosea de lemn, aparat de cafea, ventilator de tavan care scârțâia când era pus în funcțiune, scaune fără tapițerie, dulapuri de fier.

– Îți trebuie un câine. Ethel stă să fete zilele astea.

Devin ridică dintr-o sprânceană. Fred și Ethel, câinii lui Shane din rasa Golden Retriever, înțeleseseră în sfârșit că mai pot face și alte lucruri în afară de vânătoarea de iepuri.

– Mda, aș avea nevoie de un cățel care să se răhățească peste tot și să-mi ronțăie hârtiile.

– Pentru companie, insistă Jared. Gândește-te cum ți-ar sta să patrulezi prin oraș cu un câine înarmat. Ai putea să-l faci adjunct.

Imaginea îl făcu să zâmbească pe Devin, dar apoi își puse cana pe birou.

– O să mă gândesc la asta. Ce-ar fi să-mi spui acum de ce ai venit?

Jared inspiră profund. Știa cum funcționează mintea lui Devin, meticulos, pas cu pas. L-ar fi lăsat pe Jared să sporovăiască oricât, dar nu putea să fie dus de nas.

– Am avut ceva treabă la pușcărie în dimineața asta.

– Vreun client de-al tău care nu beneficiază de drepturile legitime la televizor?

Jared își puse cana de cafea deoparte și își întrepătrunse degetele.

– Tu îi arestezi, eu îi reprezint. De-aia se numește lege și ordine.

– Corect. Cum am putut să uit? Și?

– Și... M-am întâlnit cu directorul închisorii, și, cum știa că sunt avocatul lui Cassie, a crezut de cuviință că trebuie să-mi împărtășească ultimele noutăți.

Buzele lui Devin se strânseră într-o linie subțire.

– Dolin.

– Mda, Joe Dolin.

– Nu poate să obțină audiere pentru o eventuală eliberare pe cauțiune optsprezece luni de acum înainte.

Devin știa perfect și ziua, și ora.

– E adevărat. Se pare că, după o perioadă dificilă de acomodare, în care Joe a avut probleme disciplinare, a devenit un deținut model.

– Sunt convins.

Jared simți amărăciunea din vocea lui și o și înțelese.

– Noi știm că e o jigodie, Devin, dar chestia e că el și-a intrat în rol. Și-l joacă bine.

– N-o să-i iasă cu eliberarea, nu de prima dată. O să am eu grijă de asta.

– Nu despre eliberare e vorba. Nu încă. I s-a dat drumul să muncească.

– Cum naiba vine asta?

– Începând de săptămâna asta. Eu m-am opus. Am subliniat că astfel o să fie la doar câțiva kilometri de Cassie, le-am vorbit despre trecutul lui violent, despre legăturile pe care le are cu orașul. Copleșit de neajutorare, Jared își desfăcu mâinile, cu palmele în sus. Mi-au închis gura. Au zis că o să fie supravegheat, la fel ca restul deținuților. Că sunt necesare programele de reabilitare, că trebuie să curățăm parcurile și drumurile și că ăsta e cel mai ieftin mod de a face asta. Că, dacă le permitem prizonierilor cooperanți să muncească în folosul comunității, adoptăm cea mai bună metodă de reabilitare.

– Dar când dau bir cu fugiții de la adunat gunoaie?

Devin măsura încăperea cu ochii plini de furie.

– Se întâmplă. De două, trei ori pe an, cel puțin, se întâmplă. Pe unul l-am târât eu însumi înapoi toamna trecută.

– Se întâmplă, admise Jared. Dar rareori ajung prea departe. Sunt destul de ușor de dibuit în uniformele alea de pușcăriaș, iar cei mai mulți dintre ei nici nu cunosc zona.

– Dolin cunoaște al naibii de bine zona.

– Să nu crezi că o să te contrazic pe subiectul ăsta. O să încerc să mă împotrivesc, Devin. Dar n-o să fie ușor. Nu când însăși mama lui Cassie i-a scris directorului închisorii ca să-i ia apărarea lui Joe.

– Nemernica aia. Devin își încleștă pumnii.

– Știe ce i-a făcut lui Cassie. Cassie, repetă el și își trecu mâinile peste față. Abia începuse să-și revină. Cum naiba o s-o afecteze asta acum?

– Mă duc eu la ea să-i spun.

– Nu. Devin își luă mâinile de pe față. O să-i spun eu. Tu fă dosarul sau ce trebuie să faci ca să oprești chestia asta. Vreau ca nenorocitul ăla să stea închis douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– Au făcut deja o echipă de treizeci și patru de deținuți. La strâns gunoaie. E și el pe listă.

– Perfect. Devin se îndreptă spre ușă. E perfect.

Nu îi luă prea mult timp să ajungă acolo sau să zărească vestele portocalii ale celor din echipă. Devin parcă mașina în spatele unei camionete în care erau deja încărcați saci cu gunoaie.

Coborî din mașină, se rezemă de ea și îl urmări pe Joe Dolin.

Cele șaisprezece luni de pușcărie nu-i schimbaseră cu nimic înfățișarea de taur, observă Devin. Era un bărbat masiv, solid. Înainte de a fi arestat, era de-a dreptul gras. După felul în care arăta acum, se ocupase serios să-și transforme grăsimea aia în mușchi.

Sistemul de detenție permitea pregătirea fizică. El și un alt bărbat desfundau canalizarea de pe partea cealaltă a străzii – sistematic, fără nici o vorbă, adunau frunzele uscate și pietrișul.

Devin aștepta răbdător până când Joe se îndreptă de spate, aruncă un sac de plastic plin de gunoi pe umăr și se întoarse.

Ochii lor se întâlniră și își susținură unul altuia privirea. Devin se întrebă ce-ar fi zis directorul închisorii despre reabilitare dacă ar fi văzut expresia din ochii lui. Furia și ura. Dacă ar fi văzut zâmbetul acela acru, dar victorios, care îi apăru încet pe buze înainte de a arunca sacul în remorca mașinii parcate pe partea lui.

Pentru că se cunoștea foarte bine, Devin rămase pe partea unde era. Știa că, dacă se ducea mai aproape, prea aproape, n-avea să fie capabil să se stăpânească. Insigna pe care o purta era o responsabilitate, dar și o barieră.

Dacă ar fi fost civil, ar fi putut să traverseze strada, să tragă un pumn zdravăn în fața aia dușmănoasă a lui Joe și să suporte apoi consecințele. Dacă ar fi fost civil, ar fi putut să-l snopească în bătaie pe nemernicul ăla care își lovise soția.

Dar nu era civil.

– Te ajut cu ceva, șerifule? Unul dintre supraveghetori veni spre el, gata să stea la palavre, ca de la ofițer la ofițer. Zâmbetul lui vesel se cam șterse când văzu privirea lui Devin. E vreo problemă?

– Depinde.

Devin scoase o țigară din pachet, deși de două luni încerca să se lase de fumat. Fără să se grăbească, aprinse un băț de chibrit, îl apropie de țigară și apoi suflă fumul.

– Îl vezi pe omul ăla de acolo, ăla mare?

– Dolin? Sigur.

– Tu ţine minte numele ăsta. Privirea îi coborî spre ecusonul prins de cămaşa supraveghetorului. Iar eu o să-l ţin minte pe al tău, Richardson. Dacă îl scapi din ochi, chiar şi pentru o fracţiune de secundă, ai încurcat-o.

– Ei, şerifule, stai aşa...

Devin îşi ţintui privirea asupra chipului lui Richardson şi nu îşi dezlipi privirea de el nici când se desprinse de maşină.

– Ai grijă ca nu cumva jigodia aia să ajungă să bântuie prin oraşul meu, Richardson. Ai foarte mare grijă!

Joe se uită după maşina şerifului, care ieşea din parcare şi se îndepărta. Se aplecă iar să adune gunoiul, ca un bun om de echipă.

Şi îşi pipăi uşor buzunarul, în care avea ultima scrisoare primită de la soacră-sa.

Ştia ce scria acolo, aproape pe dinafară. Îl ţinea la curent cu tot ce făcea Cassie. Că târfuliţa avea acum o slujbă fiţoasă la motelul MacKade. La jigodiile alea de MacKade. O să se ocupe el de toţi, până la ultimul, când avea să iasă.

Dar prima dată urma să se ocupe de Cassie.

Îşi imaginase că-l poate azvârli aşa în puşcărie. Îşi imaginase că putea să divorţeze de el ca să se vânture după bunul-plac prin oraş. Ei bine, urma să vadă ea cum stătea treaba, şi asta foarte curând.

Mama ei îl ajuta, îi trimitea scrisori. Erau nişte scrisori pline de dăscăleli, iar el nici nu putea s-o sufere pe baba aia stafidită, dar îl ajuta. Şi îi scria şi el în fiecare săptămână, îi spunea cât de mult suferea, cum se apropiase de religie, cum îşi dorea să fie din nou alături de familia lui. Avea grijă să nu uite să-i pomenească despre copii.

Îl durea în cot de copii. Nişte plângăcioşi răsfăţaţi.

El pe Cassie o voia. Era nevasta lui – „până când moartea ne va despărţi". Avea să-i amintească el în curând asta.

Aruncă încă un sac în remorca mașinii și îl îndesă acolo. O, da, avea să-i amintească el foarte frumos, ca în zilele bune. Urma să plătească cu vârf și îndesat pentru fiecare oră pe care și-o petrecea în pușcărie.

Cu pumnii încleștați, visa la revenirea lui acasă.

capitolul 3

În loc să se ducă direct la Cassie, Devin se duse la închisoare. Nu se îndoia de abilităţile de avocat ale lui Jared, dar voia, simţea nevoia să intervină şi el. Se strădui să se stăpânească în faţa directorului închisorii, în timp ce îi explica situaţia şi îşi spunea părerea.

Pentru fiecare argument al lui, directorul îi arăta câte un raport. Dolin se transformase într-adevăr într-un deţinut model, care demonstra la tot pasul că era pe cale să se reabiliteze. Muncea din greu, respecta regulile, se ducea regulat la capelă. Îşi exprimase regretul pentru infracţiunile comise şi se ţinea de consilierea privind consumul de alcool.

Când Devin plecă de acolo, îşi dădu seama că sistemul pe care el făcuse eforturi să-l susţină îi dădea un şut în gură. Nu mai era nimic de făcut, trebuia să-i spună lui Cassie şi să încerce s-o încurajeze.

O găsi în salon, în patru labe, lustruind picioarele sculptate ale unei măsuţe. Fredona o melodie, atât de concentrată, încât nici nu îl auzi când intră. Avea un şorţ cu pieptar alb, pus peste bluză şi pantaloni, şi lângă ea era un coş de plastic plin cu cârpe şi soluţii de curăţat.

Părul ei buclat era dat după urechi, ca să nu-i acopere faţa. „L-a lăsat să crească", se gândi el. Acum îi trecea de bărbie. Părea al naibii de fericită, observă Devin şi îşi îndesă mâinile în buzunare.

– Cass?

Ea tresări, cât pe ce să se lovească cu capul de tăblia mesei. Apoi roşi până în vârful urechilor.

– Devin.

Răsucea în mână cârpa de praf, devenind dintr-odată agitată. Își tot rememorase visul de seara trecută, visul acela pe care îl avusese chiar aici, în salon, pe fotoliul de lângă fereastră. Visul în care Devin... O, Doamne...

El se uită atent la ea, apoi făcu un pas înainte. Ea arăta de parcă ar fi prins-o cu mâna în buzunarul cuiva.

– Ce s-a întâmplat? E vreo problemă?

– Nimic. Nimic. Simțea fluturi în stomac și se strădui să-și reprime un chicot nervos. Mintea mea zbura aiurea, atâta tot. Chiar așa era. Și m-ai speriat. Atâta tot.

Nu îi stătea în fire să se repete așa, iar el o privi cu ochii mijiți.

– Sigur e totul în regulă?

– Da. Da. În regulă. Totul e în regulă. Se întoarse, răsucind întruna cârpa din mână. Cuplul care s-a cazat s-a dus să facă un tur al câmpului de luptă. O să mai stea o noapte. Sunt din Carolina de Nord. El este mare pasionat de câmpuri de luptă. Așa mi-a zis. Le-am dat toate broșurile pe care le aveam și... și le-am făcut și turul casei. Voiau s-o vadă pe toată. Sunt încântați de ideea că aici ar putea fi fantome.

El încuviință din cap, confuz. Ea sporovăia ca o moară stricată, în condițiile în care de obicei trebuia să tragă de ea ca să scoată trei propoziții la rând.

– OK.

– Vrei o cafea? Îți aduc o cafea, spuse ea și se repezi la bucătărie înainte ca el să apuce să răspundă. Și negrese. Am făcut azi-dimineață negrese și...

Când el îi puse mâna pe braț s-o oprească, ea înțepeni ca un iepure prins în lumina farurilor.

– Cassandra, liniștește-te!

– Dar sunt liniștită. Sunt liniștită.

Mâna lui era fermă și caldă. I se păru că îi simte atingerea până la os.

– Ești foarte tensionată. Respiră adânc. Respiră de câteva ori.

Ea respiră supusă, și parcă agitația i se mai domoli.

– Sunt bine, Devin.

– OK, hai să bem o cafea. Dar, chiar când voia s-o conducă spre bucătărie, pagerul începu să bipăie. Fir-ar să fie!

Se duse la telefonul vintage, cu pâlnie, agăţat în perete, să răspundă la apel.

– MacKade. Da. Fir-ar să fie!

Devin îşi apăsă ochii cu degetele. De ce îl apucase durerea asta de cap şi de ce naiba se uita Cassie la el de parcă avea două capete?

– Sunt în misiune acum, Donnie. Descurcă-te! Exact asta am spus. Uite, bagă canişul ăla într-o cuşcă, şi bagă-le şi pe idioatele alea, dacă e nevoie, dar...

Se întrerupse, regretând ce spusese, fiindcă ştia că Donnie era în stare să facă întocmai aşa.

– Las-o aşa! Fii diplomatic, Donnie, şi fă-ţi datoria! O să-i dai amendă doamnei cu canişul, dar fă-o discret şi profesionist. Sugerează-le să-şi facă gard. Spune-i că legea care prevede purtarea lesei este atât pentru siguranţa câinelui, cât şi a celorlalţi. Pe strada aia trec maşini, şi căţelul ei ar putea să fie călcat de una. După ce rezolvi asta, te duci la reclamantă, îi spui că ai rezolvat şi o complimentezi pentru florile ei frumoase. Sugerează-i şi ei să-şi facă un gard. Ştii tu, gardurile bune fac vecini buni. Nu, n-am inventat eu asta. Dă-i bătaie, Donnie.

Închise telefonul, se întoarse şi o văzu pe Cassie zâmbind.

– O mică problemă cu un căţel, o lămuri el.

– Eşti aşa priceput la asta, ştii cum să te descurci cu oamenii şi cum să rezolvi o situaţie.

– Sunt un adevărat Solomon. Expiră zgomotos. Stai jos, Cassie! Trebuie să discutăm.

– Ah. Zâmbetul ei pieri. S-a întâmplat ceva.

– Nu neapărat. Hai să stăm jos! Pentru că voia s-o ţină de mână când îi spunea, se aşeză pe canapeluţa în care se simţea întotdeauna ca un uriaş neîndemânatic. Mai

întâi şi-ntâi, trebuie să-ţi spun că nu e cazul să fii îngrijorată de ce o să-ţi spun. Nu vreau să te alarmezi.

– E vorba despre Joe.

Mâna ei tremură uşor în mâna lui, apoi se linişti.

– Îi dau drumul.

– Nu.

El îi strânse delicat mâna, încurajator, cu ochii ţintă în ochii ei.

– N-o să iasă prea curând din puşcărie.

– Vrea să vadă copiii. Ea se făcu palidă, iar ochii i se măriră şi i se întunecară de groază. O, Doamne, Devin, copiii.

– Nu.

Se mustră în sinea lui fiindcă, tot încercând să atenueze lovitura, nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

– Nu e vorba despre asta. E un program de reabilitare prin muncă. Ai auzit de asta.

– Da, le dau voie deţinuţilor să iasă câteva ore ca să muncească în folosul comunităţii. Of! Se cutremură o dată şi închise ochii. Asta e.

– El lucrează într-o echipă la şosea. Strânge gunoaie şi curăţă canalizări. Ceva de genul ăsta. Am vrut să-ţi spun şi ţie, ca să nu te alarmezi. Am aranjat să fiu informat de programul lui. O să ştiu exact unde se află, şi o să ştii şi tu. Nu am vrut să se întâmple să treci vreodată cu maşina pe acolo şi să te sperii.

– Bine. Frica dădea năvală, dar se stăpânea. Se stăpânise ea în situaţii şi mai dificile. Este supravegheat.

– Exact.

Nu avea să-i spună cât de des se întâmplă să mai scape câte unul. Ştia şi ea.

– O să trec pe acolo de două ori pe zi, eu sau unul dintre oamenii mei, indiferent unde lucrează. Şi, ca să te simţi în siguranţă, o să patrulăm şi pe aici.

„Şi la şcoală", se gândi el, dar nu vru să aducă din nou în discuţie copiii.

– Este tot la închisoare, zise ea, ca să se încurajeze. Şi acolo sunt paznici.

– Exact. Jared lucrează acum la o contestaţie, dar trebuia să-ţi spun. Fir-ar! Răsuflă greu. Mama ta vrea să-l elibereze, i-a scris directorului închisorii.

– Ştiam. Cassie se îndreptă de spate. Ea şi Joe corespondează. Mi-a arătat şi mie scrisorile lui. Asta nu schimbă cu nimic lucrurile pentru mine, Devin. Eu nu mă mai întorc niciodată la el. Copiii mei nu o să mai trăiască niciodată aşa. O să ne descurcăm.

– O să fie bine. Urma să aibă el grijă de asta. Îi dădu o şuviţă de păr după ureche, bucuros că de data asta ea nu mai tresări. Îmi pare rău că te-am speriat.

– Nu m-ai speriat. Nu chiar.

– Oricând, Cassie, zi sau noapte, dacă nu te simţi bine sau eşti neliniştită, vreau să mă suni. Ştii că sunt la birou aproape în fiecare noapte. Ajung la tine în cinci minute dacă ai nevoie de mine.

– Niciodată nu m-am simţit neliniştită aici. Rareori sunt singură.

Când el ridică dintr-o sprânceană, ea zâmbi.

– Nu simţi mirosul?

– De trandafiri? Da.

Acum zâmbea şi el.

– Totuşi, sunt o companie mai bună decât o fantomă. Să mă suni!

– Bine. Trebuia să-şi adune tot curajul. Voia să demonstreze ceva. El îi era prieten, întotdeauna fusese prietenul ei. Nu era cazul să mai tremure ca un şoricel. Mulţumesc.

Se forţă să zâmbească, apoi îi puse mâna pe obraz şi îi atinse uşor gura cu buzele.

El abia avu timp s-o simtă, dar tot trupul îi explodă ca napalmul. Fusese atât de neaşteptat, atât de îndelung dorit. Nici nu îşi dădu seama când îşi încleştă palma în jurul mâinii ei, iar ea făcu ochii mari de surpriză.

Nu se gândea decât că buzele ei fuseseră pe buzele lui, doar pentru o clipă.

Şi nu putea să se împace cu gândul ăsta.

O trase spre el şi fură iar gustul acela, îl devoră, îl sorbi. Cald, dulce.

Conturul gurii ei, curbura aceea a buzelor îl înnebuneau. Le strivi cu buzele lui, le urmări conturul cu limba, apoi se scufundă mai adânc.

Inima îi bubuia, de parcă era un surfer care plutea pe stânci colţuroase. Sângele îi alerga prin vene şi îl ameţea. Ea era făptura aceea catifelată, micuţă şi dulce, unica făptură pe care o dorise, pe care o iubea.

Avu nevoie de câteva momente disperate să-şi dea seama că mâinile ei erau prinse între trupurile lor. Că ea stătea ţeapănă în braţele lui. Uimit, îi dădu drumul şi se trase îndărăt cu o mişcare rapidă.

Ea îl privea ţintă, cu ochii întunecaţi ca norii de ploaie şi cu o mână apăsată peste gura pe care el tocmai o brutalizase.

„Ăsta este cuvântul", se gândi el, dezgustat. O brutalizase.

– Îmi pare rău! Acum, el era palid, şi ea roşise, iar el se blestema în sinea lui. Îmi pare rău, repetă el. Îmi pare... tare rău! Nu am vrut să... M-ai luat prin surprindere.

Nu avea nici o scuză, şi pedeapsa pentru că îi trădase încrederea avea să fie pierderea acestei încrederi.

– A fost ceva deplasat şi n-o să se mai întâmple. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Trebuie să plec.

– Devin...

– Trebuie să plec, repetă el, aproape disperat, îndepărtându-se.

Aproape că dădu peste o masă – ce repede reuşise el să strice totul, îi trecu prin minte. Cum ea nu făcu nici o mişcare, reuşi să scape din casă fără alte umilinţe.

Ea ascultă uşa trântindu-se în urma lui. Nu, nu se mişcase, fiindcă nu putea. Nici măcar nu credea că ar fi putut să se ridice de pe scaun.

Ce se întâmplase acolo? Îl sărutase, pentru că se gândise că ar cam fi timpul să facă un gest prietenesc.

Rafe o săruta mereu. Când venea cu vreo treabă la motel, o săruta de multe ori, exact cum voise ea să-l sărute pe Devin. Uşor, relaxat. Şi, după o vreme, se obişnuise şi nu mai îngheţa când se întâmpla.

Apoi, Devin o sărutase. Dar nu ca Rafe. Nu, deloc. Încă îşi mai ţinea degetele pe buze, încă mai simţea fierbinţeala lor. Nu, nu o mai sărutase nimeni aşa, niciodată. De parcă viaţa lui depindea de sărutul acela. Nu-şi imaginase niciodată că Devin...

O, ba îşi imaginase, îşi aminti ea, lăsând să-i cadă în poală mâna care îi tremura. Şi-l imaginase chiar noaptea trecută. Oare de la visul acela pornise totul?

Ce se întâmplase acolo era, fără îndoială, real. Inima ei încă îi bubuia în piept, pielea încă îi ardea. Fusese atât de şocată de ce făcuse el, de felul în care o strânsese, de felul în care gura lui o acoperise pe a ei, încât nici nu mai fusese capabilă să se mişte.

Oare cât durase? Treizeci de secunde, un minut? N-ar fi putut să spună, dar atâtea lucruri se întâmplaseră în interiorul ei. Încă mai tremura.

Lui îi părea rău. Sigur că îi părea rău, se gândi ea, lăsându-se pe spătarul scaunului şi închizând ochii în încercarea de a-şi recăpăta suflul. Nu voise s-o sărute. Fusese doar o reacţie necontrolată. O reacţie masculină. Apoi observase că ea nu se implicase şi îi dăduse drumul. Îşi ceruse scuze. Era un om bun şi de onoare şi îşi ceruse scuze fiindcă făcuse ceva ce de fapt nici nu voise să facă.

„A fost un simplu sărut", îşi reaminti ea, dar fu nevoită să-şi potolească stomacul agitat cu mâna. Acum stricase totul, fiindcă nu fusese capabilă să gestioneze situaţia, să o treacă cu vederea sau să râdă, aşa cum ar fi făcut o femeie normală. Sau ar fi putut să îi răspundă, să-l facă să vrea s-o sărute din nou.

Va trebui să facă eforturi să se comporte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Prima oară când aveau să se revadă, avea să îi zâmbească și să poarte o conversație normală. Începea să se priceapă la asta. Pur și simplu n-ar fi suportat să nu mai fie prieteni.

Se ridică pe picioarele încă nesigure ca să-și termine treaba. Și nu se mai gândi deloc la Joe Dolin.

Devin lucră ca un maniac în ziua aceea și-n următoarea. Își înnebuni adjuncții, apoi se duse la fermă să-i aplice același tratament și fratelui mai mic.

Bineînțeles, își spuse că se duce acolo să muncească. Culturile trebuiau îngrijite, și erau o grămadă de vaci care stăteau să fete. Prezența lui fu bine-venită când constatară că unul din viței ieșea într-o poziție nefirească.

Când se termină travaliul, și vițelul începu să meargă nesigur pe picioarele lui, Devin era varză. Cămașa lui era distrusă, brațul îi era învinețit de la loviturile vacii. Și putea.

În boxă, Shane era la fel de murdar, dar fluiera vesel, în timp ce îi făcea o injecție nou-născutului speriat.

– Gata, băiatule! N-a durut prea tare.

Dezgustat, Devin nu își lua ochii de la el. Era o treabă grea, murdară – și nu se terminase. Boxa trebuia acum curățată, trebuia adus fân proaspăt, iar vițelul trebuia să fie atent supravegheat cel puțin vreo două ore.

Și Shane stătea acolo, îngenuncheat în mizeria aia, fericit ca un idiot.

Își lăsase părul lung, observă Devin. Și-l prinsese într-o coadă pe care o scosese prin despicătura de la șapca aia murdară. Ochii lui verzi, cu o nuanță mai deschiși decât ai lui Devin, erau visători, iar buzele arcuite erau încadrate de cele două gropițe din obraji. Era frumos ca o ispită, chiar și pentru un MacKade. Și era mezinul familiei, mai mic decât Devin, ceea ce însemna că frații lui mai mari își făceau datoria de onoare să-i tragă șuturi în fund adesea.

Cum el continua să fluiere, Devin se întrebă dacă chiar era cazul să se comporte așa.

– Ce naiba te face așa fericit?

– Un vițel frumos și sănătos, numai uită-te la el!

Cu toată împotrivirea vițelului, Shane îl ținea pe loc și îi examina ochii.

– Mămica se simte bine. Cum să nu fii fericit?

– Era gata să-mi rupă naibii mâna.

– Nu se putea stăpâni, zise Shane cu înțelegere. Pe urmă, eu ți-am zis că trebuia să-l apuci de acolo. Tu ai insistat.

– Da, bine. Ce mizerie e aici!

– Fătarea nu e o treabă curată. Shane se ridică și își șterse mâinile murdare de blugii nu mai puțin murdari. Ieși din boxă și se rezemă de ușa deschisă. Și apoi, m-am gândit că puțintel efort o să te scoată din starea aia.

Zâmbetul lui era arogant, plin de sine – motive numai bune ca lui Devin să-i vină să-i dea un pumn în nas.

– Necazuri cu femeile, așa-i?

– N-am nici un necaz cu femeile.

– Asta fiindcă n-ai nici o femeie – ceea ce, aș putea adăuga eu, e jenant pentru toată lumea. De ce nu iei una de la mine? Am o grămadă.

Devin răspunse la sugestie cu un cuvânt obscen și previzibil, apoi se duse la chiuvetă să-și spele mâinile.

– Nu, acum pe bune. Știi cine cred eu că ți s-ar potrivi? Frannie Spader. Are părul ăla roșu care parcă îi zboară în toate părțile și cel mai simpatic zâmbet din lume. Și, dacă treci de părul ăla și de zâmbetul ei, o să vezi că are un corp care te face să scâncești. Și eu cred că n-ai mai scâncit de mult.

– Îmi aleg și singur femeile. N-am nevoie de sugestiile tale.

– Încercam să mă port frățește. Îl plesni ușor pe spate pe Devin, apoi se întinse să ia săpunul. Bine, dacă nu ai fi așa de al naibii de fratern tu însuți, poate ai fi putut să-ți pierzi timpul cu micuța Cassie.

Devin se mișca foarte repede, iar Shane era mult prea inocent, așa că lovitura îl nimeri pe acesta din urmă drept în falcă și îl făcu să zboare. Ateriză cu o bufnitură grea și scutură din cap. Până să apuce să-l întrebe pe Devin ce naiba îl apucase, fu cotropit de cele optzeci de kilograme de bărbat furios și frustrat.

Făceau echipă bună, fiecare știa mișcările și ritmul celuilalt. Hambarul răsuna de icneli, de zgomotul mușchiului strivit de os, de înjurături, în timp ce se rostogoleau pe podeaua prăfuită.

– Vai, pentru numele lui Dumnezeu!

Vocea de femeie – și dispreţul care se simţea în ea – nu îi domoli pe combatanți. Shane lăsă garda jos doar atât cât să se mai aleagă cu o buză spartă, la care răspunse umplându-i nasul de sânge lui Devin.

– Dar, dragă, se pare că de-abia au început.

– Serios, Rafe! Cu un suspin adânc, Regan își mută copilul care gângurea pe celălalt braţ. Desparte-i!

– Femeile, bombăni el.

Dar interveni să-i despartă în felul lui, adică intră între ei și trase câțiva pumni și, fiind conștient că nu putea să se distreze prea mult așa, reuși să-l împingă pe Shane și se așeză peste Devin.

– Nu te băga! Ștergându-se de sânge, Shane se chinui să se ridice în genunchi. E între mine și el.

– Poate vă las. Rafe abia îl ținea pe Devin. Ca să demonstreze cât era de serios, puse palma pe fața furioasă a lui Devin și îl împinse cu toată puterea, lovindu-l cu capul de podea. Dar poate vreau să mă joc și eu cu voi, adăugă el. Ce aveți?

– Întreabă-l pe el!

Deja potolit, Shane își flexa mâna care începuse să-l doară.

– Stăteam de vorbă, și el m-a pocnit.

– Păi, și mie îmi vine să te pocnesc mai tot timpul când vorbești cu mine, zise Rafe înțelegător și se uită

în jos, spre Devin, să vadă dacă începuse să își revină. Nu intenționase să-l izbească așa tare. Ce i-ai spus?

– Nimicuri. Despre femei.

Privirea lui Devin se limpezea, iar furia îi revenea. Încercă să-l dea la o parte pe Rafe de pe el, dar îl opri vocea hotărâtă și rațională a lui Regan.

– Termină odată cu purtarea asta ridicolă, Devin. Ar trebui să-ți fie rușine.

Călare pe el, Rafe se uită în jos și zâmbi.

– Da, Dev, ar trebui să-ți fie rușine.

– Dă-te dracului jos de pe mine!

– O să te porți ca un băiat bun?

Râzând, Rafe se aplecă și îl sărută. Era rapid și agil, și sări la timp, înainte ca Devin să poată riposta.

– Bună treabă, zise Regan din ușa hambarului, făcându-l pe Devin să se răzgândească și să nu mai sară iar la Shane. Ea stătea în ușă, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de stofă și cu un sacou frumos croit și bătea nervoasă din piciorul încălțat cu pantofi de lac. Să vă luați la bătaie în hambar ca niște băieți neastâmpărați. Uite cum arătați – jegoși, mânjiți de sânge și cu hainele rupte.

– El a început. Shane se abținu cu multă înțelepciune să râdă și încercă să ia o față rușinată. Pe bune, Regan, eu n-am făcut decât să mă apăr.

– Nu mă interesează cine a început, zise Regan cu un ton imperial și îl țintui pe cumnatul ei cu o privire pătrunzătoare. Parcă fuseserăm invitați la cină.

– A, da. Shane uitase cu totul de asta. Am avut o problemă la fătat. Vițelul era poziționat invers. Abia am terminat.

– Serios? În clipa aceea, Regan deveni dintr-odată îngrijorată, își dădu pe spate pletele de culoarea mierii și intră grăbită. Acum e în regulă?

– Perfect. Hei, Nate!

– Să nu îndrăznești. Chiar dacă cel mic gângurea și întindea mâinile spre unchiul lui, Regan se trase mai departe de el. Ești murdar. Duceți-vă să vă spălați.

Devin se uită la Shane cu ochii mijiți și spuse cu respirația șuierătoare:

– Simțeam nevoia să pocnesc pe cineva. Tu erai la îndemână. Și ai și gura mare.

Shane își șterse sângele de pe buze.

– M-ai lovit, idiotule!

– Și?

– Și am rămas dator.

– Gata, băieți, pupați-vă și împăcați-vă!

Când Shane și Devin se întoarseră amândoi deodată spre Rafe, Regan scoase un mârâit.

– Terminați chiar în clipa asta! Dacă nu mai pocnește nimeni pe nimeni, vă pregătesc eu masa.

– Bună afacere, decise Shane.

– Dar nu veniți la bucătărie înainte să... Ce-a fost zgomotul ăsta?

– Ce zgomot?

Devin își descleștă pumnii pe care îi avea pregătiți și ascultă. Un fel de scâncet slab abia se auzea de gângurelile micului Nate. În căutarea sunetului, se duse până pe la jumătatea grajdului și se uită într-o altă boxă.

– Se pare că e ziua fătărilor. Ethel face pui.

– Ethel! Ca un tătic înnebunit, Shane se repezi spre boxă, gata să cadă lângă animalul lui în travaliu.

– O, scumpo, de ce nu m-ai chemat? Dumnezeule, deja a făcut doi.

– Fred împarte probabil trabucuri afară. La intrarea în hambar, Rafe se aplecă spre soție, o sărută, apoi își sărută copilul. Știu exact ce simte.

Văzând panica din ochii lui Shane, Devin clătină din cap. Fuseseră martori la nașteri și ajutaseră de nenumărate ori în atâția ani, dar asta nu conta cu nimic în clipa de față. Era vorba despre Ethel, singura care putea

fi considerată adevărata dragoste a lui Shane. Intră în boxă și se lăsă pe vine lângă fratele lui.

– Se descurcă bine.

Își trecu brațul peste umerii lui Shane.

– Crezi?

– Bineînțeles. E o adevărată MacKade, nu? Devin se uită în sus la Rafe și îi făcu cu ochiul. Femeile MacKade sunt cele mai tari.

După fătare, curățenie, după ce mâncară și îi felicitară pe Fred și pe Ethel pentru cei șase căței sănătoși, Devin se întoarse la birou. Era mult prea agitat ca să rămână la fermă. Cu toate că făcuse o baie lungă și fierbinte, ca să-i mai treacă din durerile cu care se alesese de pe urma confruntării cu Shane, tot nu era în stare să se relaxeze.

Încetini puțin când trecu pe lângă motel și văzu luminile aprinse la etajul întâi și la al doilea. Mohorât, acceleră și se îndreptă spre oraș.

N-avea să-l ierte așa ușor, se gândi el. Nici el n-avea să și-o ierte. Se purtase ca un maniac. Fusese brutal și violent, când ea s-ar fi așteptat – și ar fi meritat – să fie tratată cu delicatețe.

Nu era de mirare că se uitase la el de parcă și-ar fi pierdut mințile, cu ochii măriți de uimire și cu gura ei moale și frumoasă tremurând.

Avea să-și răscumpere cumva greșeala față de ea, până la urmă. Știa să fie răbdător, nu? O așteptase deja jumătate din viața lui.

Și Joe Dolin era răbdător. Celula lui era cufundată în întuneric, dar el nu dormea. Făcea planuri. Știa că mai toată lumea credea că nu era prea deștept, dar avea să le arate el, la toți, foarte curând. Învățase jocul, știa să le spună gardienilor, psihiatrilor sau directorului cu fața grăsună exact ce voiau să audă. Învățase să se poarte exact cum voiau ei să se poarte.

Putea să fie umil. Putea să fie plin de regrete. Putea să fie oricum trebuia să fie. Dacă asta îi asigura eliberarea.

Devin MacKade avea impresia că demonstrase ceva apărând acolo să-şi arate insigna. O, multe avea să-i arate el lui Devin MacKade! Nu uitase cum venise Devin după el, cum îl încătuşase şi îl aruncase în închisoare. Nu, nu uitase cât îi datora lui Devin. Avea să-l facă să plătească.

Dar Cassie avea prioritate, fiindcă din cauza ei se întâmplaseră toate. Nimic n-ar fi fost dacă ea şi-ar fi văzut de treabă. Dar ea s-a dus să se plângă la MacKade, să-l bage şi pe ăsta în treburile lor.

Un bărbat are dreptul să-şi pedepsească nevasta, să-i dea câte o palmă sau un pumn când e nevoie. Şi cu Cassie era nevoie la greu. Şi acum la fel.

Nici o hârtie de divorţ nu putea să schimbe asta. Era nevasta lui, proprietatea lui, şi urma să aibă el grijă să-i amintească asta cât de curând.

„Până când moartea ne va despărţi", se gândi el şi zâmbi în întuneric.

capitolul 4

Ziua paradei era un coşmar care punea la încercare abilităţile organizatorice. Aşa fusese întotdeauna. Dar, mai mult ca niciodată, Devin de-abia aştepta să vină, fiindcă în felul acesta n-avea să mai aibă timp să se gândească la vreo problemă personală.

Parada trebuia să înceapă la ora douăsprezece fix – cu alte cuvinte, între douăsprezece şi douăsprezece jumătate –, cu discursurile obişnuite din piaţă şi cu ceremonia depunerii de coroane la monument.

Ca şerif, avea obligaţia să fie acolo, îmbrăcat în uniformă. Nu era o problemă. Erau numai câteva zile pe an în care era nevoit să-şi pună hainele kaki, cravata şi pantofii negri, lustruiţi.

Sigur, asta însemna că trebuie să şi calce, chestie care îi displăcea. Era singura treabă casnică pe care o ura cu adevărat, care îl călca pe nervi.

Dar la ora 08:00 dimineaţa era pe stradă, îmbrăcat şi aranjat din cap până în picioare. Nerăbdătorii erau deja acolo, să-şi asigure locul pe trotuare, reţinând spaţii şi pentru alţii cu scaune pliante şi cu genţi frigorifice.

Majoritatea magazinelor aflate pe traseul paradei erau închise, dar la Ed era sigur că putea să-şi ia micul dejun.

Merse fără grabă spre local, ştiind că mai avea aproape o oră până avea să înceapă bătaia de cap, iar el trebuia să supravegheze mulţimea, să se asigure că vânzătorii de baloane, hotdog sau îngheţată se aflau în locurile pentru care plătiseră.

Vara se hotărâse să-şi facă apariţia chiar în ziua paradei. Deja era foarte cald, şi el trăgea enervat de guler.

Își imagina că până la prânz asfaltul de pe drum avea să se înmoaie și să se topească. Spera ca fetițele care aveau să facă tumbe și să sară în costumașele lor cu paiete să fie pregătite pentru situația asta.

Își puse în minte să se asigure că pe traseu urma să fie apă din belșug pentru participanții la marș. N-avea chef să-i leșine cineva în brațe.

Era zi de sărbătoare, dar Ed nu-și vedea capul de treabă. Se simțeau mirosul de șuncă prăjită și aroma de cafea. Mirosurile acelea îi amintiră că nu mai trecuseră pe acolo de două zile.

După ce se salută cu patronii, se duse la bar și își luă un scaun.

– Șerifule.

Ed îi făcu cu ochiul. Ca de obicei, ochelarii ei cu strasuri atârnau de lănțișorul cu perle pe pieptul ei costeliv. Avea un șorț pe ea, dar pe dedesubt erau hainele de petrecere, un top mulat și roșu ca părul ei și niște pantaloni scurți, la limita decenței.

Se machiase cu albastru strălucitor pe toată pleoapa, până la sprâncenele desenate cu creionul, iar buzele erau date cu un roșu aprins ca o lumină de semafor. De urechi îi atârnau niște maci pe care îi prinsese cu ace de șorț.

Devin îi zâmbi. Numai Edwina Crump putea să se îmbrace cu asemenea haine.

– Șuncă și ouă, Ed, și multă cafea.

– S-a făcut, scumpule! Deși ar fi putut să-i fie mamă, își flutură părul în fața lui și începu să flirteze. Ce bine ne stă în uniformă!

– Mă simt ca un cercetaș bătrân, mormăi el.

– Primul meu drăguț era cercetaș. Își încreți ușor sprâncenele, în timp ce ridica un capac de pe farfuria cu gogoși, din care luă una și i-o oferi. Pot să-ți zic că era bine pregătit. Din partea casei, adăugă ea, aruncând o privire spre cele două chelnerițe.

Îl lăsă pe Devin cu gogoașa și cafeaua lui și ea se duse la bucătărie.

El încerca să nu se mai frământe atât. Să rămână calm – își puse hârtiile pe bar și trecu în revistă notele și itinerarul. Peste o jumătate de oră, era mai relaxat și se străduia să savureze excelentele ouă cu șuncă pregătite de Ed.

– Salut, șerifule. Ai mai închis pe cineva în ultimul timp?

El se răsuci în scaun și se uită la fața zâmbitoare, dar nu tocmai prietenoasă, a cumnatei sale. Savannah MacKade reușea să facă întotdeauna impresie când apărea, constată Devin. Când intra undeva, cu corpul ăla al ei, inima bărbaților se oprea. Părul negru și des îi cădea peste umeri, ochii migdalați aveau culoarea păcătoasă a ciocolatei, iar pometii se pronunțau fermi pe sub pielea aurie. Și totul stătea doar în atitudinea ei, observă Devin.

– Drept să-ți spun, nu, nu în ultimul timp.

Îi zâmbi băiatului de lângă ea, nepotul lui, chiar dacă Savannah nu era neapărat încântată de acest lucru. Înalt pentru vârsta lui, brunet și frumos ca mama, Bryan purta cu mândrie echipamentul de baseball și șapca lui de jucător de câmp.

– Participi și tu la parada de azi?

– Da. Eu, Con și băieții o să defilăm în camioneta antrenorului. O să fie mișto.

– Cam devreme, nu crezi?

– A trebuit să mai luăm niște lucruri, explică Savannah. Inclusiv pe Connor. Plecăm imediat după ce Bryan, aici de față, își umple burta.

– Mor de foame, se plânse copilul și, cu ochii la farfuria de gogoși, se sui pe scaun lângă Devin.

– Hei, Ed, ai aici un băiat flămând.

– Vin imediat!

Împinse ușile batante de la bucătărie și intră în local. Îi zâmbi lui Bryan.

– Ia te uită, campionul meu! În calitate de sponsor al echipei Antietam Cannons, Ed era foarte mândră. Ce meci pe cinste a fost sâmbătă!

O salută pe Savannah, se aplecă peste tejghea să gângurească puțin către copilul din landou, după care începu o discuție profundă și serioasă cu Bryan despre mâncare și baseball.

Devin nu mai ceru voie. Al naibii să fie el dacă avea să ceară voie. Se dădu jos de pe scaun și își luă nepoata în brațe, apoi se așeză cu Layla cea cu ochi mari pe genunchi.

De sub pălăria de soare de dantelă, părul negru al Laylei se vedea ondulat și des. Gura ei – gura mamei, observă Devin – era serioasă, și se uita la el cu ochii aceia mari, a căror culoare începea să se schimbe din albastrul de la naștere în verdele MacKade.

– Salut, frumoaso! Se aplecă și o sărută, apoi văzu cu plăcere cum începea să zâmbească. Mi-a zâmbit.

– Are gaze.

Devin se uită în ochii reci ai lui Savannah.

– Pe naiba! Mi-a zâmbit. Mă iubește. Nu-i așa, Layla? Nu-i așa, scumpo?

Îi mângâie mânuța cu degetul, iar ea îl strânse.

– Are ochii familiei MacKade.

– Încă se schimbă, susținu Savannah, dar se mai înmuiase. Cu toată insigna lui și cu toate că încerca să-i reziste, îi plăcea din ce în ce mai mult de Devin. S-ar putea să devină căprui.

– Nu. Ochii MacKade. Se uită din nou la ea. Nu mai scapi de ei. De noi.

– Așa se pare.

Zâmbetul lui se făcu mai larg. Știa că îl plăcea, chiar dacă ea încerca să nu arate asta.

– Vrei o gogoașă?

– Poate. Cedă și se așeză pe un scaun. Nu trebuie s-o ții în brațe.

– Dar vreau s-o țin în brațe. Jared unde e?

– Are o treabă avocățească. Ne întâlnim la motel pe la nouă jumate.

– Deci n-ai trecut încă pe acolo, spuse Devin cu un aer indiferent, în timp ce o punea pe Layla pe celălalt genunchi și o masa ușor pe spate.

– Nu.

Savannah se aplecă să ia un prosopel din landou și îl întinse pe umărul lui Devin.

– I-am dat să mănânce înainte de a pleca. Așa că s-ar putea să-ți aranjeze uniforma asta frumușică.

– Atunci, aș avea un motiv să n-o mai port. Îl luați doar pe Connor?

– Îhî. Cu o privire de expert, Savannah își alese o gogoașă. Rafe și Regan se duc mai târziu să le aducă pe Cassie și pe Emma. Shane vine cu Jared, ca să nu mergem cu prea multe mașini în parc, la picnic. Se uită la fiul său și văzu că era gata să devoreze și cea de-a doua gogoașă pe care i-o dăduse Ed. Ai nevoie de mașină?

– Nu. Am fost nevoit să iau mașina din dotare, ca să mă prefac că muncesc.

– Nu te-am văzut sâmbătă la meci.

– Am stat doar la vreo două manșe.

O văzuse pe Cassie în tribună și nu voise s-o incomodeze.

– N-ai venit nici la cina de duminică, ieri, la fermă.

– Ți-a fost dor de mine?

– Nu neapărat. Dar ceva din ochii lui îi șterse rânjetul de pe față. S-a întâmplat ceva, Devin?

– Nu.

– Jared mi-a spus de Joe Dolin, cu programul ăla de reabilitare. Ești deranjat de asta.

– Este puțin spus. Sunt cu ochii pe el, murmură el și apoi își frecă ușor fața de gâtul dulce mirositor al Laylei.

– Sunt convinsă, șopti Savannah.

Mângâie părul fetiței, apoi lăsă mâna pe umărul lui Devin într-un gest de afecțiune și înțelegere care îi surprinse pe amândoi.

– Începi să mă placi, Savannah?

Ea își luă mâna de pe el, însă colțurile gurii se ridicară într-un zâmbet.

– Cum ai zis și tu, nu mai scap de voi. Acum, dă-mi înapoi copilul!

Devin o înmânână pe Layla mamei ei, apoi o sărută pe Savannah, apăsat și iute, pe gură.

– Pe curând. Pe curând, Bry, adăugă el și se ridică.

Bryan mormăi ceva cu gura plină de gogoașă cu mere.

– Afurisiții ăștia de MacKade, zise Savannah ca pentru sine. Apoi zâmbi, uitându-se la Devin cum se îndepărta încet.

Pe la amiază, orașul era înțesat. Oamenii se înghesuiau pe trotuare și se revărsau din curți. Copiii alergau în toate părțile, bebelușii țipau și plângeau, iar muzica răsuna.

Mai multe străzi erau închise pentru ca parada să se desfășoare nestingherită. Devin se postase la intersecția principală, ca să poată dirija trecătorii care veniseră special pentru paradă sau pe cei din afara orașului, care habar n-aveau de paradă.

Le oferea rute alternative sau îi invita să participe la festivități.

Stația de emisie-recepție atârnată de curea hârâia de paraziți sau de apeluri de la adjuncții lui plasați în alte puncte de pe traseu.

Vizavi de el, la marginea benzinăriei era un clovn care vindea baloane colorate. Pe stradă, ceva mai jos, înghețata și granita aveau mare trecere la oameni. Din cauza canicule, se topeau aproape imediat cum erau trecute din mână în mână.

Devin se uita la ambalajele de pe jos, la sticlele vărsate, la resturile de jucării și de baloane sparte. Avea să fie ceva de muncă pentru a se face curat.

Apoi auzi în depărtare prima fanfară care se apropia de piață. Muzica ritmată, tropăiturile cadențate ale cizmelor îl făcură să uite preocupările de adult și îl transpuseră în anii copilăriei.

La naiba - nimic nu se compara cu o paradă.

- Domnule ofițer! Domnule ofițer!

Resemnat, Devin se întoarse la baricadă, unde se oprise o mașină. Dintr-o privire, își dădu seama că avea în față un cuplu între două vârste, înfierbântat, plictisit și iritat, circulând cu un sedan ultimul răcnet.

- Da, doamnă. Se aplecă la fereastra mașinii și le oferi cel mai frumos zâmbet oficial pe care îl avea. Ce pot face pentru dumneavoastră?

- Trebuie să trecem!

Vocea iritată a șoferului avea parfumul acela din nord ce se potrivea cu plăcuțele de înmatriculare de Pennsylvania.

- Ți-am spus eu să nu ieși din autostradă, George. Ai vrut tu traseu pitoresc.

- Taci puțin, Marsha! Trebuie să trecem pe aici, repetă el.

- Da, păi...

Devin își frecă ușor bărbia.

- Problema e că la noi se desfășoară o paradă. Parcă pentru a-i susține afirmația, fanfara izbucni cu sunete de trompetă și bubuituri de tobe. Devin ridică vocea ca să acopere larma: Nu putem deschide drumul cel puțin o oră.

Asta stârni o nouă ceartă conjugală, reproșuri, argumente. Devin își păstră zâmbetul oficial.

- Încotro vă îndreptați?

- Spre Washington.

- Păi, vă spun eu ce puteți să faceți, dacă vă grăbiți. Întoarceți și mergeți drept pe drumul ăsta vreo opt

kilometri. O să vedeți un indicator pentru Route 70. O luați spre est. O să ajungeți la centura Washington - adică Route 495 - într-o oră.

- Ți-am zis eu că nu trebuia să ieși din autostradă, zise din nou Marsha.

George pufni furios.

- De unde era să știu că un oraș de doi bani o să blocheze străzile?

- Dacă nu vă grăbiți, continuă Devin, calm ca o apă stătătoare, puteți să întoarceți și să parcați acolo unde e indicatorul de parcare. E gratis. Avem o paradă frumoasă. Se uită spre grupul care mărșăluia, unde o majoretă răsucea bastonul și îl arunca în aer, în aplauzele frenetice ale mulțimii. După ce se termină, o să eliberez drumul spre Washington.

- N-am eu timp pentru prostiile astea, izbucni George în sedanul lui, și Devin încă îi mai auzea cum se certau în timp ce întorceau și se îndepărtau.

- Păcat..., șopti Devin și se întoarse, gata s-o răstoarne pe Cassie. O prinse instinctiv, dar îi dădu imediat drumul, de parcă pielea ei i-ar fi ars mâinile.

- Scuză-mă! Nu te-am văzut.

- Am crezut că e mai bine să aștept până termini cu diplomația.

- Mda. George și Marsha nici nu știu ce pierd.

Ea privi zâmbind majoretele mai mari care făceau tumbe și sărituri. Dar în mintea ei nu era decât Devin în uniforma lui. Atât de competent și de masculin.

- Știu. Cred că te-ai încins aici. Nu vrei să-ți aduc ceva de băut?

- Nu, nu mi-e sete. Ăăă..

I se împleticea limba. Nu-și amintea când o văzuse ultima oară în pantaloni scurți. Și ani de zile se chinuise să nu se mai gândească la picioarele ei. Acum le avea

sub ochi, lungi și fine cum le știa, scoase în evidență de pantalonașii eleganți, cu manșetă, de culoarea prunei.

- Unde e Emma?

- S-a împrietenit cu fata cea mică a lui McCutcheon, Lucy. E în curte la ei.

Era ușor să-i vorbească dacă nu se uita la el, așa că nu-și lua ochii de la mașina decapotabilă care mergea încet și în care se afla prințesa agriculturii de anul acesta, plină de voaluri și volănașe.

- Ești supărat pe mine, Devin?

- Nu, sigur că nu.

El se uita așa concentrat la prințesă, încât aceasta îi oferi un zâmbet strălucitor, plin de speranță, și o fluturare de mână, special pentru el. Dar el o vedea numai pe Cassie, uimită și delicată. Și frumoasă.

- Ai tulburat-o pe Julie, murmură ea, observând gestul fetei.

- Julie? Care Julie?

Râsul ei spontan îi surprinse pe amândoi. Apoi se uitară unul la altul.

- Sigur nu ești supărat?

- Nu. Da. Da, sigur nu sunt.

Își înfundă mâinile în buzunare, unde erau în siguranță.

- Nu pe tine. Pe mine. Am mai spus, am sărit calul în ziua aia.

- Nu m-a deranjat.

Zarva pe care o făcea fanfara care se apropia îi umplu urechile. Nu era sigur că auzise bine.

- Poftim?

- Am spus că...

Se întrerupse, fiindcă stația lui începu să hârâie.

- Domnule șerif, domnule șerif, aici Donnie. Avem un mic incident în sectorul C. Sunteți acolo, domnule șerif?

– Sectorul C, auzi ce idioţenie, bombăni Devin. E la şcoala elementară. S-a uitat prea mult la *Dragnet.*[1]

– Nu te mai reţin, zise repede Cassie, în timp ce el îşi scotea staţia de la centură. Eşti ocupat.

– Dacă vrei...

Înjură, fiindcă ea deja se pierduse prin mulţimea gălăgioasă.

– MacKade, ţipă el în staţie.

Micul incident era o ceartă inofensivă între două grupuri de elevi de la licee rivale. Devin îi puse punct, ţipă la Donnie, apoi o ajută pe o mamă să-şi calmeze fiica îngrozită, care nu putuse nici să mănânce cu gândul că va trebui să-şi facă numărul de majoretă în public.

Când ultimul grup de defilare trecu şi el, ultimul steag flutură şi ultimul balon se pierdu în înaltul cerului, se văzu nevoit să se ocupe de dirijarea traficului spre parc, apoi se ocupă de eliberarea zonei şi ajută doi copii care plângeau să-şi găsească mămicile.

Se răcori pe îndelete sub duşul din biroul său, apoi îşi aşeză uşurat uniforma în şifonier, până la următorul eveniment oficial. Când ajunse în parc şi îşi lăsă maşina în spatele unui şir lung de autovehicule, picnicul, cu grătarele şi jocurile copilăreşti, era în toi.

Se juca softball, potcoava, se făceau concursuri de prinderi, de aruncări cu ouă, alergări cu coechipierii legaţi. Îl văzu pe Shane giugiulindu-se cu Frannie Spader, roşcata cu forme apetisante pe care i-o oferise cu atâta generozitate lui Devin cu câteva zile în urmă.

Era şi Rafe acolo, pregătindu-se să lovească cu bâta de baseball, iar Jared îşi flutura mâinile pregătit s-o prindă. Regan şi Savannah stăteau la umbră cu copilaşii lor.

Erau câini şi copii, bărbaţi burtoşi care stăteau pe şezlonguri, vorbind despre sport şi politică, bătrâne care se răcoreau cu evantaiele şi râdeau. Era Cy, primarul

[1] Serial poliţist (n.tr.)

orașului, la fel de ridicol ca întotdeauna, fălindu-se cu o pereche de bermude în carouri stridente, care lăsau oricum să se vadă prea mult din picioarele alea păroase.

Doamna Metz le striga nepoților încurajări, cu un copan de pui în mână, la bârfă cu domnișoara Sarah Jane.

Doamne, Dumnezeule, ce mult îi iubea, își dădu Devin seama. Pe toți.

Merse agale prin iarbă, oprindu-se din loc în loc să stea de vorbă cu cineva sau să asculte o plângere ori o mică noutate. Cu mâinile băgate în buzunarele de la spate, privi solemn, alături de domnul Wineburger, cum potcoavele erau aruncate și se loveau de bățul pe care trebuiau să se prindă.

Tocmai discutau diverse tehnici de aruncare a potcoavei, când Emma apăru fără un cuvânt și întinse brațele spre el. El o luă în brațe și o sprijini de șold, în timp ce Wineburger continua să turuie. Dar mintea lui Devin începuse să hoinărească.

Micuța Emma mirosea a soare și era delicată ca o zână. Dar avea aproape șapte ani de-acum, își aminti el cu un frison. În curând, n-avea să mai vrea să fie luată în brațe și strânsă la piept. Avea să flirteze cu băieții, cum văzuse că făceau acum fetele la marginea pajiștii, și avea să ceară să fie lăsată în pace să experimenteze singură ce înseamnă să fii femeie.

Oftă și o strânse ușor la piept.

– De ce ești trist? întrebă ea.

– Nu sunt. Mă gândeam ce mare te-ai făcut. Ce zici de o granita?

– OK. Una mov.

– Una mov, fu el de acord și o lăsă jos.

Porniră de mână spre toneta unde se vindea granita. El cumpără două, apoi se așezară împreună pe iarbă, să se uite la meciul de softball.

– Hai, Dev! Din poziția lui la baza a doua, Rafe strigă la frate-său: Treci la bătaie!

– Nu mă mişc de aici. Am lângă mine o fată frumoasă, strigă el.

– Şi mama spune că sunt frumoasă.

El îi zâmbi Emmei şi îi ciufuli părul.

– Pentru că eşti.

– Mama e frumoasă.

– Cu siguranţă e frumoasă.

Emma se trase mai aproape de el, ştiind că el avea să o cuprindă cu braţul, aşa cum îi plăcea ei.

– Nu o mai văd plângând acum. În inocenţa ei, lingea cristalele de gheaţă fără să observe încordarea braţului lui Devin. Înainte, plângea tot timpul noaptea. Dar acum nu mai plânge.

– Asta-i bine, fu tot ce putu Devin să spună.

– Şi acum o avem şi pe pisicuţa Ed, şi o casă nou-nouţă, şi nu mai ţipă nimeni, şi nici nu mai sparge lucruri, şi nici n-o mai bate pe mama acum. Connor joacă baseball şi scrie poveşti, şi acum Lucy poate să vină să ne jucăm în camera mea. Am şi perdele frumoase, cu căţei pe ele. Şi am şi tenişi noi.

Îşi flutură piciorul încălţat în tenişi roz, ca să-i vadă şi Devin.

– Sunt foarte frumoşi.

– Asta fiindcă l-ai făcut tu să plece pe omul cel rău. Connor a zis că l-ai arestat şi l-ai trimis la închisoare, şi acum nu mai poate s-o bată pe mama şi s-o facă să plângă. Se uită în sus la el, cu un cerc vişiniu lipicios în jurul gurii, cu ochii mari şi limpezi. Te iubesc.

– O, Emma...

Înduioşat, el îşi lipi fruntea de buclele ei aurii şi moi.

– Şi eu te iubesc. Eşti fetiţa mea cea mai bună.

– Ştiu. Ea îşi ţuguie buzele mov şi îi aplică un sărut lipicios pe obraz. Acum mă duc după Lucy. E cea mai bună prietenă a mea. Se ridică şi afişă zâmbetul lejer pe care îl avea şi mama ei. Mulţumesc pentru granita.

– Cu plăcere.

O privi în vreme ce se îndepărta dansând, dulce ca un spiriduș, și apoi își frecă ușor fața. Nu era de ajuns că era îndrăgostit de mama ei. Cum avea să facă față nevoii ăsteia de a-i fi și copilei aproape?

Va trebui să se resemneze – ca întotdeauna – să-i protejeze, să vegheze asupra lor, să fie prietenul de nădejde, unchiul onorific preferat?

Începuse să se satură de toate astea, să se tot abțină, să dea îndărăt.

Când Rafe îl strigă din nou, Devin se ridică. Mda, era cazul să dea câteva lovituri bune. Numai Dumnezeu știe cât de mult simțea nevoia să lovească în ceva.

Era o plăcere în sine să lovești o minge albă cu o bâtă subțire de lemn. Poate datorită atingerii propriu-zise sau felului în care puterea loviturii făcea să-ți zvâcnească brațele. Sunetul acela, pocnitura puternică, vâjâitul aerului, strigătele care se auzeau atunci când mingea zbura.

La al treilea tur, îndreptându-se spre a patra bază, deja se simțea mai uman. Mai mult decât uman când văzu că Shane era cel care păzea baza. Buzele lui se întinseră într-un zâmbet feroce, la fel cu al fratelui său, și se avântă cu capul înainte, într-o alunecare violentă ce avea să se lase cu vânătăi.

Urmă o coliziune brutală de carne și oase, un val de praf înecăcios și țipetele isterice ale fanilor și ale coechipierilor. Auzi geamătul lui Shane când se răsuci spre el să-i tragă un cot în coaste, pe lângă vesta căptușită. Văzu stele verzi când ceva osos, probabil genunchiul lui Shane, îl lovi în spatele urechii.

Dar peste toate astea auzi și strigătul glorios:

– E *bună!*

– Să fiu al naibii! Shane reușise să păstreze mingea pe care Jared o trimisese glonț spre el, chiar și după cioc-nire. Eu am prins-o, insistă Shane, fluturând mingea pentru a se lăuda.

Cy, arbitrul, se ținu tare.

– N-ai fost pe platou, Shane. Devin a fost. Nu ai prins-o la timp.

Asta, evident, era ca și cum i-ar fi făcut o declarație de război.

De pe margine, Savannah îl urmărea pe elegantul avocat Jared MacKade certându-se nas în nas cu primarul, în timp ce cumnații ei țipau unul la altul și la oricine nu era de acord cu ei.

– Ce îmi plac picnicurile, comentă Savannah.

– Îhî... Și mie. Regan se întinse. Sunt așa relaxante. Ridică ușor capul și îi zâmbi lui Cassie, care venise sub umbrela lor. Nu-ți face griji, spuse ea, observând tensiunea din brațele lui Cassie. N-o să se rănească. Nu prea tare.

– Știu.

Încerca să nu mai fie așa speriată. Frații MacKade țipau întotdeauna. Dar își strânse și mai tare brațele când îi văzu alergând într-acolo pe Connor și pe Bryan, ca să prindă și ei ceva acțiune.

– Nu-ți face griji, repetă Regan.

– Nu, nu-mi fac.

Era bine, nu-i așa, că băiatul ei putea să alerge și să strige în halul ăsta. Prea multă vreme fusese tăcut. Prea încărcat de griji, își aminti ea, simțindu-se vinovată. Revenea la normal cu fiecare zi care trecea. Iar dacă el era fericit să ia partea cuiva la un meci de baseball, atunci, nu trebuia să-și facă griji.

Se termină destul de repede, cu promisiuni de răzbunare și de revanșă. Îl văzu pe Bryan făcând un dans al victoriei, după care începu să insiste să-l lase și pe el pe teren. Devin luă o mănușă, se aplecă spre Connor și îi spuse ceva care îl făcu pe băiat să caște ochii de plăcere. Fiul ei dădu fuga pe teren și intră în joc.

– Este incredibil de bun cu copiii, murmură Cassie. Devin, la el mă refer, explică ea.

– De câte ori vine la noi, îl ia pe Nate în brațe din clipa în care intră pe ușă. Regan se uită zâmbind spre

fiul ei, care mesteca de zor dintr-o suzetă cu inel roşu. Sângerează.

Alarmată, Cassie se uită repede la Nate.

– Unde?

– Nu... Mă refeream la Devin. Poate să-mi dea cineva un şervețel?

– Am eu.

Cassie scoase un şervețel din buzunar.

În timp ce ea pleca grăbită spre Devin, care părăsea terenul, Regan zâmbi.

– Tot nu şi-a dat seama, este?

– Nu. Savannah se rezemă de un copac. Layla dormea, şi asta i se părea şi ei o idee bună.

– Va trebui ca el să facă un lucru mult mai evident ca să-şi dea şi ea seama că e nebun după ea.

– E singurul MacKade care se mişcă încet.

Savannah ridică dintr-o sprânceană, apoi închise ochii.

– Sunt convinsă că o să se miște îndeajuns de repede la momentul potrivit. Cassie n-o să aibă nici o şansă.

– Nu, spuse Regan încet. O să aibă şansa vieții ei.

Cu răsuflarea tăiată de efortul pe care îl făcuse să-l ajungă din urmă cu paşii lui mari, Cassie îl strigă:

– Devin! Stai puțin!

El întoarse capul, o văzu cum mergea grăbită după el şi afişă atitudinea pe care se obişnuise s-o aibă: îşi băgă mâinile în buzunare.

– Ce e?

– Gura ta. Doamne, ce repede mergi, reuşi ea să spună, gâfâind, după ce ajunse la el.

– Gura mea?

– Sângerează.

Cu gesturi materne, experimentate, ea îi tamponă uşor colțul gurii.

– Am văzut cum ai plonjat cu capul înainte spre Shane. A trebuit să închid ochii. Ai noroc că nu ți-ai

tăiat decât buza când ai făcut așa o nebunie. Este doar un joc.

– E baseball, îi aminti el, stăpânindu-se să nu geamă în vreme ce degetele ei îi atingeau ușor rana de care nici nu fusese conștient. Am câștigat turul.

– Da, știu. Am învățat toți termenii și toate regulile. RBI și ERA.[1] Connor e așa pasionat de jocul ăsta. Ai fost foarte drăguț că l-ai lăsat și pe el să joace pe partea stângă.

– Dreapta. Pe partea dreaptă, reuși Devin să spună, cu toate că inima i se zbătea puternic în piept. Mâinile i se încleștaseră în buzunare. Cassie, n-am nimic!

Tonul lui, nerăbdarea iritată din vocea lui o făcură să se oprească.

– Ești supărat pe mine.

– Nu sunt supărat pe tine. La naiba, nu sunt supărat! Uite... Frustrat peste măsură, îi smulse șervețelul pătat de sânge din mână. Ce-i ăsta?

– E sânge. Ți-am spus că gura ta...

– Sânge, o întrerupse el. Asta îmi curge prin vene. Sânge, nu apă cu gheață. Așa că, dacă nu încetezi odată să te apropii de mine și să mă atingi pe față, o să... Se întrerupse, strângând din dinți. Nu sunt supărat, zise el, mai calm. Am nevoie de o plimbare.

Cassie își mușcă buzele după ce el se îndepărtă, mergând spre pădurice care străjuia latura de est a parcului. Gândul că ar putea să piardă prietenia lui îi dădu curajul de care avea nevoie să se ducă după el.

El se opri, se întoarse spre ea, iar focul din ochii lui fu pentru ea ca un pumnal în inimă.

– Îmi pare rău, zise ea repede. Îmi pare rău, Devin!

– Nu-mi spune mie că-ți pare rău, Cassie, n-ai de ce să-ți ceri scuze.

„Unde naiba erau ceilalți?" se întrebă el. De ce nu erau oameni în pădure? Nu putea să riște să rămână

[1] Termeni specifici din baseball – *Runs batted in* (aprox., ture câștigate) și *earn run average* (formulă de calcul al scorului) (n.tr.)

singur cu ea acum, când nu se putea controla prea bine.

– Du-te înapoi, Cassie. Du-te acum!

Ea se răsuci să plece. Se obișnuise să facă ce i se cerea. Dar nu era în stare, nu acum. Nu când era ceva așa important.

– Dacă nu ești supărat, atunci ești trist. Nu vreau să fii așa din cauza mea.

Era dificil și aproape înfricoșător să se apropie de el când în ochii lui se vedea cum clocotea furia. Știa că el nu i-ar face rău, evident că știa asta, dar o mică parte din ea nu era atât de sigură. Însă pentru Devin era dispusă să riște.

– E din cauză că te-am sărutat, izbucni ea. Nu am avut alte intenții.

Furia dispăru din ochii lui. Privirea îi era indiferentă, se străduia tare să pară astfel.

– Știu că nu ai avut alte intenții.

– M-ai sărutat și tu. Inima ei bubuia atât de tare, încât aproape că nu se mai auzea ea însăși vorbind. Ai spus că ești furios pe tine fiindcă ai făcut asta, dar eu nu vreau să fii furios. Nu m-a deranjat.

– Nu te-a deranjat, repetă el, cu pauze între cuvinte. OK. Nu ne mai gândim la asta. Acum, du-te!

– De ce m-ai sărutat așa?

Cuvintele ei se terminară într-o șoaptă, fiindcă și curajul începuse să se evapore.

– Ți-am mai spus, m-ai luat prin surprindere.

Când văzu că ea continuă să se uite la el cu ochii ăia mari, simți ceva explodând înlăuntrul lui.

– Fir-ar să fie, ce vrei de la mine? Mi-am cerut scuze, nu? Am spus că n-o să se mai întâmple. Încerc să nu mă apropii de tine, și asta mă omoară. Doisprezece ani am așteptat să te sărut, și, când am făcut-o, m-am repezit la tine ca un disperat. Nu am vrut să te fac să suferi.

Genunchii ei începuseră să tremure, dar nu de frică. Știa bine cum e să-ți fie frică. Dar ce o făcea acum să tremure era ceva cu care nu era obișnuită.

– Nu m-ai făcut să sufăr, zise ea și înghiți în sec. Nu m-a deranjat. Nu mă deranjează.

El încercă să se apropie de ea, dar nu era prea sigur.

– Vreau să te mai sărut o dată.

– Nu mă deranjează, repetă ea, fiindcă altceva nu era în stare să spună.

Nu se mișcă în clipa când el făcu un pas spre ea – nu știa dacă era potrivit să-l atingă. Ar fi vrut să-i atingă brațele, care păreau atât de puternice. Dar nu era sigură că ar fi bine.

Apoi, nu mai trebui să se frământe, să gândească, să încerce să ghicească. El îi cuprinse obrajii în mâini, încadrându-i fața, și își apropie gura de gura ei, cu delicatețe și răbdare.

Inima ei se zbătu în piept, și senzația aceea fu atât de plăcută, ca o pasăre care zboară ușor afară dintr-o cușcă a cărei ușă a fost deschisă pe neașteptate. Când o trase spre el, doar un pic, ea avu impresia că începea să plutească. Buzele ei se deschiseră cu un suspin de uimire mută.

Asta își dorise să facă, dintotdeauna. Să-i arate tandrețe și afecțiune. Să pătrundă în ea încet, delicat. Umbra mișcătoare a frunzelor era perfectă, îndulcită de ciripitul păsărelelor și de parfumul florilor sălbatice.

Asta își dorise să facă, înțelese ca prin vis și își adânci sărutul, așa încet, încât ea suspină din nou.

Și toți anii ăia în care el așteptase plin de dorință i se păreau doar clipe, acum că ea era aici, cu el.

Strigătele și râsetele care se auzeau de pe pajiște răsunau în capul ei ca un bâzâit de albine fericite. Nu își dădu seama când ridică brațele, când îl prinse de încheieturile mâinilor, ci doar simți pulsul lui accelerat sub degetele ei. Nu făcu nici o mișcare când văzu cu ochii

minții un vârtej de culori minunate, în vreme ce sărutul continua, oprind timpul în loc.

El nu îi dădu drumul decât atunci când mâinile ei căzură fără vlagă pe lângă corp.

Ochii ei erau tot închiși atunci când el săltă capul, când îi puse mâinile pe umeri. În timp ce el se uita la ea, ea își strânse buzele, de parcă ar fi vrut să mai simtă gustul și savoarea sărutului.

- Cassie!

Ea deschise ochii, și ochii ei erau grei, întunecați și confuzi.

- Nu știu ce să spun acum.

„Da, a făcut-o", se gândi ea.

- Mă mai săruți o dată?

Doisprezece ani de reprimare îl învățaseră să se stăpânească.

- Nu chiar acum, zise el, păstrând distanța dintre ei. Dacă ar fi fost mai aproape, exista riscul să o arunce pur și simplu pe un umăr și s-o ducă după niște stânci din apropiere. Dar nu era prea sigur că vreunul din ei este pregătit pentru așa ceva. Cred că trebuie să ne distanțăm puțin.

- Nimeni nu m-a sărutat vreodată așa. Nimeni nu m-a făcut să mă simt așa.

- Cassie. Cuvintele ei îi stârneau dorința. Stăpânindu-se, o luă de mână. Hai să ne întoarcem! Eu... nu am mâncat nimic.

- Vai, cred că mori de foame.

- Exact.

Aproape că îi venea să râdă în timp ce o trăgea de mână înapoi spre pajiște.

capitolul 5

– Nici nu știi cât îți sunt de recunoscătoare, Cassie.

Regan îl așeză pe Nate, care gângurea, în leagăn, apoi se aplecă și-l sărută, în timp ce el se legăna vesel.

– Cu toți clienții ăștia care vin la magazin din afara orașului în dimineața asta, n-o să pot să-l țin cu mine. Iar Rafe trebuie să supravegheze două echipe.

– Ce povară, zise Cassie de lângă chiuvetă. Nici nu pot să-mi imaginez ce poate fi mai plictisitor decât să mă joc cu un copil.

– E minunat, nu-i așa? Nici nu-mi vine să cred că are deja cinci luni.

Când porni muzica de la leagăn, Nate începu să dea din picioare încântat.

– I-am dat să mănânce acum o oră și am adus o grămadă de biberoane și de scutece, și două schimburi, și...

– Regan, știu să mă descurc cu un copil.

– Normal că știi. Zâmbind întruna spre Nate, Regan își dădu părul pe spate. Atâta că știu cât ești de ocupată cu motelul.

– E adevărat că tu și Rafe sunteți niște stăpâni de sclavi duri, dar o să încerc să mă descurc.

Amuzată, Regan își lăsă capul pe umăr.

– Glumești și zâmbești și sunt destul de sigură că te-am auzit cântând când am intrat.

– Sunt fericită! Cassie băgă farfuriile în mașina de spălat. Micul dejun se terminase, iar oaspeții fie plecaseră, fie se relaxau în camerele lor. Nu știam că pot să fiu așa fericită. E cea mai minunată casă din lume.

Regan îi dădu lui Nate un cerc colorat, cu bile sunătoare.

– Deci ești fericită să lucrezi aici?

– Absolut. Nu că nu mi-a plăcut să lucrez pentru Ed, dar... îmi place așa mult să locuiesc aici, Regan. Aruncă o privire pe fereastră. Și copiilor le place aici.

Regan își umezi buzele cu limba.

– Și de asta cântai?

Cassie se aplecă iar spre mașina de spălat vase, preocupată să așeze vesela mai bine.

– De fapt, ar mai fi ceva. Dar cred că tu trebuie să pleci să deschizi magazinul.

– Am câteva minute la dispoziție. Ăsta e avantajul când ai propria afacere.

Dacă era cineva cu care putea să vorbească, Regan era aceea. Cassie se îndreptă de spate și inspiră profund.

– Devin... Despre Devin e vorba. De fapt, s-ar putea să mi se pară mie că e mai mult decât este. Sau să cred că e altceva. Chestia e că... Nu vrei o cafea?

– Cassie.

– M-a sărutat, zise ea repede, apoi își duse mâna la gură să-și stăpânească un chicot. Adică, *m-a sărutat*. Nu așa cum mă sărută Rafe sau Shane, sau Jared. Vreau să zic... Mi-au transpirat mâinile.

– Era și timpul, zise Regan cu afecțiune. Am crezut că nu mai ajunge s-o facă.

– Nu ești surprinsă.

– Cassie, omul ăsta s-ar tăvăli dezbrăcat pe cărbuni încinși pentru tine. Se decise să bea totuși o cafea, așa că se duse la plită să-și toarne o cană. Și cum a fost?

Cuvintele lui Regan o făcură pe Cassie să-și treacă agitată mâna prin păr.

– Ce să fie?

Chicotind, Regan sorbi din cafea și se rezemă de dulap.

– Îmi imaginez că are în comun cu Rafe nu numai irascibilitatea și frumusețea. Așa că trebuie să fi fost un sărut destul de grozav.

– S-a întâmplat la picnic, acum două zile. Îmi vâjâie și acum capul.

– Da, clar. Ăsta e un MacKade. Și ce-o să faci acum?

– Nu știu ce să fac.

Cu sprâncenele arcuite, Cassie luă o cârpă udă și se apucă să șteargă dulapul.

– Regan, eu am început să ies cu Joe înainte de a fi împlinit șaisprezece ani. Nu am mai fost niciodată cu altcineva.

– Aaa! Regan strânse din buze. Înțeleg. Păi, cred că e normal să fii puțin speriată la gândul că e posibil să vă îndreptați spre o relație fizică.

Fiindcă într-adevăr Cassie avea palmele umede, lăsă cârpa și își șterse mâinile de șort.

– Nu-mi place sexul, zise ea franc, după care începu să-și facă de lucru la farfurii, ca să nu o vadă pe Regan ridicând din sprâncene, cu îngrijorare în privire. Nu mă pricep deloc la asta și, oricum, nici nu-mi place.

– Cassie, știu că psihologul acela te-a ajutat.

– Da, m-a ajutat, și îți sunt recunoscătoare că m-ai trimis la el. Mă simt mult mai bine acum și am mai multă încredere în mine în multe privințe. Știu că nu am meritat să fiu abuzată, că nu s-a întâmplat din cauza mea și că am făcut bine că am terminat relația aia. Inspiră profund. Dar asta-i altceva. Nu toate femeile sunt făcute pentru sex. Am citit despre asta. În fine, continuă ea, înainte ca Regan să poată spune ceva. Mă cam precipit. Dar nu sunt naivă, Regan. Știu că Devin are niște nevoi, iar eu sunt pregătită să le fac față.

– Ce prostie, izbucni Regan. Să faci dragoste nu e o îndatorire cum e... cum e... Arătă enervată spre chiuvetă. Cum e spălatul vaselor.

– N-am spus-o în sensul ăsta. Fiindcă Regan era prietena ei, zâmbi. Am vrut să spun că țin la Devin. Întotdeauna am ținut la el. Dar ăsta e un alt nivel. Nu am știut că el e atras de mine. Mă simt flatată.

Răspunsul lui Regan fu doar o înjurătură printre dinți, ceea ce o făcu pe Cassie să zâmbească și mai larg.

– Să știi că așa mă simt. E atât de frumos și de drăguț. Știu că nu mi-ar face rău.

– Nu, zise Regan încet. Nu ți-ar face rău.

„Dar tu i-ai face lui rău?" se întrebă ea.

– A fost plăcut să ne sărutăm, și mă gândesc că și sexul cu el ar putea fi plăcut.

Cu înțelepciune, Regan își mască tusea luând o gură de cafea. Dacă Devin semăna cât de cât cu Rafe, *plăcut* nu era cuvântul potrivit.

– Ți-a propus să vă culcați împreună?

– Nu. Nici măcar nu m-a mai sărutat când i-am cerut eu s-o facă. Asta voiam să te întreb. Cum să-i dau de înțeles că nu mă deranjează să fiu cu el... în felul acela?

Numai datorită stăpânirii de sine impecabile Regan nu făcu ochii mari. Își puse cu grijă cana deoparte.

– Deși e împotriva firii mele, Cassie, împotriva tuturor celulelor feministe din corpul meu, totuși, trebuie să merg pe instinct și pe ce știu eu despre Devin și despre tine. O să te sfătuiesc să îl lași pe el să facă primul pas, măcar la început. Nu-ți mai bate capul atâta. Relaxează-te și bucură-te de relație! Sunt convinsă că poți conta pe el să ajungeți acolo unde vreți amândoi. Atunci când o să fii pregătită, Cassie. E important să te gândești și la tine, nu numai la Devin.

– Și deci n-ar trebui să fac nimic?

– Fă numai ce ți se pare ție că ar trebui să faci. Și mai fă ceva – nu-l compara cu Joe. Și nu o compara pe femeia care a trăit cu Joe cu femeia care ești tu acum. Sunt convinsă că o să ai niște surprize plăcute.

– Deja am avut una. Cassie își atinse buzele cu vârfurile degetelor. A fost minunat!

– Bine. Păstrează-ți mintea deschisă! O sărută repede pe Cassie și se aplecă să-l mai aranjeze puțin pe Nate. Și, Cass, să știi că nu mă supăr dacă mă ții la curent cu ce se întâmplă între voi.

*

Spre prânz, Cassie terminase de făcut curat în camerele oaspeților și de spălat rufe, iar pe Nate îl dusese în camera Emmei, să doarmă în pătuțul lui portabil. Puse la cuptor un pui și tocmai voia să se apuce să strângă rufele, când auzi o bătaie grăbită în ușă.

Inima îi tresăltă, plină de speranța că ar putea fi Devin. Dar se liniști imediat când o văzu prin plasă pe mama ei.

– Bună, mamă. Cassie deschise îndatoritoare ușa și o sărută pe femeie pe obraz. Îmi pare bine să te văd! Tocmai am făcut niște ceai cu gheață și am și o tartă cu cireșe.

– Știi că nu mănânc dulciuri la prânz.

Constance Connor inspectă repede locul unde locuia fiica sa. Strâmbă din nas văzând pisica dormind sub masă. Locul animalelor era afară.

Perdelele nu erau trase, iar lumina puternică a soarelui parcă estompa culorile tapiseriei. Dar era curat. O învățase pe fiica ei să fie ordonată.

La urma urmei, curățenia te apropie de sfințenie.

Totuși, nu se împăca ea cu acele culori prea vii sau cu nimicurile alea care umpleau casa. Erau ceva prea ostentativ. Pufni ca să-și arate nemulțumirea și se așeză pe un scaun din sufragerie, cu spatele drept ca scândura.

– O să îți spun iar că nu consider potrivit să locuiești în casa unui bărbat care nu e soțul tău.

Era o discuție veche, iar Cassie îi răspunse ca de obicei:

– Am stat aproape zece ani în casa domnului Halleran.

– Și plăteai o chirie bună.

– Și aici îmi plătesc șederea muncind. Care este diferența?

– Știi foarte bine care e diferența, așa că n-o să mai repet.

„Până data viitoare", se gândi Cassie obosită.

– Vrei un ceai cu gheață, mamă?

– Pot să stau o oră fără să beau sau să bag în gură ceva.

Constance își așeză hotărâtă geanta în poală, își încrucișă gleznele deasupra pantofilor ei serioși.

– Stai jos, Cassandra! Copiii sunt la școală, înțeleg.

– Da. Se simt foarte bine. O să vină peste vreo oră. Sper că stai și tu să-i vezi.

– Pe tine am vrut să te văd.

Își desfăcu geanta cu degetele împodobite doar cu verigheta subțire de aur. Nu avea nici o strălucire, nici un luciu. Așa cum nu existase nici o strălucire sau luciu în căsnicia părinților ei, constată Cassie. Adesea se gândea, după ce venea mama ei în vizită, că tatăl ei a murit numai ca să scape.

Dar nu zise nimic, ci așteptă până când mama ei scoase un plic. Nici nu trebuia să vadă scrisul de pe plic ca să știe de la cine era.

– Asta e ultima scrisoare pe care am primit-o de la soțul tău. A venit cu poșta de dimineață. Constance i-o întinse. Vreau s-o citești.

Cassie își puse apoi mâinile în poală, cu degetele întrepătrunse.

– Nu.

Cu ochii îngustați de o furie pe care o credea îndreptățită, Constance își studie fiica.

– Cassandra, o să citești această scrisoare.

– Nu, mamă, n-o s-o citesc. Nu e soțul meu.

Chipul emaciat și palid al lui Constance se înnegri de furie.

– Ai jurat în fața Domnului.

– Și mi-am încălcat jurământul.

Era greu, foarte greu pentru ea să-și stăpânească tremurul vocii și al mâinilor și s-o privească în ochi.

– Te mândrești cu asta? Ar trebui să-ți fie rușine.

– Nu, nu mă mândresc. Dar nu poți să mă convingi că ar trebui să-mi pară rău de asta, mamă. Joe și-a încălcat jurământul cu mult timp înaintea mea.

Refuza să se uite la scrisoare, refuza să simtă o furie amară la gândul că măcar şi o părticică din el pătrundea în casa ei. Se uită drept în ochii mamei sale. Iubire, respect şi afecţiune. El mă iubea când mă bătea, mamă? Mă respecta când sărea cu pumnii pe mine? Era afectuos când mă viola?

– Să nu vorbeşti aşa de soţul tău.

– Am venit la tine când nu aveam la cine să mă duc, când mă bătuse atât de rău că abia mai puteam să merg, când copiii mei erau terorizaţi. Şi tu m-ai gonit.

– Locul tău era acasă la tine, să ai grijă de căsnicia ta.

– Am avut grijă de căsnicia mea zece ani, şi era să mor din cauza asta. Ar fi trebuit să fii alături de mine, mamă! Ar fi trebuit să-mi iei apărarea!

– Eu am susţinut întotdeauna doar ce e bine. Gura lui Constance era acum o linie subţire. Dacă tu îl obligai să te disciplineze...

– Să mă disciplineze!

Şocată, chiar şi după atâta timp, Cassie sări în picioare.

– Nu avea nici un drept să mă *disciplineze*. Eram soţia lui, nu câinele lui. Şi nici măcar un câine n-ar fi meritat tratamentul la care am fost eu supusă. M-ar fi disciplinat până m-ar fi omorât dacă n-aş fi avut în sfârşit curajul să fac ceva în legătură cu asta. Asta te-ar fi satisfăcut, mamă? Atunci mi-aş fi respectat jurămintele. Până când moartea ne va despărţi.

– Dramatizezi prea mult. Şi, indiferent ce s-a întâmplat, s-a dus. Acum a înţeles că a greşit. Era tentat de băutură şi de femei. Acum vrea să îl ierţi şi speră să-ţi respecţi şi tu jurămintele, aşa cum vrea şi el să facă.

– Nu poate să aibă iertarea mea şi nu poate să mă mai aibă pe mine. Cum poţi să-mi faci asta? Sunt fata ta, singurul tău copil.

Ochii lui Cassie nu mai erau hăituiţi, ci plini de hotărâre.

– Cum poți să-i iei partea unui om care m-a făcut să sufăr, care m-a trădat și care mi-a făcut viața un infern? Nu vrei să fiu fericită?

– Vreau să faci ce trebuie. Și trebuie să faci ce ți se spune.

– Da, întotdeauna ai vrut asta de la mine. Să fac ce mi se spune, să fac ce consideri tu că trebuie. De ce crezi că m-am măritat cu el, mamă? Lui Cassie nu-i venea să creadă ce cuvinte îi ieșeau din gură, dar nu putea să le oprească. Cum nu putea să-și oprească nici emoțiile care nășteau aceste cuvinte în inima ei și le împingeau să iasă. M-am măritat ca să scap de tine, să plec din casa aceea unde nu râdea nimeni niciodată, unde nimeni nu arăta nici un pic de afecțiune.

– Ai crescut într-o familie bună. De data asta vocea lui Constance era cea care tremura. Ai crescut într-o familie decentă de creștini.

– Nu e adevărat. Nu e nimic decent sau creștin la o familie în care nu există iubire. Copiii mei n-o să fie crescuți așa – n-o să *mai* fie crescuți așa. Cassie vorbea acum calm, uimită și ea de acest lucru și fascinată că nu simțea absolut nimic. Ești mama mea, și o să te respect cât pot de mult. Nu-ți cer decât să faci și tu la fel. Nu vreau să mai corespondezi cu Joe.

Constance se ridică.

– Îndrăznești să-mi spui tu mie ce să fac?

– O să încetezi să-i mai scrii, mamă? O să termini cu scrisorile adresate autorităților?

– Nu.

– Atunci, nu mai ești bine-venită în casa mea. Nu mai avem ce să ne spunem.

Uluită, Constance nu putea decât să se uite fix la fiica ei.

– O să-ți vină mintea la cap.

– Mi-a venit deja. La revedere, mamă.

Cassie se duse la ușă și o deschise. Când Constance trecu pe lângă ea, se ținu tare. Apoi începu să tremure.

Cu paşi lenţi şi nesiguri, Cassie se întoarse spre masă. Îşi cuprinse trupul cu braţele şi se lăsă să alunece pe un scaun. Îşi strânse braţele şi mai tare şi începu să se legene uşor.

Tot aşa stătea zece minute mai târziu, când intră Devin. Se pregătea să bată prietenos în cadrul de lemn al plasei. Dar apoi o văzu, îi văzu umerii aplecaţi şi curbaţi şi monotona şi rapida legănare a corpului, de parcă ar fi încercat să liniştească ceva din interiorul ei. Sau să aline.

O mai văzuse aşa cândva, atunci când stătea în birou la el, cu faţa numai vânătăi. Nu se mai gândi la altceva, decât că ea suferea, aşa că intră pe uşă ca din puşcă.

- Cassie!

Ea sări speriată. El văzu în ochii ei teama amestecată cu suferinţă. Când vru să se apropie, ea se trase înapoi din faţa lui.

- Devin, nu te-am auzit când ai intrat. Eram... ar trebui să... Mintea ei căuta înnebunită o scuză, ca să păstreze aparenţele. Ca întotdeauna. Palidă de tristeţe, privindu-l fix în ochi, se uita şi nu spunea nimic. Apoi începu să se mişte repede. Dă-mi voie să-ţi ofer un ceai cu gheaţă. E proaspăt. Luă grăbită paharele, cu mişcări bruşte. Am şi tartă. Am făcut-o în dimineaţa asta.

Sări ca arsă când el îşi puse mâinile pe umerii ei, iar paharul pe care abia îl umpluse se făcu ţăndări când se izbi de gresie. Pisica adormită sub masă ţâşni ca o vedenie blănoasă.

- O, Doamne, uite ce am făcut!

I se tăie răsuflarea şi simţi tot mai sufocantă apăsarea din piept. Nu se putea stăpâni.

- Trebuie să... trebuie să...

- Lasă-l!

El se strădui să-şi păstreze vocea calmă şi o întoarse cu faţa la el. Ea tremura din tot corpul şi încerca să se retragă. „Nu şi de data asta", era tot ce avea el în cap. Nu şi de data asta."

– Vino aici, murmură el. Hai, vino aici!

În clipa în care el o luă în braţe, barajul se rupse. Începu să plângă pe umărul lui, şi lacrimile îi udau cămaşa, fierbinţi şi repezi. El o sărută pe păr şi o împinse uşor înapoi.

– Spune-mi! Spune-mi ce s-a întâmplat, ca să pot să te ajut.

Nu era coerentă, şi nici nu putea să termine propoziţiile, dar el înţelese ce se întâmplase din bâlbâielile pe care le scotea ea printre suspine. O furie rece se instalase în el în timp ce o mângâia şi îi săruta obrajii uzi.

– Ai făcut ce trebuia. Ai făcut ce era normal să faci.

– E mama mea. Cassie îşi ridică spre el chipul răvăşit. Am gonit-o. I-am întors spatele mamei mele.

– Cine cui i-a întors spatele, Cass?

Ea reîncepu să plângă, şi mâinile ei se strânseră în pumni pe umerii lui.

– Nu e normal.

– Las-o în pace!

Plasa de la uşă se dădu de perete, şi Connor intră în fugă. Şi el ţinea pumnii strânşi, iar faţa lui era roşie de furie, marcată de violenţă. El nu văzuse decât că era un bărbat care o ţinea strâns pe mama lui, şi ea plângea.

– Dacă o atingi, te omor!

– Connor! Şocul făcea ca vocea lui Cassie să sune ascuţit. Era copilul ei, cu pumnii ridicaţi şi privirea fioroasă? O văzu dintr-o privire pe Emma, chipul ei înspăimântat lipit de plasă. Nu vorbi aşa cu şeriful MacKade.

Cu tot corpul în alertă, Connor făcu un pas în faţă.

– Ia-ţi mâinile de pe mama mea.

Surprins, Devin ridică din sprâncene şi lăsă mâinile jos.

– Am spus să nu mai vorbeşti aşa, începu Cassie.

– Ţi-a făcut rău. Te-a făcut să plângi. Connor îşi dezveli dinţii, ca un războinic de zece ani. Ar face bine să plece acum.

– Nu mi-a făcut nici un rău. Deşi tremura ca varga, Cassie se interpuse între cei doi. Eram supărată – bunica m-a supărat –, iar şeriful MacKade încerca să mă liniştească. Vreau să-ţi ceri scuze în clipa asta.

Devin văzu braţul băiatului căzând şi îşi dădu seama că roşeaţa de pe obrajii lui Connor nu mai era pricinuită de furie, ci de ruşine. Cu ochii la băiat, puse mâna pe umărul lui Cassie.

– Aş vrea să vorbesc cu Connor. Singuri. Anticipându-i protestul, o strânse pe Cassie uşor de umăr. Cass, plânge copilul! Ce-ar fi să te duci cu Emma la el să vedeţi ce face?

– Nate. Am uitat de el.

Neştiind ce să facă, îşi trecu mâna prin păr.

– Ce-ar fi să te duci? insistă Devin, împingând-o uşor. Eu şi Con o să facem o plimbare.

– Bine. Hai, Emma! Plânge Nate. Luă o gură mare de aer, cu fiica ei de mână. Îţi aştept scuzele, Connor. Ai înţeles?

– Da, mamă.

Cu bărbia în piept, Connor se întoarse spre uşă. Ştia ce urma. O să-l biciuiască. Taică-său îl bătea întotdeauna afară, ca să nu vadă sau să ştie mama lui. Acum sigur urma să încaseze o bătaie, o bătaie mai zdravănă decât îi dăduse vreodată taică-său. Fiindcă el voise să facă bine, dar greşise.

Devin nu zise nimic, se plimbă doar cu băiatul pe pajişte, spre pădurea care o înconjura. Alesese drumul acesta fără să se gândească. Pădurea îi era la fel de cunoscută ca oraşul, ca propria lui minte. Lângă el, Connor mergea ţeapăn, cu capul în pământ de ruşine, cu spatele încovoiat.

Fiindcă ştia că trebuia să-şi aleagă cu mare grijă momentul şi mişcările, Devin îşi stăpâni dorinţa de a-şi pune braţul pe umerii aceia înguşti şi micuţi. Continuă să meargă pe o cărare şi se opri la stâncile unde odinioară doi soldaţi se omorâseră unul pe altul.

Se așeză, iar băiatul rămase în picioare, așteptând.

- Sunt extraordinar de mândru de tine, Connor!

Cuvintele acestea - ultimul lucru pe care se aștepta copilul să-l audă - îl buimăciră pe Connor.

- Domnule?

Cu un gest firesc, Devin scoase o țigară - prima după o zi foarte lungă.

- Trebuie să-ți spun că mă simt tare ușurat acum. Eram foarte îngrijorat pentru mama ta. A avut o perioadă grea. Dar acum, când știu că tu ai grijă de ea, mă simt mult mai bine.

Tulburarea lui Connor era mult prea mare ca să mai poată simți vreun strop de mândrie. Se uita fixa la Devin cu aceeași teamă în ochi.

- Am fost... obraznic.

- Nu prea cred.

- N-o să mă bateți?

Mâna lui Devin se opri brusc, șovăitoare. Aruncă încet țigara abia aprinsă și o strivi sub călcâi. Așa cum ar fi vrut să-l strivească pe Joe Dolin.

- Niciodată n-o să te lovesc, nici acum, nici altă dată. Pronunță cuvintele sacadat, cu ochii în ochii lui Connor, așa cum vorbește un bărbat cu un alt bărbat. Niciodată n-o s-o lovesc pe mama ta sau pe sora ta. Întinse mâna spre el și așteptă. Îți dau cuvântul meu, Connor, zise el când văzu că băiatul se uita nemișcat la mâna care i se întindea. Ți-aș fi recunoscător dacă mi-ai strânge mâna.

Stupefiat, Connor își puse mâna în mâna lui Devin.

- Da, domnule.

Devin îi strânse ușor mâna și îl trase pe băiat puțin mai aproape de el. Și îi zâmbi.

- Erai gata să mă sfâșii, am dreptate?

- Aș fi încercat.

Emoțiile care îl cuprinseseră pe Connor erau înfricoșătoare. Dar cel mai mult îi era teamă că avea să înceapă

să plângă și Devin urma să vadă ce prost era, după toate astea.

– N-am ajutat-o niciodată până acum. N-am făcut nimic niciodată.

– Nu a fost vina ta, Connor.

– N-am făcut niciodată nimic, repetă Connor. Tot timpul o lovea, domnule șerif. Tot timpul.

– Știu.

– Nu, nu știți. Dumneavoastră nu aflați decât atunci când sunau vecinii sau când se îmbăta prea tare și o lovea într-un loc unde se vedea. Dar au fost mai multe bătăi. A fost și mai rău.

Devin încuviință din cap. Altceva nu putea face. Îl trase pe băiat să se așeze lângă el, pe stânci.

– Și pe tine te bătea.

– Atunci când nu vedea mama. Uitând de bravură, Connor își cuibări capul la pieptul lui Devin. Atunci când ea nu știa.

Devin se uită spre copaci fără să-i vadă, măcinat de o furie neputincioasă fiindcă fusese incapabil să împiedice toate acestea.

– Și pe Emma?

– Nu, domnule. Niciodată n-o băga în seamă pe Emma, fiindcă era doar o fată. Nu-i spuneți mamei. Vă rog să nu-i spuneți că m-a bătut. O să-i facă rău.

– Nu-i spun.

– Îl urăsc. L-aș omorî dacă aș putea.

– Știu ce simți.

Când băiatul clătină din cap, Devin îl îndepărtă ușor și îl privi în ochi.

– Chiar știu. O să-ți spun ceva. Când eram mic, mă băteam foarte des.

– Știu. Connor își trase nasul cu zgomot, dar era foarte mândru că reușise să-și stăpânească lacrimile. Lumea vorbește despre asta.

– Da, știu că vorbește. Îmi plăcea și consideram că sunt mulți pe care ar trebui să-i bat. Uneori aveam

motive să cred asta, alteori nu. În orice caz, a trebuit să învăț că e cazul să fac un pas înapoi. E foarte important să faci pasul ăsta. Acum, ție ți se pare că ar fi bine să te răzbuni pe tatăl tău...

– Nu-i mai spuneți așa, izbucni Connor, apoi roși încruntat. Domnule.

– Bine. Și eu cred că ar trebui să plătească. Dar trebuie să faci pasul acela în spate. Să lași legea să se ocupe de el.

– Niciodată n-o să-i mai permit nici lui, nici altcuiva s-o rănească.

– Sunt de partea ta aici. Uitându-se la expresia hotărâtă a lui Connor, se decise să-i spună cum stăteau lucrurile. O să fiu sincer cu tine, vrei?

– Da, domnule.

– Bunica ta a supărat-o pe mama foarte tare azi.

– Ea vrea ca el să vină înapoi. Asta n-o să se întâmple. Eu nu o să permit asta.

– Nici mama ta nu vrea, și de aceea a gonit-o pe bunica. A fost greu pentru ea, foarte greu, dar a făcut-o.

– Dumneavoastră ați ajutat-o. Îmi pare rău că...

– Nu-ți cere scuze, spuse repede Devin. Serios! Știu că mama ta crede că ar trebui să-ți ceri scuze, dar noi știm cum stau lucrurile. Ai făcut exact ce trebuia, Connor. Și eu aș fi făcut la fel.

Nici un compliment primit vreodată, nici o laudă din partea profesorilor, nici o încurajare de la vreun coechipier nu însemnaseră mai mult pentru el. Făcuse exact ce ar fi făcut și șeriful MacKade.

– Îmi pare bine că vreți s-o ajutați. O să fac tot ce vreți dumneavoastră.

Încrederea aceasta a lui era mai prețioasă decât aurul.

– Trebuie să-ți spun că Joe a primit aprobare să iasă la muncă.

Pe chipul lui Connor se citi tensiunea.

– Am auzit asta. Copiii de la şcoală spun tot felul de lucruri.

– Îţi fac probleme?

El ridică dintr-un umăr.

– Nu ca înainte.

„Învaţă să se stăpânească", se gândi Devin cu un sentiment uimitor de mândrie.

– Eu vreau să nu îţi faci prea multe griji, dar, în plus, vreau să fii pe faţă. Eşti deştept şi ai spirit de observaţie. De-asta şi scrii poveşti aşa bune.

Connor se cutremură de încântare.

– Îmi place să scriu.

– Ştiu. Şi ştii şi cum să priveşti lucrurile, să le înţelegi. Aşa că ştiu că vei avea grijă de familia ta. Dacă vezi ceva, auzi ceva sau măcar ţi se pare că e ceva în neregulă, vreau să îmi spui. Vreau să-ţi dai cuvântul că o să faci aşa.

– Da, domnule.

– O să-mi spui de-acuma numai „domnule"? Mă faci să mă simt ca un hodorog.

Connor roşi, apoi zâmbi.

– Aşa trebuie. E ca un fel de regulă.

– Ştiu şi eu regulile astea. Devin se gândi că aveau timp să rezolve această mică problemă. Orice bărbat ar fi norocos să te aibă ca fiu, Connor.

– Nu vreau să mai am nici un tată.

Mâna lui Devin, care se ridicase spre umărul lui Connor, îngheţă o clipă. Înăbuşindu-şi un oftat, se strădui să se relaxeze.

– Atunci pot să spun că orice bărbat ar putea să fie mândru să te aibă ca prieten. E mai bine aşa?

– Da, domnule.

„Iar privirea aceea plină de încredere", îşi zise Devin.

– Mama ta probabil e îngrijorată că mă baţi.

Când Connor începu să chicotească la gândul ăsta, Devin îl ciufuli uşor.

– Acum, întoarce-te acasă şi spune-i că am clarificat lucrurile. Eu o să vorbesc mai târziu cu ea.

– Da, domnule. Coborâră de pe stânci, apoi Connor se trezi muşcându-şi buzele ca să mai capete puţin curaj. Aş putea să vin pe la dumneavoastră la birou, să mă uit şi eu cum lucraţi?

– Sigur.

– N-o să vă încurc. Doar o să... Connor nu mai ştia ce să spună, aşa că se opri. Pot?

– Sigur că poţi. Oricând. E destul de plictisitor.

– Nu se poate, spuse Connor cu o bucurie fără margini. Mulţumesc, domnule şerif. Mulţumesc pentru tot.

Devin se uită cum se îndepărta în fugă, apoi se aşeză iar. Vru să-şi aprindă o altă ţigară, dar îşi aminti că voia să se lase. Apoi îşi mai aduse aminte şi că intenţiona ca, mai devreme sau mai târziu, copiii ăştia doi să fie ai lui – şi poate încă unul.

Connor nu mai voia alt tată, iar asta era o problemă. aşa că trebuia să aibă mare grijă ce drum să aleagă şi să păşească pe el cu precauţie.

Primul pas, desigur, era Cassie. Un pas, apoi altul. Direcţia te poartă întotdeauna undeva. Dacă el era prudent, ea avea să facă împreună cu el paşii aceia.

capitolul 6

Ar fi trebuit să fie ziua liberă a lui Devin, dar în dimineața aceea își pierdu două ore cu rezolvarea unei crize minore la liceu. Fumigena își ratase misiunea. Când aterizase în dulapul unei fete, nu scosese decât un mic nor de fum și, ce era mai grav, nici nu le făcuse pe fete să fugă din vestiar îmbrăcate doar în lenjerie intimă.

Cea pe care o pusese el cu un secol în urmă avusese rezultate mult mai satisfăcătoare. Dar nu simți nevoia să le spună asta celor doi infractori pe care îi prinsese. După ce situația reveni la normal, iar tinerii chimiști începură să tremure în pantofii lor de sport, plecă direct spre motel.

Avea o surpriză pentru Cassie, una care spera s-o facă să zâmbească. Și una care spera să-i înlesnească pasul următor.

Probabil că nu era prea corect să aibă avantajul ăsta. O cunoștea prea bine, o urmărise și o observase ani la rând. Știa fiecare expresie pe care o avea fața ei, fiecare gest al mâinilor ei. Îi cunoștea slăbiciunile și punctele tari.

Și ea îl cunoștea, dar nu în același fel sau nu la fel de bine. Fusese mult prea ocupată cu supraviețuirea ca să mai observe altceva. Dacă ar fi observat, și-ar fi dat seama de mult că era îndrăgostit de ea.

Era în regulă că nu remarcase. Măcar până apuca el să clădească fundamentul. Avea mai mult timp pentru asta, se încurajă Devin în timp ce se înscria pe drumul care ducea spre motel. Dar, după ce avea să pună bazele, nu avea să mai piardă timpul.

Doisprezece ani reprezentau o perioadă de așteptare a naibii de lungă.

Fiindcă văzu o mașină în parcarea clienților, decise să intre mai întâi în motel. Fu încântat s-o găsească acolo, ocupată până peste cap cu două doamne cu părul argintiu.

Uitase să-și scoată șorțul. Nou-venitele apăruseră pe neașteptate, voiau un tur complet și voiau să audă și toată povestea motelului. Cassie era bucuroasă că apucase măcar să spele vasele, chiar dacă o găsiseră în timp ce făcea curățenie.

Cele două femei erau surori, amândouă văduve, și ardeau de nerăbdare să afle legenda lui Barlow. Cassie tocmai cobora împreună cu ele, după ce făcuseră turul etajului întâi, și era la jumătatea discursului când intră Devin.

– ... Cea mai sângeroasă zi din tot Războiul Civil. Câmpul de luptă de la Antietam este unul dintre cele mai neatinse din țară. Centrul pentru vizitatori este la doar șase kilometri de noi, și acolo sunt foarte multe informații. O să găsiți acolo... A, bună, Devin.

– Nu vreau să vă întrerup. Doamnelor...

– Doamnă Berman, doamnă Cox, el este șeriful MacKade.

– Șeriful. Doamna Cox își potrivi mai bine ochelarii pe nas și îl studie cu atenție. Ce interesant!

– Antietam este un oraș liniștit, zise el. Cu siguranță mult mai liniștit decât a fost în septembrie 1862. Fiindcă știa că turiștii erau, invariabil, încântați să audă asta, Devin zâmbi și adăugă: Stați exact pe locul unde a fost ucis un soldat din Confederație.

– O, Doamne! Doamna Cox își plesni palmele de uimire. Ai auzit, Irma?

– Am urechi foarte bune, Marge.

Doamna Berman se uită atent în lungul scărilor, de parcă ar fi căutat urme de sânge.

– Doamna Dolin ne-a povestit ceva despre asta. Am venit să vizităm motelul, fiindcă am văzut o broșură în care se spunea că e bântuit.

– Da, doamnă. Sigur e bântuit.

– Proprietarul motelului este fratele şerifului MacKade, le zise Cassie. Poate să vă spună el multe despre asta.

– Ar fi mai bine să auziţi povestea de la doamna Dolin, o contrazise Devin. Ea trăieşte zi de zi cu fantomele. Povesteşte-le despre cei doi caporali, Cassie.

Deşi spunea povestea asta de mai multe ori pe săptămână, Cassie făcu eforturi să nu se intimideze în faţa lui Devin. Îşi încrucişă braţele la piept peste şorţ.

– Doi tineri soldaţi, începu ea, au rămas în urma regimentelor din care făceau parte, în timpul Bătăliei de la Antietam. Amândoi rătăceau prin pădurea de dincolo de motel. Unii spun că încercau să se întoarcă la camarazii lor, alţii susţin că voiau să se ducă acasă. În orice caz, legenda spune că ei s-au întâlnit aici, s-au luptat, amândoi tineri, speriaţi şi rătăciţi. Încă se mai auzeau în depărtare zgomotele bătăliei de peste dealuri, dar ei duceau o luptă de unu la unu, străini şi duşmani doar pentru că unul avea uniformă albastră, iar celălalt – cenuşie.

– Bieţii băieţi, murmură doamna Berman.

– S-au rănit amândoi foarte grav şi s-au târât cum au putut în direcţii diferite. Unul, confederatul, a ajuns aici, în această casă. Se spune că şi-a imaginat că a ajuns acasă, fiindcă doar atât voia, în final: să fie acasă cu familia lui. Unul dintre servitori a dat de el şi l-a vârât în casă. Stăpâna casei de aici era o femeie din sud. Numele ei era Abigail, Abigail O'Brian Barlow. Era căsătorită cu un yankeu bogat. Un bărbat pe care nu îl iubea, dar de care era legată cu jurământ.

Devin ridică dintr-o sprânceană. Asta era o altă întorsătură, un detaliu nou al poveştii pe care o cunoştea din copilărie.

– Ea l-a văzut pe băiat şi şi-a amintit de propria casă şi de tinereţea ei. Din cauza asta s-a ataşat foarte mult de el, mai ales că era rănit. A poruncit să fie dus sus

în cameră și îngrijit. A vorbit cu el, l-a încurajat și i-a ținut mâna în mâna ei, în timp ce servitorii îl cărau pe scări. Știa că ea nu se mai putea întoarce acasă și voia să se asigure că măcar băiatul avea să poată pleca. Războiul o obligase să vadă multă cruzime, o luptă inutilă, și simțise durerea groaznică a pierderii, la fel cum simțea și pentru căsnicia ei. Dacă ar fi putut să facă măcar asta, să-l ajute pe acest băiat, atunci parcă ar fi fost mai împăcată.

Doamna Cox își scoase pachetul de șervețele, îi dădu unul și surorii ei, după care își suflă nasul cu putere.

– Dar soțul ei a apărut pe scări, continuă Cassie. Pe atunci nu îl ura. Nu îl iubea, dar fusese învățată să-l respecte și să fie supusă bărbatului cu care era căsătorită și care era tatăl copiilor ei. El avea în mână un pistol, și ea a înțeles din privirea lui ce avea de gând să facă. A strigat la el să se oprească, l-a implorat. Mâna băiatului era tot în mâna ei, iar ochii lui se uitau în ochii ei, și, dacă ar fi avut curaj, s-ar fi aruncat peste el să-l apere cu propriul trup. Pentru a-l salva pe el, dar și pentru a apăra cumva tot ce pierduse ea însăși. Acum fu rândul lui Cassie să se uite la trepte și să ofteze. Dar nu a avut curaj. Soțul ei a tras cu pistolul și l-a ucis, în timp ce ea încă îl ținea de mână pe băiat. A murit aici... tânărul soldat. Și a murit și inima ei. Nu i-a mai adresat niciodată vreun cuvânt soțului ei, în schimb, a învățat să urască. Și, din ziua aceea până la moartea ei, care a venit peste doi ani, a jelit întruna. Și uneori, foarte des, poți să simți mirosul de trandafiri pe care ei îi plăcea să-i aibă în casă și poți s-o auzi cum plânge.

– O, ce poveste, ce poveste tristă! Doamna Cox își șterse ochii. Irma, ai mai auzit o poveste așa tristă?

Doamna Berman pufni.

– Mai bine lua pistolul și-l omora ea pe ticălos.

– Da. Cassie zâmbi. Poate de aceea plânge și acum. Se scutură ușor, ca să iasă din atmosfera tristă, și le conduse

pe cele doamne pe scări în jos. Dacă vreţi să rămâneţi în salon puţin, o să vă aduc ceaiul pe care vi l-am promis.

– Ar fi plăcut, răspunse doamna Cox, care încă se ştergea la nas. Ce casă frumoasă. Ce mobilă frumoasă.

– Toată mobila este luată de la Past Times, magazinul doamnei MacKade, care e în oraş, pe Main Street. Dacă aveţi timp, poate vă duceţi acolo să aruncaţi un ochi. Are lucruri superbe, iar pentru oaspeţii motelului face o reducere de zece la sută.

– Zece la sută, murmură doamna Berman, cu ochii la o policioară delicată de pe hol.

– Devin, vrei şi tu un ceai?

El se urni cu greu. Se întreba dacă ea era conştientă de faptul că talentul lui Connor de a spune poveşti era moştenit de la ea.

– Poate altă dată. Am în maşină ceva de dus sus. Pentru apartamentul tău.

– Ah!

– Doamnelor, mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Sper să vă placă la motelul MacKade şi în oraş.

– Ce bărbat frumos, zise doamna Cox, bătându-se uşor în dreptul inimii. Dumnezeule, Irma, tu ai mai văzut vreun tânăr aşa frumos?

Dar doamna Berman era prea ocupată să studieze măsuţa rabatabilă din salon.

Până să termine cu servitul ceaiului pentru cele două doamne, Cassie murea de curiozitate. Mai avea şi alte lucruri de făcut, şi se simţi vinovată că, în loc să se apuce de treabă, plecă în fugă pe scara exterioară.

Pe la jumătatea drumului, îl văzu pe Devin asamblând un balansoar de verandă.

– O!

Era o imagine atât de frumoasă, observă ea, un bărbat cu mânecile suflecate, în lumina soarelui, cu o trusă de scule la picioare, cu muşchii încordându-i-se sub greutatea scaunului de lemn pe care îl agăţa de cârlig.

– Se potrivește perfect în locul ăsta.

– Da, este perfect. Rafe nu mi-a spus că vrea să-l cumpere.

– Eu am vrut să-l cumpăr, zise Devin. Nu-ți face griji, am vorbit cu el. Agăța și celălalt capăt și îl împinse puțin, de probă. Merge. Se aplecă și începu să-și strângă sculele. Nu vrei să-l încercăm?

– Chiar trebuie să...

– Hai să-l încercăm. Devin terminase de strâns și își așezase sculele în cutie. L-am adus aici fiindcă m-am gândit că ar fi o modalitate bună de a te convinge să stai lângă mine într-o după-amiază de vară. O modalitate bună să te sărut din nou.

– Ah!

– Ai spus că nu te-a deranjat.

– Nu, nu m-a deranjat. Nu mă deranjează. Iar apăruse freamătul ăla în piept. N-ar trebui să fii la serviciu?

– E ziua mea liberă. Într-un fel. Întinse mâna spre ea și îi strânse degetele. Arăți foarte bine azi, Cassie.

Ea își netezi șorțul din reflex.

– Făceam curățenie.

– Chiar foarte bine, murmură el, trăgând-o spre balansoar și silind-o să se așeze.

– Ar trebui să-ți aduc ceva rece de băut.

– Știi, în curând ar trebui să-ți dai seama că nu vin aici ca să mă servești cu băuturi reci.

– Connor zicea că îți faci griji pentru mine. Nu ai de ce. Am sperat să treci pe aici, ca să-ți spun cât de recunoscătoare îți sunt pentru cum te-ai purtat cu el ieri. Pentru cum l-ai făcut să se simtă.

– N-am făcut nimic. El singur a ajuns să se simtă așa. Ai un băiat de ispravă.

– Știu.

Ea inspiră adânc și se relaxă puțin, cât să se rezeme de spătar. Ritmul legănat al balansoarului o purta în copilăria ei, departe, la zilele plăcute și nesfârșite de vară. Colțurile gurii se ridicară – și apoi râse.

– Ce e așa amuzant?

– Asta, că stăm aici pe balansoar, ca doi puști.

– Ei, dacă ai fi avut șaisprezece ani, asta aș fi făcut.

Își ridică brațele, se întinse și apoi lăsă unul din brațe pe umerii ei, cu un aer relaxat.

– Subtil, nu?

Ea râse iar și se aplecă ușor spre el.

– Când aveam eu șaisprezece ani, erai mult prea rău ca să fii subtil. Toată lumea știa cum luai fetele și le duceai la carieră și...

Cea mai bună cale s-o facă să tacă era să-și folosească propria gură. O atinse delicat, savurând tremurul buzelor și al corpului ei.

– Nu prea subtil, zise el încet. Vrei să mergem la carieră? Când ea începu să bâlbâie ceva, el râse. Poate altă dată. Acum mă mulțumesc cu un sărut. Sărută-mă și tu, Cassie, ca și cum ai avea șaisprezece ani și n-ai avea nici o grijă.

Dacă ar fi fost cu oricine altcineva, probabil ar fi fost amuzat de încordarea care se vedea pe fața ei. Dar, fiindcă era vorba despre ea, simțea că îl atingeau drept în inimă acea tensiune șovăielnică și felul neîndemânatic în care ea își puse mâinile pe umerii lui.

– Relaxează-te, o îndemnă el, cu gura pe gura ei. Nu te mai gândi la nimic preț de o clipă. Poți să faci asta?

– Eu nu...

Nu putea să nu se gândească. Dar uită de toate când limba lui se mișcă ușor peste a ei, când mâinile lui îi cercetară trupul în sus și în jos. În jos și în sus, cu atingeri apăsate și ferme, iar dosul palmelor îi atingea în treacăt sânul dintr-o parte.

– Îmi place gustul tău. El își lipi buzele de obrazul ei, de tâmple și iar de buze. Am visat la așa ceva.

– Da?

– Aproape toată viața. Am vrut să fim așa de ani de zile. Dintotdeauna.

Cuvintele lui pătrundeau prin ceața minunată de încântare care o înconjura de fiecare dată când el o săruta.

– Dar...

– Te-ai măritat. Buzele lui coborâră pe obrajii ei. Nu m-am mișcat destul de repede. În ziua în care te-ai măritat cu Joe Dolin, m-am îmbătat. M-am îmbătat criță, până am căzut lat. Nu știam ce altceva să fac. M-am gândit să-l omor, dar îmi imaginam că-l iubești. Așa că asta a fost.

– Devin, nu înțeleg asta.

Dacă s-ar fi oprit cu sărutările acelea, măcar o clipă, poate că ar fi reușit să înțeleagă.

Dar el nu părea dornic să se oprească.

– Te iubeam așa de mult, încât am crezut că o să mor. Că o să mă prăbușesc la pământ și o să mor, pur și simplu.

Panica și nevoia de-a nega o făcură să se îndepărteze.

– Nu pot să cred.

Spusese deja prea mult, dar regretele urmau să vină abia mai târziu. Acum, avea să zică totul, până la capăt.

– Te-am iubit mai mult de doisprezece ani, Cassandra. Te-am iubit și când erai măritată cu un alt bărbat, când îi făceai copii. Te-am iubit și atunci când nu puteam să fac nimic ca să te scot din infernul în care trăiai. Te iubesc și acum.

Ea se ridică și, cu un gest vechi de apărare, își cuprinse trupul cu brațele.

– Asta e imposibil.

– Nu-mi spune mie ce simt.

Ea sări un pas în spate la auzul tonului său furios, iar asta îl făcu să se ridice, strângând din dinți.

– Și nu te feri de mine când ridic tonul. Nu pot să fiu altfel decât sunt, nici măcar pentru tine. Dar nu sunt Joe Dolin. Nu te-aș lovi vreodată.

– Știu asta. Își lăsă brațele pe lângă corp. Știu asta, Devin. Chiar când spunea asta, îl văzu cum încerca să-și

potolească furia. Nu vreau să te superi pe mine, Devin, dar nu știu ce să spun.

– Mi se pare că ai spus deja prea multe. El începu să se plimbe pe verandă cu mâinile înfundate în buzunare. Mă pricep să fac lucrurile cu calm, să gândesc rațional. Dar nu acum. Am spus ce am spus, Cass, și nu pot – nici nu vreau – să iau ceva înapoi. Va trebui să te hotărăști tu ce faci acum.

– Să fac ce? Tulburată, ea ridică mâinile, apoi le lăsă iar să cadă. Tu vrei să cred că un bărbat ca tine a simțit ceva pentru mine în toți anii ăștia și nu a făcut nimic?

– Ce naiba trebuia să fac? Se întoarse spre ea. Erai măritată. Făcuseși o alegere, și nu eram eu alegerea ta.

– Nici nu știam că aveam de ales.

– Greșeala mea, zise el cu amărăciune. Și acum am mai făcut una, fiindcă tu nu ești pregătită sau nu vrei să fii pregătită... sau poate pur și simplu nu mă vrei pe mine.

– Eu nu... Își acoperi obrajii cu palmele. Chiar nu știa care variantă era corectă, dacă exista vreuna. Nu pot să gândesc. Ai fost prietenul meu. Ai fost, în fine, șeriful, iar eu ți-am fost așa recunoscătoare...

– Să nu îndrăznești să spui asta.

Devin strigase acea replică și era mult prea răscolit de durere și de furie ca să observe că ea era palidă ca moartea.

– La dracu', nu vreau să-mi fii recunoscătoare. Nu vreau să fiu reprezentantul legii cu tine. Nu merit asta.

– Nu am vrut să... Devin. Îmi pare rău! Îmi pare așa rău!

– S-o ia mama naibii de părere de rău, urlă el. S-o ia mama naibii de recunoștință. Dacă vrei să fii recunoscătoare că nemernicul ăla care te bătea a fost închis, atunci să fii recunoscătoare insignei mele, nu mie. Fiindcă *eu* aș fi vrut să-l rup în două. Dacă vrei să fii recunoscătoare fiindcă am tot venit pe aici să fac pe amabilul, ca o cotarlă bătută, mai bine las-o baltă! Fiindcă

eu nu am vrut decât să... Se opri, iar ochii lui o străpungeau ca niște cuțite înroșite. Nu vrei să știi. Nu, tu nu vrei decât să vorbesc calm, să-mi țin sentimentele pentru mine și mâinile acasă.

– Nu, nu asta...

– Nu te deranjează să te sărut, fiindcă ești așa al dracului de recunoscătoare, încât mă lași să fac măcar asta.

Ea își înceta bâlbâiala de protest.

– Nu e corect!

– Am obosit să fiu corect. Am obosit să te tot aștept. Am obosit să fiu sfâșiat de iubirea pentru tine. La naiba cu toate!

Trecu repede pe lângă ea, și ajunsese deja la jumătatea scărilor, când picioarele ei se dezghețară. Dădu fuga după el.

– Devin. Devin, te rog, nu pleca așa! Dă-mi voie să...

El se scutură violent sub atingerea ușoară a mâinii ei pe umăr și se întoarse spre ea.

– Lasă-mă în pace, Cass! Nu vrei să rămân acum.

Ea cunoștea privirea aceea, dar nu se gândise vreodată că avea să se uite la ea așa. Era furia violentă de bărbat. Avea motive să se teamă de ea. Stomacul i se strânse dureros, dar făcu eforturi să-și păstreze cumpătul. El nici nu știa ce eforturi făcea.

– Nu mi-ai spus niciodată, replică ea, străduindu-se să-și mențină tonul coborât și egal. Nu mi-ai arătat niciodată. Acum îmi spui, dar nu-mi dai timp să mă gândesc, să știu ce să fac. Nu vrei nici să auzi că îmi pare rău, că îți sunt recunoscătoare, că mi-e frică. Dar eu simt toate astea, nu am ce să fac. Nu pot să mă transform iar în cineva care să fie cum vrea altcineva. De data aceasta aș pierde totul. Dacă aș putea s-o fac, pentru tine aș face-o. Dar nu pot.

– Asta văd și eu.

Știa că nu avea dreptate – sau nu în totalitate. Dar asta părea că nu mai conta comparativ cu furia care îl sfâșia.

– Ce n-ai înţeles tu, Cass, e că eu nu vreau să fii decât aşa cum eşti. Dacă o să-ţi dai seama de asta, ştii unde să mă găseşti.

Ea deschise gura să spună ceva, dar tăcu în clipa când îl văzu îndepărtându-se. Nu mai avea ce să-i spună acum, nu mai avea ce să facă. Se simţea sfâşiată pe interior, iar gâtul o durea.

Văzuse suferinţă în ochii lui, îşi dădu ea seama. Suferinţa pe care i-o provocase ea, fără să vrea.

Devin MacKade o iubea. Gândul acesta o umplea de groază şi de nedumerire. Dar şi mai mult decât asta o tulbura faptul că el o iubise tot timpul. Devin MacKade, bărbatul cel mai delicat, cel mai respectabil pe care îl cunoscuse ea vreodată, o iubea pe ea, o iubise ani de zile, iar ea în tot timpul ăsta nu îi arătase decât recunoştinţă.

Acum îl pierduse, pierduse prietenia de care se bucurase, pierduse compania lui de care ajunsese dependentă. Îl pierduse, pentru că el îşi dorea o femeie, iar ea era goală pe dinăuntru.

Nu plânse. Era prea târziu pentru lacrimi. Se adună şi se strădui să stea dreaptă. Intră din nou în motel prin bucătărie. Avea o grămadă de treabă, şi întotdeauna judeca mai limpede când muncea.

Noile ei musafire plecaseră, nerăbdătoare să vâneze antichităţi, şi Cassie urcă din nou la etaj şi porni aspiratorul pe care îl abandonase la sosirea clienţilor.

Curăţă metodic, tot holul, cameră cu cameră. Apartamentul matrimonial – camera lui Abigail – era preferatul ei. Dar de data aceasta nu mai dădu atenţie frumosului tapet cu boboci de trandafiri, graţiosului pat cu baldachin sau luminii puternice care pătrundea prin perdeaua de dantelă.

Îşi aminti că trebuia să aducă aici flori proaspete. Chiar şi atunci când camera nu era ocupată, existau tot timpul flori pe măsuţa de lângă fereastră. În dimineaţa aceea uitase de ele.

Cu toate acestea, camera mirosea puternic a trandafiri. Simți brusc un fior rece. Îl simți și se întoarse spre ușă.

– Devin.

Ușurare, tulburare, tristețe. Pe toate le simți în același timp, când făcu un pas spre ușă.

Dar nu era Devin. Era un bărbat înalt, brunet și frumos. Chipul lui însă nu era chipul lui Devin, iar hainele pe care le purta erau elegante și demodate. Mâna ei căzu moale pe mânerul aspiratorului, și zgomotul acela îi răsună în urechi lui Cassie.

Abigail, vino cu mine! Ia copiii și vino cu mine! Lasă casa asta. Nu-l iubești.

„Nu", se gândi Cassie, „niciodată nu l-am iubit. Iar acum îl disprețuiesc."

Nu vezi ce se întâmplă cu tine? Cât o să mai stai așa, izolată de viața adevărată?

„Asta e tot ce pot să fac. Mai mult de atât nu pot."

Te iubesc, Abby. Te iubesc atât de mult. Aș putea să te fac fericită dacă m-ai lăsa. O să plecăm departe de locul acesta, departe de el. O să începem o viață nouă, împreună. A trecut așa mult timp de când te aștept.

„Dar cum aș putea să fac asta? Sunt legată de el. Am copiii lui. Iar tu, viața ta e aici. Nu poți să părăsești orașul acesta, responsabilitățile tale, oamenii care se bazează pe tine. Nu poți să te mulțumești cu soția altui bărbat, cu copiii altui bărbat."

Aș face orice pentru tine. Aș fi în stare să ucid pentru tine. Să mor pentru tine. Pentru numele lui Dumnezeu, Abigail, dă-mi șansa să te iubesc. În toți anii ăștia am stat deoparte, știind cât de nefericită ești aici, știind că nu te pot atinge. Acum s-a terminat. El nu mai e. Putem să plecăm și să ajungem departe până să se întoarcă el. De ce trebuie să ne resemnăm cu așa puțin, când putem avea totul? Nu vreau să stau cu tine în salon și să mă prefac că nu te iubesc și că nu am nevoie de tine. Nu pot să mă mulțumesc doar cu prietenia ta.

„Știi cât de mult te prețuiesc, știi că depind de tine."

Spune-mi că mă iubești.

„Nu pot. Nu pot să-ți spun asta. Nu mai e nimic în mine. El a ucis totul."

Vino cu mine! Să trăiești din nou.

Orice fusese asta, oricine fusese acolo dispăru, și ea nu mai văzu decât ușa și tapetul frumos și simți parfumul trist și puternic de trandafiri. Cassie se trezi în picioare, gata să cadă, cu mâna întinsă spre locul gol.

Aspiratorul încă bâzâia când ea se lăsă moale pe podea.

Ce se întâmplase aici? Visase? Avusese halucinații?

Își duse mâna la inimă și simți cum bate ca o pasăre care se zbate în colivie. Lăsă încet mâna jos, spre genunchii îndoiți.

Mai auzise fantomele și altă dată, le mai simțise. Acum, înțelese ea, văzuse una. Nu era unul dintre cei doi Barlow și nici bietul soldat. Era bărbatul pe care îl iubea Abigail. Bărbatul care o iubea pe ea.

Cine fusese el? Se gândea că nu avea să afle niciodată. Dar era atât de convingător, iar vocea lui, chiar și atunci când o implora, era puternică, deși plină de tristețe. De ce nu se dusese Abigail cu el? De ce nu luase mâna aceea care i se întindea să fugă, să fugă pentru viața ei?

Abigail îl iubise. Cassie inspiră profund. De asta era sigură. Emoțiile care pluteau în cameră erau atât de puternice, încât le simțea și acum. Aici fusese dragoste. Dragoste disperată, lipsită de nădejde.

„Din cauza asta plângi?" se întrebă Cassie. Fiindcă nu ai plecat cu el și l-ai pierdut? Nu ai răspuns la chemarea lui, și apoi nu ai mai avut nimic de care să te agăți?"

„Ți-a fost frică să-l iubești și i-ai frânt inima."

La fel cum și ea îi frânsese azi inima lui Devin.

Cutremurată, Cassie înălță capul. „De ce?" se întrebă ea. De frică și de îndoială. Din obișnuință. Asta era jalnic. Devin nu voia decât afecțiune. Dar ea nu îi spusese că ținea la el. Nu îi arătase că ținea la el.

Avea să se izoleze și ea, la fel ca Abigail, sau avea să-și încerce norocul?

Nu fusese lașă destul timp?

Ștergându-și chipul plin de lacrimi, se ridică. Trebuia să se ducă la el. Avea să se ducă la el. Cumva.

Desigur, lucrurile acestea nu sunt niciodată simple. Avea copii, și nu putea să-i lase singuri. Avea oaspeți la motel și un serviciu. Îi luă ore bune să-și facă treaba, și, cu fiecare minut care trecea, îndoielile ei se înmulțeau.

Încercă să și le înăbușe, spunându-și că nu avea importanță cât era de nepricepută. El o voia. Asta trebuia să fie de-ajuns.

– Îți sunt așa recunoscătoare, Ed. Știu că îți cer mult.

– Hei...

Instalată deja în fața televizorului cu un castron de popcorn în brațe, Ed flutură dintr-o mână.

– ... Am închis un pic mai devreme. Mi-am luat o seară liberă.

– Copiii dorm. Dar Cassie părea îngrijorată. Nu se trezesc de obicei după ce adorm.

– Nu-ți face griji cu îngerașii ăia. Și nu-ți face griji nici pentru cei de la etaj, adăugă ea, anticipând alarma lui Cassie. Dacă vor ceva, o să sune și o să-mi spună. Eu mă uit la filmul ăsta de dragoste pe care l-am împrumutat și apoi mă bag la somn.

– Să te culci în pat. Mi-ai promis, insistă Cassie. O să mă culc eu pe canapea când mă întorc.

– Îhî...

Ed era convinsă că avea să se întoarcă în zori.

– Salută-l pe Devin din partea mea.

Cassie își răsuci nervos gulerul cămășii.

– Trec numai puțin pe la el, pe la birou.

– Cum zici tu, dragă.

– E supărat pe mine, Ed. E așa supărat pe mine, că s-ar putea să mă dea afară.

Ed opri filmul la care se uita, se răsuci pe canapea și se uită la Cassie atent și cercetător.

– Iubito, uită-te tu așa la el, și n-o să te dea afară deloc, decât ca să te ducă în bârlogul ăla pe care îl are în spatele biroului.

Când Cassie își cuprinse trupul cu brațele, Ed începu să râdă.

– Ei, hai, termină! Devin n-o să te oblige să faci nimic. Un bărbat ca el nu are nevoie să oblige pe cineva. El trebuie doar să fie acolo.

– Cum ți-ai dat seama că mă duc la el să încerc să...

– Cassie, iubito, ai uitat cu cine vorbești! Eu îmi fac veacul pe aici de ceva vreme. Tu îmi spui să vin să dorm la tine fiindcă trebuie să te duci să vorbești cu Devin. La ce să mă gândesc? Trebuia să faci mai demult asta, dacă e să mă întrebi pe mine.

Cassie se uită în jos la bluza ei de bumbac și la pantalonii banali pe care îi purta. La pantofii ei fără toc. Nu avea nici pe departe aspectul unei femei fatale.

– Ed, nu mă pricep deloc la treburile astea.

Ed își dădu capul pe un umăr.

– Sunt convinsă că Devin se pricepe și pentru tine, așa că nu-ți face griji!

– Regan spunea că ar trebui să-l las pe el să aibă inițiativa. Poate nu ar trebui să mă duc la el.

– Puiule, uneori chiar și un bărbat adevărat are nevoie de un mic brânci. Acum termină cu îndoielile și cu frământatul mâinilor. Du-te acolo și dă-l pe spate!

– Ar trebui să-mi aranjez puțin părul, zise Cassie agitată. Și mi-am mâncat tot rujul, nu-i așa? Poate ar fi trebuit să-mi pun o rochie.

Cassie. Ed își lăsă mai pe nas ochelarii cu strasuri și se uită fix la Cassie peste ei. Arăți bine. Arăți proaspătă. Lui nu îi pasă cu ce ești tu îmbrăcată, crede-mă pe cuvânt. N-o să-l intereseze decât că ai venit. Acum du-te și pune mâna pe el!

– Bine.

Cassie își îndreptă umerii și își luă geanta.

– Mă duc. Plec acum. Dar, dacă ai nevoie de ceva, să...

– N-o să am nevoie de nimic. Du-te!

– Mă duc.

Ed își încreți ușor sprâncenele roșietice, uitându-se după Cassie. „Biata fată", se gândi ea. „Zici că se duce în fața plutonului de execuție." Ed începu să râdă singură, își împinse în sus ochelarii pe nas și dădu drumul la casetă.

Avea toată încrederea în Devin MacKade.

capitolul 7

Chiar era cazul să renunţe şi să se ducă în bârlogul lui. Asta îşi spunea Devin, dar nu se oprea, stătea în continuare cu nasul în carte. Povestea nu îi stârnea deloc interesul. Nu era vina autorului; la ora aia nimic nu i-ar fi putut capta atenţia.

Era stupid şi inutil, ştia, dar nu avea pe ce sau pe cine să se descarce. Aşa că stătea acolo şi fierbea în suc propriu. Chiar se gândise să se ducă la fermă şi să se ia la ceartă cu Shane. Ar fi fost foarte simplu. Mult prea simplu. Aşa că se hotărî să nu se ducă.

Îşi spuse că a renunţat fiindcă era mai bun de atât. Făcuse destule în adolescenţa *lui – la naiba, şi pe când* avea douăzeci de ani. De fapt, şi săptămâna trecută făcuse destule.

Dar asta nu îi schimba cu nimic dispoziţia.

Avea să stea acolo, pur şi simplu, în biroul lui liniştit, cu picioarele pe masă şi cu scaunul dat pe spate, şi avea să citească. Chiar dacă simţea că murea.

Era o seară obişnuită din timpul săptămânii, ceea ce însemna că era puţin probabil să primească vreun apel care să-l mai învioreze puţin. Nici nu trebuia să fie acolo, dar îi plăceau singurătatea biroului său în timpul nopţii, familiaritatea lui. Şi faptul că putea fi acolo, la birou, în loc să stea în spatele gratiilor.

Nu dăduse drumul la radio, aşa cum făcea de obicei, ca să se bucure de compania muzicii în noapte. Singura lumină era în faţa lui, lampa de birou – îndreptată spre cartea din mână. Cartea pe care nu o citea.

Se gândea să se ridice să-şi facă o cafea, dacă tot nu avea de gând să doarmă. Dar i se părea un efort mult prea mare.

Nu își amintea să fi fost vreodată așa supărat și obosit, în toată viața lui. De obicei, furia îl umplea de energie, îi punea sângele în mișcare. Acum se simțea secătuit. Poate pentru că era supărat pe el însuși, deși era destul de furios și pe Cassie.

Când o femeie rănește un bărbat, cel mai firesc lucru e să lași furia să se adune.

Le mai spusese și altor femei că le iubea. Nu nega asta. Adevărul era că încercase să iubească pe altcineva. Se străduise să-și facă o viață. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să viseze la ceva ce n-ar putea avea.

Adică exact ce făcea acum.

Tânjea, cum ar fi spus maică-sa, își dădu el seama și se strâmbă. Acum îi simțea lipsa mai mult ca niciodată de când murise. Și îi simțise mult lipsa în toți anii ăștia.

Probabil l-ar fi tras de urechi – sau poate ar fi râs. I-ar fi spus să-și salte fundul și să facă ceva în loc să se tot frământe pentru ce a făcut. Sau ce *nu* a făcut.

Ei, nu știa ce altceva să facă decât să-și analizeze eșecul. Se mișcase prea repede, forțase prea mult și se împiedicase în propria lui inimă.

„La naiba cu toate", se gândi iar Devin și lăsă cartea pe piept. Se așeză mai bine pe scaun, închise ochii și își porunci să se gândească la altceva.

Trebuia să vorbească cu primarul ca să pună un indicator de oprire la capăt de Reno Road. Trei accidente într-un an erau un motiv serios să insiste. Și mai avea de stabilit și întâlnirea aceea de la liceu pe care o promisese înainte de vacanță. Și chiar trebuia să-l ajute pe Shane cu prima recoltă...

Visul îl învălui pe nesimțite, cu viclenie. Cumva, ajunsese de pe câmp la ușa dormitorului ei. Cassie? Nu, nu era Cassie. Abigail. Iubirea și dorul îi umpleau inima. Cum de nu putea să-și dea seama că și ea are nevoie de el? Avea de gând să stea în continuare cu mâinile în poală, peste broderia ei, cu ochii obosiți și rătăciți?

Se părea că nimic din ce îi spunea el n-o putea convinge să vină cu el, să-l lase s-o iubească, cu toate că erau făcuți unul pentru celălalt. Nu, ea se încăpățâna să se închidă în ea, să refuze tot ce ar fi putut să aibă. Tot ce ar fi trebuit să aibă.

Furia se amesteca în iubire, asemenea dorinței. Obosise să se tot roage de ea, cu pălăria în mână.

E ultima oară când te mai rog, i-a spus el, iar ea nu făcu decât să-l privească. *E ultima oară când mai vin la tine și te mai las să-mi frângi inima. Am așteptat destul. Dacă așa stau lucrurile, o să plec din Antietam. Nu pot să mai aplic aici legea când știu că nu pot ajunge niciodată la tine. Trebuie să-mi adun cioburile care au rămas din viața mea și să plec.*

Dar ea nu scoase nici un cuvânt, iar el se retrase, ieși pe hol și coborî scările, știind că acesta este sfârșitul. Când ieși din casă, o auzi plângând.

Cassie stătea în fața biroului, răsucind în mână cureaua genții. Nu se așteptase să-l găsească dormind – nu știa dacă ar *trebui* să-l *trezească* sau dacă ar *fi mai bine* să plece pe nesimțite, așa cum intrase.

El nu avea deloc un aer liniștit. Așa ar fi trebuit să fie, judecând după cum stătea, cu picioarele pe masă, cu gleznele încrucișate, cu cartea deschisă pe piept, în lumina slabă a lămpii.

Dar chipul lui era dur și încordat, gura făcea o grimasă. Ar fi vrut să aibă curajul să alunge încordarea aceea și să-l facă să zâmbească.

Dar curajul fusese întotdeauna o mare problemă pentru ea.

El deschise ochii, și asta o făcu să sară ca un iepure.

– Îmi pare rău! N-am vrut să te trezesc.

– Nu dormeam.

Cel puțin așa credea, că nu dormise. Creierul lui era încețoșat și învăluit în parfum de trandafiri, și o clipă

i se păru că ea era îmbrăcată cu o rochie lungă şi albastră, cu guler de dantelă.

Evident că nu era aşa. Avea doar o bluziţă curăţică şi pantaloni, observă el, trecându-şi mâna prin păr.

- Doar îmi recapitulam nişte chestii în minte. Probleme urbane.

- Dacă eşti ocupat, pot să...

- Ce vrei, Cassie?

- Eu...

Era tot supărat. Se aşteptase la asta, era pregătită.

- Aş vrea să-ţi spun ceva.

- Bine. Dă-i drumul!

- Ştiu că te-am supărat şi că eşti furios pe mine. Nu vrei să-mi cer iertare. Te superi când îmi cer iertare, aşa că n-o s-o fac.

- Bine. Nu o să-mi faci o cafea?

- A, eu...

Ea deja se întorsese spre filtrul de cafea, dar apoi se adună puţin. Inspiră profund şi se întoarse cu faţa la el. El o privea, cu o sprânceană ridicată.

- Nu.

- Păi, asta-i foarte interesant.

- Sunt obişnuită să servesc lumea. Acum ea era iritată, iar senzaţia nu era chiar neplăcută, chiar dacă nu o mai experimentase până atunci. Dacă te enervează, nu am ce face. Poate îmi place să servesc oamenii. Poate mă face să mă simt utilă.

- Nu vreau să mă serveşti.

Iritarea ei era vizibilă. Ochii ei căpătaseră o sclipire care îl fascina.

- Nu vreau să te simţi obligată faţă de mine.

- Ei bine, mă simt obligată. Şi nici asta n-am cum s-o schimb. Iar faptul că mă simt obligată şi că sunt recunoscătoare.... Nu ţipa la mine, Devin!

Surprins de tonul ei hotărât, el închise gura, dar apoi spuse:

– S-ar putea s-o fac, totuşi.

– Măcar aşteaptă să termin.

Nu era chiar aşa greu, îşi dădu ea seama. Era ca atunci când vorbea cu copiii, de fapt. „Trebuie doar să fii corectă şi fermă şi să nu permiţi să fii distrasă."

– Am motive să mă simt obligată faţă de tine şi să-ţi fiu recunoscătoare, dar asta nu înseamnă că, în afară de asta, sau pe lângă asta... nu înseamnă că nu am şi alte sentimente.

– Cum ar fi?

– Nu ştiu precis. Nu am avut sentimente pentru un bărbat... poate niciodată, zise ea hotărât. Dar nu vreau să pierd prietenia şi... afecţiunea ta. În afară de copii, nu ţin la nimeni mai mult ca la tine, Devin. Când sunt cu tine... Acum avea să se încurce, şi se ura pentru asta. Cum am stat azi după-amiază, amândoi, înainte să te superi, a fost aşa frumos, aşa special.

Toate astea ajungeau direct la supărarea lui şi o făceau bucăţi: felul în care stătea ea acolo, răsucind în mâini cureaua de la geantă şi chinuindu-se să îndrepte lucrurile.

– OK, Cassie, ce-ar fi să...

– Am venit să mă culc cu tine.

Lui îi pică faţa. Era convins că o auzise picând şi lovindu-se de birou. Până să reuşească sa-şi revină, uşa se dădu de perete şi intră Shane.

– Hei, Dev! Bună, Cassie. Ziceam că poate vrei să mergem pe la Duff să facem vreo două partide. De ce nu vii şi tu cu noi, Cassie? Ar fi timpul să înveţi să joci biliard.

– Pleacă, Shane, mormăi Devin, fără să-şi ia ochii de la chipul lui Cassie.

– Hai, Dev, n-ai de ce să stai aici, decât dacă vrei să mai citeşti o carte şi să bei o tonă de cafea. Ridică demonstrativ cafetiera şi strâmbă din nas. Chestia asta o să te omoare.

– Dispari în clipa asta sau te omor.

– Care-i problema ta? O să facem doar...

Fără să bănuiască nimic, Shane se întoarse spre el. Tensiunea din aer îl lovi ca un pumn, şi observă privirea fratelui său îndreptată spre Cassie.

– A! A, repetă el, abia reuşind să scoată sunetul prin zâmbetul care i se întinsese pe toată faţa. Băi, să fiu al naibii. Cine s-ar fi gândit?

– Ai zece secunde să ieşi pe uşă înainte să te împuşc.

– Păi, la dracu', am plecat. De unde era să ştiu că tu şi Cassie sunteţi...

– Mâine, zise Devin pe un ton egal, reuşind în sfârşit să-şi dea jos picioarele de pe birou. O să te fărâm în mii de bucăţele.

– Da, bine. Înţeleg că nu prea ai chef de biliard, aşa că mă duc. A, vrei să încui uşa? întrebă el făcând cu ochiul, în timp ce Devin începuse să mârâie.

Dar fu destul de amabil să deblocheze yala şi să închidă repede uşa în urma lui.

– Nu ai de gând să te baţi cu el, nu? zise Cassie repede. N-a spus-o cu răutate şi...

Se bloca şi toate vorbele îi zburară din minte când îl văzu pe Devin venind încet spre ea din spatele biroului.

– Ce mi-ai spus înainte de a veni fratele meu cel idiot?

– Că am venit să mă culc cu tine.

– Aşa mi s-a părut şi mie că ai zis. Aşa înţelegi tu să remediezi situaţia şi să păstrezi prietenia cu mine? E un nou mod de a-ţi cere scuze?

– Nu.

Of, iar o dăduse în bară. El nu părea deloc amorezat, mai degrabă curios.

– Da, poate. Nu sunt sigură. Ştiu, sau cel puţin aşa am crezut, că tu vrei asta. Vrei?

– Eu te întreb ce vrei tu.

– Ţi-am spus. Doamne, nu spusese deja asta, tare şi clar? Am venit la tine, nu? Am chemat-o pe Ed să stea cu copiii, şi eu am venit aici. Închise o clipă ochii. Nu e uşor pentru mine, Devin.

– Văd şi eu asta. Cassie, eu te vreau, dar nu vreau să crezi că asta trebuie să faci ca să îndreptăţi lucrurile.

Ea făcu ce mai făcuse şi altă dată. Atunci funcţionase. Îi prinse obrajii în palme, se aplecă spre el şi îl sărută.

– Acum te aştepţi să sar pe tine, murmură Devin.

– Of, nu mă pricep deloc la asta. Descurajată, ea îşi aruncă geanta pe scaun. Niciodată nu m-am priceput.

– La sex?

– Normal că la sex. Despre ce vorbeam acum?

– Asta mă întreb şi eu, zise el încet, dar ea era mai pornită decât o văzuse – sau auzise – vreodată.

– Nu ştiu ce vrei – sau nu ştiu eu cum să-ţi dau ce vrei. Dacă vrei să faci ce faci tu de obicei, e foarte bine. Nu se pune problema să nu-mi placă, o să-mi placă. Sunt sigură că o să-mi placă. Nu eşti tu de vină că sunt atât de nepricepută şi de ţeapănă sau că nu am orgasm.

Se întrerupse îngrozită şi îl văzu privind-o cu gura căscată.

– Poftim?

„Altcineva a spus asta", se gândi ea surescitată, uitându-se oriunde, numai la el nu. Sigur fusese altcineva. Tot ce putea să facă acum ca să depăşească valul acela uriaş de ruşine era să vorbească repede.

– Adică, voiam să spun că vreau să mă culc cu tine. Ştiu că o să fie plăcut, fiindcă e plăcut şi când mă săruţi, aşa că sunt sigură că şi restul va fi la fel. Şi, dacă ai face odată *ceva*, nu m-aş mai simţi aşa penibilă.

Ce dracu' se aştepta să facă el? Ştia foarte bine că femeia din faţa lui era mama a doi copii, că fusese zece ani căsătorită. Iar acum îşi dădea seama că probabil era

femeia care se apropia cel mai mult de ceea ce însemna „virgină" din câte atinsese el vreodată.

Iar asta îl speria ca naiba.

A vrut să-i spună că aveau să facă un pas înapoi, că urmau să o ia încet. Dar apoi își dădu seama că nu ar fi bine. Era dureros de evident că ea deja se prăbușise în fața lui. Ceea ce pentru el ar fi echivalat cu răbdare pentru ea ar fi însemnat respingere.

– Ar trebui să fac ce vreau cu tine?

Peste poate de ușurată, ea zâmbi.

– Da.

Era o ofertă care-i făcea sângele să fiarbă. El știa că, dacă voia ca lucrurile să meargă bine, trebuia să-și țină în frâu nevoile – și nervii.

– Și eu îți spun ce să faci, și tu faci.

– Da.

O, ce simplu era, într-adevăr.

– Dacă nu te aștepți la prea mult de la mine, și dacă tu...

– Ce-ar fi să începem așa? El îi puse mâinile pe umeri și își apropie ușor gura de buzele ei. E ceva ce vreau foarte mult, Cassie.

– Bine.

– Vreau să spui că nu ți-e frică de mine, că știi că n-am să te rănesc niciodată.

– Nu mi-e frică. Știu că nu mă vei răni.

– Și vreau să-mi promiți ceva.

Trecu ușor cu buzele pe obrazul ei și simți cum i se detensionează umerii.

– Bine.

– Că o să-mi spui să mă opresc atunci când vrei cu adevărat să mă opresc, sau atunci când fac ceva ce nu-ți place.

– N-o să faci.

Buzele lui alunecară spre urechea ei, și asta o făcu să se cutremure.

– Promite-mi.

– Promit.

O luă de mână și deschise ușa spre mica odaie în care dormea el uneori. Nu avea altceva în ea decât un pat îngust, o masă șubredă și o scrumieră pe care în ultimul timp nu prea o mai folosea.

– N-ar trebui să se întâmple aici. Ar trebui să te duc undeva.

– Nu. Dacă nu era acum, altă dată nu avea să-și mai adune curajul. Ce importanță avea atmosfera, dacă era întuneric și ea stătea cu ochii închiși? E în regulă aici.

– O să facem să fie mai mult decât în regulă.

El aprinse una dintre lumânările de urgență din dotare, ca măcar să fie o lumină mai plăcută. Ea nu-și dădea seama de excitarea ce o cuprinsese, stând acolo în picioare, cuminte și înfricoșată, pregătită să se ofere. „Să se sacrifice", se gândi el sumbru.

El avea să-i arate altceva.

– Te iubesc, Cassie.

Nu avea importanță că ea nu credea. Avea să-l creadă. O sărută iar, încet, adânc, răbdător, punând în sărutul acela tot sufletul.

Și, încet, încet, nu mai existau decât sărutul, gustul sărutului, atingerea buzelor, felul în care ea se înmuiase lângă el.

– Ia-mă în brațe, murmură el.

Docilă, îndatoritoare, ea îl cuprinse cu brațele. Fu puțin șocată când îl simți așa tare și puternic. Ce ciudat era să-l țină așa în brațe! Gura lui se plimba pe gura ei, iar ea începu să-l mângâie pe spate.

– Vreau să te văd! Buzele lui se plimbară în continuare pe gâtul ei, chiar dacă mâinile ei se încordaseră pe spatele lui. Nu îl deranja că era timidă. I se părea chiar excitant. Ai un chip așa frumos. Ochii lui rămaseră ațintiți asupra feței ei în timp ce îi desfăcea încet nasturii de la bluză. Niște ochi ca negura și gura asta sexy.

Ea clipi, îndeajuns de confuză cât să nu protesteze când el îi desfăcu bluza. Nimeni nu-i spusese vreodată că era sexy. Apoi privirea lui coborî mai jos, şi sunetul pe care îl scoase el o făcu să simtă că i se strânge stomacul.

El îi luă sânii în mâini, ţinându-i de parcă ar fi fost făcuţi dintr-o sticlă fragilă, care s-ar fi putut sparge la o atingere mai imprudentă.

– Frumos.

– Sunt mică.

– Perfect. Ridică iar privirea spre ochii ei. Pur şi simplu perfect.

Îi urmări fluturarea genelor în timp ce îi mângâia sânii cu mişcări circulare, atingându-i în treacăt sfârcurile cu degetul mare. Iar sângele lui se înfierbântă când amândoi se încordară, când ea se cutremură, când ochii ei se deschiseră şi se întunecară de surpriză.

Ce făcea el? Cum de n-o strângea şi nu trăgea de ea? Simţi că i se învârte capul, apoi îl lăsă iar să cadă. Îşi auzi, plină de uimire, propriul geamăt.

– Chiar trebuie să ţii ochii închişi? o întrebă el. Nu era totuşi aşa greu să menţină o atingere delicată, nu când pielea ei era fină ca mătasea. Îmi place să văd cum se înnegurează când te ating. Îmi place la nebunie să te ating, Cassie.

– Nu pot să respir.

– Dar respiri. Pot să-ţi aud inima. El se aplecă şi îi sărută un umăr, apoi se îndreptă ca să-şi scoată tricoul. Simte-o şi tu pe a mea.

„Doamne, Dumnezeule", se gândi Cassie. Arăta exact ca în revistele alea *glossy*. Numai muşchi şi o piele fermă şi fină. După o uşoară ezitare, îi puse mâna pe piept şi zâmbi.

– Bate tare. Eşti gata?

– O, Cassie...

Înăbușindu-și un geamăt, el o trase în brațele lui, o strânse la piept, savurând senzația trupului ei lipit de al său.

– Nici măcar nu am început.

Fiindcă ea se gândise la cu totul altceva, ridică din sprâncene, își ignoră dezgustul și întinse mâna curajoasă spre organele lui genitale.

Cu o înjurătură, el se trase înapoi, iar ea se acoperi repede, șocată.

– Am crezut că vrei... am crezut că ai spus...

Doamne, Dumnezeule, el era tare ca o stâncă. Și enorm.

El se gândi că râsul e mai bun decât țipatul.

– Iubito, dacă mai faci asta o dată, eu o să mă fac de râs, și apoi va trebui s-o luăm de la capăt. Dacă pentru tine e totuna, mi-ar plăcea să te mai ating puțin.

– Nu mă deranjează, dar tu ești...

– Știu cum sunt. Ai zis că faci ce vreau eu, îi aminti el, chinuindu-se să-și păstreze tonul normal, să nu trădeze cât de mult o dorea. Vreau să te uiți la mine, uită-te în ochii mei!

Când ea se conformă, el începu să-i mângâie din nou sânii. El vedea cum plăcerea uimită îi tulbura trăsăturile, cum îi precipita respirația. Așa că începu să-i șoptească drăgălășenii, prostioare, urmărindu-i reacțiile.

Când ea închise ochii, el o ridică ușor în brațe și o ținu așa, suspendată, plimbându-și buzele pe gura ei, pe gât și apoi pe sâni.

Mâinile ei se încleștară de umerii lui, și trupul i se arcui ca și cum niște săgeți – sau gloanțe – de senzații fierbinți i-ar fi străpuns carnea și i-ar fi ars tot abdomenul. Scutură din cap, chinuindu-se să se dezmeticească.

– Devin.

Limba lui se plimba pe tot corpul ei.

– Vrei să mă opresc?

– Nu. Nu.

– Slavă Domnului!

Când ea începu să tremure, când simți că mâinile ei se strâng și se agață de el, Devin o lăsă din nou jos și își lipi gura de a ei. Ea îl ținea de păr cu pumnii încleștați și respira precipitat. Buzele îi erau fierbinți.

Și totuși, preț de o clipă, îngheță atunci când el îi desfăcu pantalonii.

Nu avea să strice momentul. Asta își promisese deja. Indiferent ce avea să urmeze, nu conta, fiindcă fusese așa frumos până atunci. Niciodată nu simțise asemenea dorințe, asemenea plăceri. Sau poate cumva le uitase. Mâinile lui erau puternice, palmele lui erau aspre, dar atingerea lui era extrem de delicată. Ar fi fost foarte fericită dacă el ar fi continuat să o atingă așa pentru totdeauna. S-ar fi cufundat plină de bucurie în valul acela de senzații.

Acum el o dezbrăca de tot, și ea știa că în curând avea să se termine. Dar o s-o țină în brațe după aceea. Urma s-o țină în brațe, și avea să fie cald, era sigură de asta. Asta trebuia să fie de ajuns.

Când el o ridică și o strânse la piept, ea zâmbi. Lumina lumânării era atât de frumoasă, și ea avu un sentiment intens de tandrețe. De drăgălășenie. O făcea să se simtă dorită. Își apropie buzele de gura lui, își petrecu brațele pe după gâtul lui și le ținu acolo, în timp ce el o întinse pe pat, iar arcurile acestuia începură să scârțâie sub greutatea lor.

Deschise ochii confuză când constată că el nu se împinge în ea. În loc de asta, el stătea cuibărit lângă ea, cu ochii la ea, cu mâna mângâindu-i trunchiul.

– Nu mă grăbi, zise el încet. Mă simt foarte bine.

Spre uimirea ei, începu să-i vorbească despre trupul ei, despre pielea ei, despre ochii ei, despre picioarele ei. Iar lucrurile pe care i le spunea stârneau în ea alte valuri de fierbințeală.

Îi era recunoscătoare pentru faptul că nu aştepta să-i vorbească şi ea. Iar avea probleme cu respiraţia.

Ea era aşa de incredibil de dulce, aşa de uimitor de inocentă. Asta îl ajuta să-şi ţină dorinţa în frâu, să-şi ţină mâinile, să nu apuce prea repede. „Doisprezece ani", se gândi el, ascultându-i respiraţia întretăiată, apoi şuierătoare atunci când el ajunse cu degetul pe interiorul coapsei. Când un bărbat aşteaptă atât, poate să fie răbdător ca un sfânt, cu toate că sângele lui curge ca un râu învolburat.

Îşi plecă uşor capul şi începu să-i sărute din nou sânii. Atât de mici, atât de fermi, mirosind a primăvară. Simţi sub buze inima ei bătând ca un tunet, îi simţi pielea înfiorându-se. Şi ştia că îi plăcea.

Voia să-i ofere şi mai mult, să-i dea totul, să ştie că şi ea îl dorea la fel de mult. Aşa că o strânse, o supse, sporind excitarea amândurora, până când ea începu să se zvârcolească sub el, şi el ştiu că era aproape de marginea prăpastiei. Iar el avea să-i arate ce dulce putea fi căderea.

Era mult prea cald. Ea simţea că ardea pe dinăuntru şi nu se mai putea stăpâni. Parcă o durea şi nu putea face nimic să potolească zvârcolirea. Ceva din interiorul ei cerea ceva, iar ea încerca să se îndepărteze. Era prea mult, prea mare, prea înfricoşător. Aerul devenise apăsător, senzaţiile erau prea repezi şi prea multe. Gemu şi îşi muşcă buzele ca să se oprească.

– Poţi să ţipi, îi zise Devin, iar vocea lui era la fel de răguşită. Poţi să ţipi dacă vrei. Nu te aude nimeni în afară de mine. Dă-ţi drumul, Cassie!

– Nu pot.

El îşi afundă degetele în ea, şi îl luă ameţeala. Era fierbinte şi umedă şi mai pregătită decât îşi închipuia ea.

– Nu-mi cere să mă opresc, murmură el, cu gura pe buzele ei. Nu-mi cere asta.

– Nu. Nu îţi cer asta.

Atunci chiar țipă, un țipăt care ar fi șocat-o și pe ea, atât era de sălbatic și de indecent. Dar corpul ei era mult prea dornic să se lipească de al lui, prins ca de o săgeată de întuneric, luând de acolo o plăcere pe care nu o mai simțise niciodată. Tot interiorul ei se încordă brusc, violent, dureros, apoi explodă și se eliberă. Se prăbuși, moale ca o cârpă, și i se păru că îl aude și pe el gemând.

– Din nou.

Acum era lacom. Strângea în pumn cearșaful mototolit, încercând să nu se grăbească, și o trase deasupra lui. Ea se agăță de brațul lui, se lipi de el, și brațele care îl strânseseră căzură vlăguite pe saltea.

„Capitulare", se gândi el. Mai mult, împlinire. Dar acum ea avea să-l primească pe el.

O acoperi cu corpul lui, se strecură în ea și se înfrână în timp ce ochii ei se deschiseră brusc din cauza șocului. El o luă încet, atent la fiecare mișcare, la fiecare pulsație. Inima lui era gata să explodeze din cauza efortului pe care el îl depuse pentru a se stăpâni atunci când ea se zvârcoli din nou. Deliberat, răbdător, o stârni iar și simți o bucurie inimaginabilă când ea începu să tremure și să gâfâie. Fiorul îi cutremură trupul, sfâșiind, revendicând. De data aceasta știa că avea să pornească odată cu ea. În sfârșit, cu ea. Strânse pumnul ei înfășurat în cearșaf. Și apoi căzură.

Cassie nu se putea opri din tremurat. Dar nu îi era frig. Nu îi era frig deloc. Aburii fierbinți care ieșeau din corpul ei și din al lui Devin, care stătea întins peste ea, păreau a se ridica în valuri invizibile. El respira precipitat, ca un om care alergase, și toată greutatea lui era pe ea, țintuind-o pe saltea, astfel încât simțea în spate toate arcurile patului.

Era plăcut.

Înțelese, pentru prima oară în viața ei, secretele întunericului.

– Știu că te strivesc, reuși el să articuleze. Încerc să mă mișc.

– Poți să mai stai. Își încolăci brațele în jurul lui, ca să-l rețină. Era încă în ea, încă era acolo. I se părea ceva pervers și minunat! Îmi place așa.

– Apreciez că faci efortul ăsta, mai ales când știu că nu te dai în vânt după sex.

Tonul lui sec o puse în alertă, dar se simțea mult prea bine pentru a fi stânjenită de gluma lui.

– Nu m-a deranjat, zise ea și zâmbi, cu gura pe gâtul lui. Devin, a fost minunat! Chiar am...

– Știu. De mai multe ori. Am numărat.

Ea râse, și nu se simțea deloc rușinată.

– Tu nu.

– Ba da, cu siguranță. El găsi energia să ridice capul și să se uite la ea. Poți să-mi mulțumești mai târziu.

Zâmbetul ei se îndulci și mai mult. Niciodată nu se uitase vreun bărbat așa la ea, cu ochii umezi, satisfăcuți și somnoroși.

– A fost foarte bine. Teribil de mișcată, ea îl atinse pe obraz. Nu-i așa?

– A meritat așteptarea. El întoarse capul și îi sărută palma. Dar n-o să mai aștept încă doisprezece ani să te am din nou.

– Nici nu vreau. Se simțea visătoare și confuză. Ești așa frumos.

– Blestemul familiei MacKade.

– Vorbesc serios. Ridică și cealaltă mână și îi prinse fața în palme. Acum era așa simplu să-l atingă, să-i urmărească cu degetele gropița pe care o făcea zâmbetul lui.

– Îți mai aduci aminte că veneam uneori pe la fermă, când eram mică, în vizită la mama ta?

– Normal. Erai o fetiță drăgălașă și slăbuță, nu prea te băgam în seamă. Greșeala mea.

– Îmi plăcea să mă uit la tine. Mai ales vara. Când lucrai, fără cămașă.

El zâmbi.

– Ia te uită, micuța Cassie...

– Făcusem o pasiune teribilă pentru tine, într-un timp, și aveam niște vise foarte îndrăznețe. Chicoti. În fine, am crezut că sunt îndrăznețe până acum. Nimic de genul ăsta. Nu-mi vine să cred că îți spun asta, că vorbesc așa cu tine.

– În situația de față, cred că poți să spui chiar orice.

Spera că avea să o facă. Simțea cum se întărea din nou în ea.

– Aveam cam doisprezece ani, și tu erai întotdeauna drăguț cu mine. Toți erați drăguți. Îmi plăcea să vin acolo, numai să stau puțin. Dar era un bonus când era vară și tu erai cu pieptul gol și transpirat. Așa, ca acum. Experimental, ea își trecu un deget peste umărul lui. Toți mușchii aceia luceau de transpirație. Corpul tău... e așa frumos. Uneori, veneai la Ed, și, când plecai, dacă erau pe acolo femei, își dădeau ochii peste cap și suspinau.

– Ei, haide!

– Serios! Sigur, dacă venea și vreunul dintre frații tăi, făceau la fel.

– Nu strica momentul.

Ea râse și își îndepărtă de pe obraz părul ciufulit.

– OK. Suspinau mai tare și mai mult după tine.

– Așa mai merge.

– Și Ed spunea ceva de genul: „Devin MacKade ăsta are cel mai tare cur din trei state". Ea se trezi râzând, cu ochii mari de uimire. Nu ar fi trebuit să spun asta.

– Prea târziu. Și apoi, cunoșteam deja preferința lui Ed pentru partea asta anatomică. Mi-a spus-o.

– N-are pic de rușine. Cu un suspin lung, Cassie îl cuprinse din nou cu mâinile și începu să-l mângâie. Dar chiar ai un posterior de excepție.

– Acum ai zis-o.

În vreme ce degetele ei se mişcau peste şoldurile lui, el începu să se mişte în ea. Nimic n-ar fi putut să-l încânte mai tare decât să vadă cum ochii ei se măreau de uimire.

– Dar cum poţi să... O, Doamne!

– Nu e nici un efort, o asigură el. E plăcerea mea.

Şi, după aceea, la multă vreme după aceea, el se ghemui lângă ea în pat, cu faţa îngropată în părul ei, cu picioarele împletite cu ale ei. Aşa cum sperase ea, aşa cum simţise ea nevoia, el o ţinu în braţe.

capitolul 8

Era aproape lumină afară când Cassie se strecură în bucătăria ei. Îi venea să râdă prostește, ca o adolescentă care se strecoară în casă după ora convenită. Nu că ar fi întârziat vreodată în viața ei după ora stabilită, își dădu ea seama. Nu că făcuse vreodată altceva decât ce se aștepta lumea de la ea să facă.

Asta făcea ca întoarcerea ei furișă și grăbită acasă să i se pară un semn de libertate.

Tocmai își petrecuse noaptea, toată noaptea, cu cel mai seducător, frumos și delicat bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Ea, Cassandra Connor Dolin, avea o aventură.

Trebui să-și pună mâna la gură ca să-și înăbușe râsul. Inima încă îi bubuia, capul încă îi vuia, iar corpul ei... parcă fusese acoperit cu petale de flori.

Era convinsă că arată altfel, și încercă să-și vadă reflexia în suprafața cromată a toasterului. Fiindcă era singură, își permise să facă trei piruete rapide înainte de a pregăti ibricul pentru cafea.

Apoi, fiindcă era mamă, dădu fuga în camerele copiilor să se asigure că dormeau înveliți. Întorcându-se din camera lui Connor, își reprimă o exclamație de surpriză când dădu cu ochii de Ed, cu părul ei roșu ca focul înfășurat pe bigudiuri roz de burete, îmbrăcată cu un halat plin de flori roz și albastre.

– Iartă-mă, șopti Cassie. N-am vrut să te trezesc.

– Ai fost tăcută ca un șoricel. Mi-am ciulit urechile să te aud. Ed îi aruncă o privire lungă și cercetătoare și fu încântată de ceea ce a văzut. Măi, măi, mi se pare că te simți bine și ești destul de satisfăcută în dimineața asta. Era și timpul, de altfel.

Cassie se mai uită o dată la băieţelul ei adormit, apoi ieşi din cameră, pe holul mic care ducea spre bucătărie.

– Copiii nu te-au deranjat, nu?

– Evident că nu. Nici unul n-a ciripit. Zâmbind, Ed o urmă pe Cassie la bucătărie şi se uită la ea cum măsura cafeaua. Ai de gând să-mi povesteşti sau va trebui să-mi pun imaginaţia la bătaie? Şi am o imaginaţie a naibii de bună.

Din obrajii lui Cassie începură să iasă flăcări – de ruşine, dar şi de plăcere.

– Am stat cu Devin.

– Atâta lucru am înţeles şi eu, păpuşă. Simţindu-se ca acasă, Ed puse pâinea în toaster. După faţa pe care o ai, se pare că n-aţi stat de vorbă toată noaptea despre evenimentele de pe mapamond. Cu un suspin uşor, se duse la frigider. Nu sunt pur şi simplu băgăcioasă. Doar că vreau să mă asigur că te simţi la fel de bine pe cât arăţi.

– Mă simt foarte bine.

Cassie se întoarse spre ea, zâmbind. Ed era acolo, cu un borcan de dulceaţă într-o mână şi cu sticla de lapte în cealaltă, cu faţa ei îngustă, lucioasă de la crema de noapte, cu părul ridicat pe bigudiuri ca după o explozie, cu halatul ei strident atârnat peste picioarele subţiri ca nişte scobitori.

Asta era, îşi dădu seama Cassie, mama din sufletul ei. Cassie lăsă jos ibricul de cafea şi se repezi la Ed s-o îmbrăţişeze.

Uimită şi mişcată, Ed o sărută pe păr.

– Hai, puiule...

– Mă simt... altfel. Arăt altfel?

– Arăţi fericită.

– Stomacul meu e şi acum agitat. Râzând singură de ea, Cassie se trase înapoi şi îşi puse o mână pe burtă. Dar e o senzaţie plăcută. Nu ştiam că poate să fie aşa. Nu ştiam că eu pot fi aşa.

Se uită repede spre hol și se întoarse la cafea. Copiii ei dormeau și mai puteau să doarmă încă o jumătate de oră. După atâția ani, se gândi Cassie, avea și ea o mamă care s-o asculte.

– N-am fost niciodată decât cu Joe.

– Știu asta, puiule.

– Înainte de căsătorie, nu i-am dat voie. Voiam să ne căsătorim mai întâi, voiam să fie așa cum trebuie. Turnă cafea în căni pentru amândouă, apoi se așeză la masă. În noaptea nunții, eram emoționată, dar și nerăbdătoare. Tu îmi dăduseși o cămașă de noapte albă la petrecerea de dinainte. Era așa drăguță, perfectă. Mă făcea să mă simt ca o mireasă. Când am ajuns la motel, i-am cerut lui Joe să-mi dea voie să mă pregătesc o oră. Voiam să fac o baie bună și... În fine, înțelegi.

– Ritualul feminin. Da, știu.

– El s-a întors – trecuseră aproape două ore –, și era beat. Nu era cum visasem eu. Mi-a rupt cămașa de noapte și m-a îmbrâncit pe pat. S-a întâmplat totul atât de repede.. și m-a durut. Știam că prima oară te doare puțin, dar pe mine m-a durut tare. Imediat după aceea, a adormit, iar eu am rămas acolo, lângă el. Nu am simțit nimic.

– Un bărbat nu ar trebui să se poarte așa cu o femeie. Chiar dacă Ed nu l-ar fi disprețuit pe Joe până atunci, acum ar fi făcut-o. Nu așa trebuie să fie.

– A fost cum a fost. Întotdeauna. Nu am simțit nimic niciodată, Ed. Niciodată. Întotdeauna mă durea, dar se termina repede și cumva penibil. Mi-am închipuit că e din vina mea – asta mi-o spunea el de câte ori avea ocazia. Mai bine a fost când eram însărcinată cu Connor, fiindcă atunci mă lăsa în pace, de cele mai multe ori. Pe vremea aia nu știam că mă înșela. Presupun că eram cam proastă.

– Să nu mai spui că ai fost proastă, i-o tăie Ed furioasă. Nu vreau să mai aud asta.

– Poate că nu-mi păsa așa de mult cât să aflu sau poate nu voiam să aflu. Eram preocupată de faptul că urma să devin mamă, apoi eram ocupată cu copilul. Deja începuse să mă bată. N-a durat mult după ce ne-am căsătorit, dar mi se părea că nu era nimic de făcut. Mama mea spunea... În fine, n-are importanță ce spunea. Am rămas, apoi a venit și Emma. După Emma, m-a mai vrut doar de vreo două ori. M-a forțat.

– O, Cassie. Scumpo, de ce nu mi-ai spus?

– Ed, mi-era mult prea rușine. Era soțul meu, iar eu credeam că avea dreptul să facă tot ce făcea. Acum știu că nu era așa. Inspiră profund. Vezi tu, când m-am dus aseară la Devin, nu am crezut... Știam că n-o să mă rănească, cel puțin nu așa cum o făcea Joe. Am crezut că o să fie fericit că mă culc cu el, iar pentru mine nu conta. Vreau să zic, am crezut că el doar va... că eu voi...

– Ai avut parte azi-noapte de un bărbat adevărat, încheie Ed. Iar asta schimbă lucrurile.

– Da.

Ușurată, Cassie zâmbi.

– A fost așa delicat, răbdător. Știi, îl interesa ce simțeam eu. Chiar îl interesa. Și m-a făcut să mă simt frumoasă. Ed... Își mușcă buzele, începând să zâmbească din nou. Acum contează și pentru mine. Deja mă gândesc la următoarea întâlnire.

Ed începu să râdă și îi strânse mâna lui Cassie.

– Bravo ție!

– El spune că mă iubește, zise încet Cassie. Știu că bărbații spun asta atunci când vor să te aibă sau pentru că își imaginează că vor s-o auzi. Dar crezi că ar fi posibil?

– Părerea mea e că Devin MacKade este un bărbat care spune ce simte cu adevărat. Dar tu ce simți?

– Nu știu. Partea asta din mine e foarte neclară. Pe Joe nu l-am iubit. Nu l-am iubit niciodată. M-am folosit de el.

– Cassandra...

– Ba da, așa e. M-am folosit de el ca să plec de acasă, fiindcă îmi doream să am propria familie, iar el era disponibil. Nu am fost corectă cu el. Nu vreau să spun că asta i-ar fi dat dreptul să mă bată, adăugă ea, observând privirea războinică a lui Ed. Nimic nu îl îndreptățea să facă asta. Dar nu l-am iubit, nu așa cum ar trebui să-și iubească o femeie soțul.

– Nimic din ce-a făcut el nu merita iubire.

– Nu, e adevărat. Cu Devin simt așa multe lucruri, atât de multe lucruri diferite, și nu îmi dau seama dacă ceea ce simt eu este iubirea care trebuie.

– Atunci n-ai decât să mai lași timpul să treacă ca să-ți dai seama. Nu trebuie să permiți nimănui să te împingă să faci ceva ce nu ești pregătită să faci. Nici măcar lui Devin.

– Dar cum o să știu?

– Păpușă, când o să vină momentul, o să știi. Crede-mă pe cuvânt, o să știi.

În timp ce Cassie vorbea cu Ed la cafea, Devin se îndrepta spre fermă. Simțea nevoia să se ducă acasă. Cerul se limpezise din ceața dimineții când intră în încăperea de muls. Shane și doi dintre cei patru voluntari de la 4-H[1], la care apela adesea pentru ajutor, încheiau deja ceremonialul de dimineață.

Cu răbdare, Shane îi arăta unui băiat cum să scoată o vacă de la mulgătoare fără s-o rănească. Camera mirosea a lapte cald, a animale și a fân.

– Trebuie să-i verifici ugerul după aceea, exact cum ai făcut și înainte, ca să te asiguri că nu are vreo infecție. Verifică el, ca să-i arate. Când e gata, o trimiți la mâncare. Ridică dintr-o sprânceană spre Devin. Observați că șeriful apare când treaba e aproape gata. Acum o să le scoatem afară.

[1] Organizație internațională de tineret, fondată în SUA, care promovează acțiuni de voluntariat care au ca scop, între altele, educația experimentală (n.tr.)

Devin lovi ușor animalul cu palma, apoi îl ajută pe Shane să curețe și să dezinfecteze mașinile.

– Mai ții minte când ne-a pus tata să mulgem cu mâna? întrebă Devin.

– Credea că o să ne prindă bine. Mașinile se mai strică, dar vacile dau lapte regulat. Te-ai sculat devreme, comentă Shane. Și ai un zâmbet prostesc pe față. Se pare că ai avut noroc.

Devin se mulțumi să încline din cap.

– Mă simt prea bine ca să mă cert cu tine în dimineața asta.

– Foarte bine, fiindcă, după ce termin aici, trebuie să mă ocup de găini înainte de micul dejun. Tu și Cassie, zise el, zâmbind din nou. Cine s-ar fi gândit?

– Eu mă gândesc de mult. Devin îl ajută pe Shane să toarne laptele proaspăt în containerele de oțel inoxidabil. Sunt îndrăgostit de ea de mult timp.

Shane își îndreptă spatele și clipi des.

– Frate, nu începe și tu. Unde mă întorc, cineva se îndrăgostește. Am ajuns să am coșmaruri.

– Păi, atunci n-ai decât să te resemnezi. O s-o cer în căsătorie.

Shane își frecă obrajii cu mâinile, apoi își scoase șapca și își trecu mâinile prin păr.

– Ce-i asta? E ceva în apa de aici? Mai întâi Rafe, apoi Jared. Acum tu. Mă întorc o secundă cu spatele, și toată lumea se căsătorește și face copii. Fii serios, Devin!

– Ți-e teamă că se ia?

– La dracu', o să încep și eu să caut. Uite ce zic eu, Cassie e dulce foc și plăcută ca laptele proaspăt, dar să nu ne ambalăm.

– O iubesc, zise Devin, cu atâta delicatețe, încât Shane scoase un geamăt. Se pare că am iubit-o dintotdeauna. Nu pot să fac nimic în legătură cu asta, nici dacă aș vrea.

– Știi în ce belea o să mă bage pe mine chestia asta? Chiar n-ai puțin respect? se revoltă Shane. O să fiu

ultimul care rămâne. Femeile abia așteaptă o chestie ca asta. N-o să mai am parte de nici o distracție, că tipa o să se gândească imediat la buchetul de mireasă.

– O să ai viață grea.

– Ce dracu' e așa de plăcut la o căsnicie? Bombănind, Shane ieși din încăperea de muls. Vreau să zic, gândește-te, Dev! Gândește-te serios! Să ai o femeie pentru tot restul vieții tale. Doar una. Când sunt atâtea femei în jur. Înalte, scunde, plinuțe.

Amuzat, Devin îl bătu ușor pe umăr pe Shane, în timp ce se îndreptau spre cotețul găinilor.

– Dacă nu mai sunt eu pe piață, o să fie mai multe pentru tine.

– Asta-i adevărat. Cu o abordare filosofică, Shane ridică din umeri. Cred că n-am încotro și o să trebuiască să mențin legenda MacKade în viață de unul singur. Sunt nevoit să mă sacrific.

– Te descurci tu, frățioare!

Cassie nu pierdea niciodată prea mult timp în bibliotecă. Era mult prea conștiincioasă ca să nu facă și acolo curățenie, dar de multe ori își programa curățenia când mai era cineva în casă.

Acum nu era nimeni în casă. Copiii erau la școală, iar oaspeții plecaseră într-o plimbare de după-amiază. Își găsea tot felul de pretexte să facă mii de alte treburi numai nu aceea. Dar știa că biblioteca fusese folosită cu o zi în urmă. Știa că erau acolo cărți pe care trebuia să le pună la loc în raft, plante pe care să le ude, ferestre pe care să le spele.

Își spuse că se comporta prostește. Cunoștea emoțiile și stările de spirit din casă mai bine decât le cunoștea pe ale ei. Nu era nimic acolo care să-i poată face rău. De fapt, casa aceasta îi schimbase viața – în bine.

Înarmată cu coșul cu produse de curățenie, intră în bibliotecă. Lăsă ușa deschisă, dar numai fiindcă voia

să audă dacă se întorcea vreun oaspete și avea nevoie de ceva.

Nu de frică.

Își așeză coșul lângă ea și începu să aranjeze mai întâi cărțile. Știa că oaspeților le place să ia câte o carte pe care s-o citească într-o după-amiază ploioasă sau înainte de culcare. Rafe și Regan le puseseră la dispoziție o mare varietate de cărți, pentru toate gusturile. Și ea putea să împrumute ce carte voia și de câte ori voia. Dar rareori făcea asta.

Nici Connor nu lua cărți de aici, își dădu ea seama deodată; el, care era un cititor pasionat. Acum avea impresia că și el evita încăperea aceasta, cu toate că se simțea ca acasă în tot motelul.

Era doar o senzație, presupuse ea. Ceva care plutea în aer. Încercă să scape de sentimentul ăsta și își duse coșul lângă cei doi filodendroni gemeni, ale căror frunze se răsfirau peste ghivecele așezate pe postamente lângă fereastra înaltă care dădea spre grădină.

Trebuia să fie șterși de praf. Tot amânase până atunci. Cum începu, simți răceala până în măduva oaselor.

Și știu că de fapt nu era singură.

I se păru că îl vede cu coada ochiului. Trupul mare, aproape gras, fața lătăreață cu trăsături aspre și cu aerul nemulțumit.

Joe.

Fu atât de rapid cuprinsă de spaimă, încât scăpă coșul din mână când se răsuci speriată.

Nu era acolo. Evident că nu era. Nu era nimeni. Dar era atât de sinistru de frig. Cu degetele amorțite, se întinse spre fereastră s-o deschidă, ca să intre aerul cald de afară.

Se poticnea, nu nimerea deschizătoarea, și se trezi respirând precipitat.

L-ai lăsat să te atingă, nu-i așa? Curvă!

Ea se ghemui instinctiv, în așteptarea unei lovituri care nu veni.

Credeai că n-o să aflu? Credeai că o să-mi pui coarne chiar în casa mea? Tu, cu fața ta nevinovată și cu fițele tale din sud. Nu ești decât o târfă.

Tremurând, ea se îndepărtă încet de fereastră. Ochii ei începură să caute prin toată camera, prin colțuri. Nu era nimeni acolo. Dar cum era posibil să-i audă așa limpede vocea?

Un lucru să știi. N-o să mă părăsești niciodată! Mai degrabă te omor.

„Nu mă iubești", ar fi vrut să spună Cassie. „Mă disprețuiești. Lasă-mă să plec." Dar nu putea să rostească nici un cuvânt.

O să vă omor pe amândoi. Ține minte asta! Până când moartea ne va despărți. Doar moartea e scăparea ta.

– Cassie!

Cu o tresărire violentă, ea se întoarse. Devin stătea în ușă, privind-o îngrijorat, cu ochii mijiți. Fără să se mai gândească la ceva, ea se repezi în brațele lui.

– Devin. Devin, trebuie să pleci! Pleacă repede, să nu te vadă! O să te omoare!

– Ce tot spui? Doamne, tremuri ca varga. Este frig rău aici.

– Simți? Ea se trase înapoi cu dinții clănțănind. Simți și tu?

– Sigur că simt. Zici că e congelator.

Îi frecă mâinile ușor, ca să le încălzească.

– Am crezut că e Joe. Pot să jur că i-am văzut pumnul venind spre mine, și apoi...

Camera se învârti; genunchii i se înmuiară. Amețeala nu dură decât o secundă, dar Devin o prinsese deja în brațe.

– Mă simt bine. A plecat.

Camera era din nou caldă, însorită și luminoasă și mirosea a trandafiri și a curățenie. Cu mare atenție, el o așeză pe canapeaua moale de piele.

– Dă-mi voie să-ți aduc niște apă.

– Nu. Mă simt bine. Se gândea că avea să intre iar în panică dacă o lăsa singură acolo. Numai camera asta e de vină. Se liniști puțin, apoi se îndreptă de spate. Am crezut că e Joe, dar nu era el. Era Barlow.

Încă era foarte palidă, observă Devin, dar acum ochii i se limpeziseră. I se oprise inima când o văzuse cu privirea aceea pierdută.

– S-a întâmplat și altă dată?

– Nu chiar așa. Nu atât de intens. Niciodată nu m-am simțit bine în încăperea asta. Până și în dormitorul lui e mai ușor de suportat. Dar de data asta am auzit... O să crezi că mi-am pierdut mințile.

– Nu, n-o să cred asta! Îi prinse obrajii în mâini. Amintește-ți cu cine vorbești!

– Bine. Expiră repede. L-am auzit vorbind, în capul meu, cred. Semăna așa mult cu Joe – tonul acela, răutatea care se simțea în voce. M-a făcut – sau pe ea a făcut-o – curvă, târfă. Știa că era îndrăgostită de altcineva, dar nu avea de gând s-o lase să plece. A spus că mai degrabă o omoară, îi omoară pe amândoi.

– Hai să ieșim de aici! Să mergem sus!

– Nu am terminat de...

– Lasă-le așa, Cassie! Lasă-le!

El se pregătea s-o ia în brațe, dar ea se ridică. Totuși, îl apucă de mână.

– În ziua aia, când vorbeai cu cele două doamne mai în vârstă...

– Doamna Cox și doamna Berman, da.

– Le-ai spus că Abigail era îndrăgostită de cineva. Am crezut că ai inventat tu asta, ca să dai un aer mai romantic poveștii.

– Nu. Nu pot să-ți explic, Devin. Pur și simplu știu că așa a fost. L-am văzut.

El se opri la capătul scărilor care duceau spre apartamentul ei.

– Pe cine ai văzut?

– Pe bărbatul de care era ea îndrăgostită. Eram în camera ei, și, când m-am uitat, el era la ușă. Se uita fix la mine și îmi vorbea de parcă aș fi fost Abigail. Simțeam clar că era și ea acolo. Inima ei era frântă de durere, dar l-a lăsat să plece. L-a făcut să plece. Devin... Devin, cred că ea s-a sinucis.

El o sili să se așeze pe un scaun din sufragerie.

– De ce crezi asta?

– Nici asta nu pot să-ți explic. E doar o senzație. Nu a găsit altă soluție să se elibereze. Sau poate pentru că și eu m-am gândit la un moment dat să fac asta.

Lui i se scurse sângele din obraji.

– Doamne, Dumnezeule, Cassie!

– Nu a durat prea mult, zise ea repede. Și nu eram foarte hotărâtă. Aveam doi copii la care trebuia să mă gândesc. Poate, dacă nu i-aș fi avut, m-aș fi gândit mai serios. Când ești prins în capcană, Devin, îți vin tot felul de idei nebunești, numai ca să scapi.

Nimic nu-l speriase mai mult decât ce îi spunea acum.

– Te-aș fi ajutat. Voiam să te ajut.

– Nu te-aș fi lăsat. Nu aș fi lăsat pe nimeni. Nici pe tine, nici pe Ed, nici pe Regan. Și mai erau și alții care ar fi fost dispuși să mă ajute. Nu am făcut bine refuzând ajutorul tuturor, dar acum s-a terminat. Îi prinse mâinile între ale ei. Nu îți spun asta ca să te întristez, ci ca să înțelegi cum de știu că ea a făcut așa ceva. Ea nu avea pe nimeni care s-o ajute. Avusese el grijă de asta. Avusese grijă s-o izoleze de femeile din oraș, și făcuse în așa fel încât servitorii să fie mult prea speriați ca să intervină. Undeva în mintea ei, aproape că simțea asta, vedea limpede. A și bătut-o. Pumnul lui l-am văzut azi. Nu era pumnul lui Joe. Dar e același lucru, vezi tu. Situația noastră seamănă tare bine. Când l-a ucis pe băiatul acela în fața ei, ea și-a dat seama că era în stare de orice. A cedat, Devin. Până la urmă, copiii ei nu au fost

o motivație suficientă ca s-o împiedice să se elibereze în singurul mod pe care l-a știut ea.

– Nu ești tu aceea, Cassie.

– Dar aș fi putut să fiu.

– Dar nu ai fost, sublinie el ferm. Ești aici, cu mine. Nu are de ce să-ți fie frică.

– M-am săturat să-mi fie frică. Închise ochii, iar el îngenunche în fața ei. Sunt bucuroasă că ești aici. Oftă adânc. Cum de ai venit?

– Am făcut în așa fel încât să mă eliberez pentru o oră. Voiam să te văd. Voiam să fiu cu tine.

– Toată dimineața m-am gândit la tine. Eram gata să pun cafea în termosul Emmei pentru la școală, fiindcă, în loc să mă gândesc la ce aveam de făcut, mă gândeam la tine.

– Serios?

Nu-și imagina un compliment mai frumos. Când ea înălță capul, văzu că îi revenise culoarea în obraji.

– Te gândeai că ai vrea să mai faci dragoste cu mine din nou?

– Da.

– Aș mai avea aproape o oră, murmură el, ridicându-se și ajutând-o și pe ea să se ridice.

Ea clipi des.

– E mijlocul zilei.

– Îhî.

O trase după el pe hol.

– Devin, e lumină afară.

– Așa e.

El își scoase centura de care erau agățate pagerul și arma și o atârnă de mânerul ușii.

– Este... Inima ei parcă se oprise când el începu să-i desfacă nasturii de la bluză. Nici nu e prânzul.

– Da, o să ratez masa. Îi trase bluza peste cap, o sărută și zâmbi. Vrei să mă opresc, Cassie?

Ea își lăsă capul pe umăr.

– Cred că nu, spuse ea slab, plină de dorință.

Uitase că soarele strălucea și că păsările ciripeau. Uitase că mașinile treceau în goană pe șosea și că toată lumea din oraș era ocupată cu serviciul.

Era atât de simplu, extraordinar de simplu, să lase să se întâmple iar. Era atât de simplu să se bucure de mâinile lui care o mângâiau delicat, de gura lui care îi înfierbânta buzele. Era atât de plăcut să-i simtă atingerea în timp ce îl îmbrățișa, iar el era așa puternic, încât uitase să se mai rușineze, cu toate că lumina soarelui pătrundea nestingherită prin ferestre.

El o dezbrăcă de tot, fără să se grăbească, profitând de fiecare secundă să se uite la ea. Să se uite la femeia care era în sfârșit a lui. La moliciunea ei. La dulceața ei. O sărută, o mângâie și o înfierbântă, în timp ce își scotea și el hainele. Mâinile lui o atingeau delicat, pentru că știa că ea avea nevoie de delicatețe. Gura lui era răbdătoare și îi permitea ei să stabilească ritmul. Iar ritmul era lent și visător.

O așeză pe patul pe care ea îl aranjase cu atâta grijă în dimineața aceea și își făcu plăcerea de a-i răsfira părul cu mâinile, până când toată cuvertura albă a patului fu acoperită de buclele ei aurii. Ea ținea ochii închiși, iar obrajii aveau deja îmbujorarea stârnită de pasiune.

Noaptea trecută nu fuseseră decât lumina care venea de la o lumânare ordinară, neparfumată, un pat îngust și o cameră care mirosea a cafea veche.

Azi erau soarele, cântecul păsărilor și parfumul florilor de la fereastră. Și azi, își dădu el seama, ea știa că avea să simtă plăcere.

Îi oferi plăcere. Râuri de plăcere. Ea pluti în ele, alunecă pe valurile plăcerii și se cufundă în ele fără rezerve. Toate ezitările, toată timiditatea se făcură nevăzute în ceața caldă a senzațiilor care o dezmierdau.

Asprimea degetelor lui bătătorite... mișcarea lor pe pielea ei îi provoca tresăriri neașteptate care îi accelerau pulsul. Gustul buzelor lui, așa cum se mișcau pe carnea ei și din nou pe buze, era ca un drog. Auzea cum

respirația lui devenea tot mai rapidă sau micile mârâieli de plăcere pe care le scotea el, de câte ori o atingea în altă parte. I se părea că era așa frumos – nu numai înfățișarea lui exterioară. Era ceva mai mult, era frumusețea lui interioară, care o atrăgea și o seducea – delicatețea, puterea, răbdarea.

Îi plăcea la nebunie să-i strângă bicepșii, să-i simtă încordarea mușchilor, încordarea spatelui. Adora forma și greutatea corpului său, felul în care o lipea de saltea. Mușcătura lui ușoară pe umărul ei o înfioră, o făcu să se încordeze. Ca răspuns, îi prinse și ea umărul cu gura, iar mâinile îi deveniră mai îndrăznețe și se îndreptară spre partea de jos a corpului său.

El respiră șuierător, cutremurat. Ea deschise ochii când el dădu capul pe spate. Pentru o clipă, care păru o eternitate, văzu în ochii lui verzi ca mușchiul de pădure ceva întunecat, îndrăzneț și periculos. Ceva care îi făcu pe dată sângele să clocotească și pulsul să o ia razna.

El își recăpătă stăpânirea de sine, așa cum s-ar calma un câine sălbatic în lesă. Mușchii lui se încordară. Putea să jure că simțea cum îi ieșea transpirația prin pori.

– Nu-ți face griji, spuse el răgușit și o sărută din nou pe buze cu delicatețe. Să nu-ți fie frică!

Ea ar fi vrut să-i spună că nu îi era frică, nu ar putea să-i fie frică de el. Că nu îi era frică de nimic din ceea ce se întâmpla între ei. Că ar fi vrut să știe ce văzuse în ochii lui. Dar el o sărută din nou, și ea se pierdu în locul acela cețos, unde nu mai era nimic altceva decât o plăcere caldă și liniștită.

Geamătul ei fu prelung și adânc în clipa când el o aduse pe culmile plăcerii. Prelung și adânc atunci când el îi dădu mai mult. Ea se lăsă în voia curentului, se deschise pentru el, îi permise s-o umple. Nu era nimic mai uimitor decât să se miște împreună cu el, să-i simtă corpul unit cu al ei.

Apoi gura lui i se apropie de ureche, și, printre propriile ei suspine de plăcere, îl auzi rostindu-i numele. Doar numele, și apoi o duse cu el.

– Te iubesc. Încă o dorea, chiar și după ce își luase greutatea de pe trupul ei și se ghemuise lângă ea. Vreau să te obișnuiești să auzi asta.

– Devin...

– Nu, nu vreau să-mi spui încă. O să vreau, dar nu mă aștept s-o spui acum. Își îngropă fața în părul ei și inspiră parfumul părului și al ei, parfumul acela care îl făcea de fiecare dată să se gândească la o pajiște însorită. Doar să te obișnuiești s-o auzi. O să îmi spui și tu atunci când o să te obișnuiești, fiindcă atunci o să te cer în căsătorie.

Ea deveni încordată.

– Nu pot. Cum pot să mă gândesc la așa ceva? Se întâmplă totul mult prea repede.

– Pentru mine, nu.

Nu se înfurie și nici măcar nu își permise să se lase descurajat de șocul care se citea în vocea ei. Preferă să-i mângâie brațul și îi spuse cu o încredere liniștită:

– Am început să mă pricep la așteptat, așa că pot să mai am răbdare. Dar am zis că trebuie să știi cam ce vreau de la tine. Te vreau pe tine, îi vreau pe copii, vreau o viață împreună, dar pot să aștept până vei fi pregătită.

– S-ar putea să nu fiu niciodată pregătită, Devin, trebuie să înțelegi. Nu știu dacă voi mai putea să fac vreodată promisiuni.

– Mie nu mi-ai făcut nici o promisiune. Asta este tot ce contează.

Se ridică într-un cot ca s-o poată privi mai bine. O speriase, își dădu el seama. Dar nu avea ce face.

– Te iubesc. Tu nu trebuie decât să înțelegi asta, și pe urmă mai vedem ce se întâmplă.

– Tu nu vezi că...

– Eu nu te văd decât pe tine, Cassie. Începu s-o sărute din nou, seducător, până când mâna pe care o pusese

ea pe umărul lui, ca să-l țină la distanță, se înmuie. Numai pe tine.

La câțiva kilometri distanță, Joe Dolin aduna gunoiul de pe câmpul de luptă, în zona unde se organizau picnicurile. În timp ce muncea, ochii lui scrutau câmpul, dealurile, pădurea. Erau copaci mari și umbroși, ziduri de piatră. Avea să-și găsească momentul potrivit și locul potrivit. Nu acum.

Până la urmă, echipa de muncitori urma să ajungă și la podul pe care fusese înfrânt generalul Burnside în timpul Bătăliei de la Antietam. Acolo terenul era denivelat, stâncos și plin de arbuști. Era și un râu acolo, care să-i acopere urma, și copaci printre care să se ascundă.

Hălăduise de multe ori prin pădurea aceea, vânând ilegal căprioarele țintuite în lumina farurilor cu amicii lui de pahar. Acum avea suficient timp să calculeze cam cât i-ar lua să treacă de pădure, să se gândească unde s-ar putea ascunde, la cine ar putea să apeleze.

Între timp, făcea pe furnicuța harnică, adunând de pe jos cutiile de suc și ambalajele aruncate de turiștii nesimțiți sau de copiii care chiuleau de la școală. Supraveghetorul lui nu era vreun prost, dar Joe nu-i dăduse niciodată vreo bătaie de cap, nu îi vorbise niciodată urât și avea grijă să fie mereu în prima linie și să se ofere tot timpul pentru muncile mai grele și mai murdare.

Își câștigase o reputație a dracului de bună în pușcărie, o reputație pe care afară n-o avusese niciodată. Asta, se gândi el, ștergându-și transpirația de pe frunte, avea să-l ajute să scape din colivie.

Și să se întoarcă la Cassie. Să pună mâna pe Cassie.

Ticăloasa aia avea să plătească pentru fiecare zi pe care și-o petrecuse el în spatele gratiilor. Pentru fiecare oră în care nu putuse el să aibă parte de băutură sau de vreo femeie.

Când avea să termine cu ea, urma să se ducă după MacKade. Poate chiar după toți cei patru MacKade,

fir-ar ei să fie. Urma să aibă destul timp să-şi facă planul, să evite să facă vreo greşeală, să viseze la asta.

Spera să-l poată omorî măcar pe unul dintre ei. Spera să-l omoare pe Devin. Şi, după ce avea să termine şi cu asta, urma să plece în Mexic şi s-o ia şi pe nevastă-sa cu el, indiferent de halul în care avea să fie.

Nu-i trebuiau decât nişte bani, o maşină şi un pistol. Ştia precis de unde avea să le ia pe toate.

capitolul 9

Connor încercă să le facă pe toate deodată. Știa că Bryan își pierduse răbdarea cât se plimbase prin biroul șerifului, încercând să vadă și celulele din spate. În ceea ce îl privea, nimic nu era mai fascinant decât să se uite la șerif cum răspundea la apeluri și redacta rapoarte.

Voia să scrie o poveste despre asta, așa că trebuia să observe totul cât mai bine. Felul în care arăta biroul, cu firișoarele de praf care pluteau în lumina soarelui ce pătrundea pe ferestre, urmele de pe birou, de la picioare sau de la țigări, felul în care scârțâia ventilatorul din tavan.

Inspiră adânc, încercând să-și întipărească în minte mirosul acela de cafea – foarte puternic, cumva dur – și mirosul de praf care parcă îi gâdila nasul.

Încercă să-și întipărească în minte soneria telefonului care se afla pe biroul șerifului, hârșâitul de la scaunul șerifului pe podea, felul în care se scărpină în cap ajutorul de șerif, apoi pe obraz, în timp ce punea niște hârtii în dulap.

Deja cunoștea sunetul vocii șerifului. Era grav și lent, cu o urmă de ceva în el. „Umor", se gândi Connor, ascultând cum răspundea la apeluri. Alteori era dur, cumva oficial. O dată sau de două ori văzu cum între sprâncenele șerifului se formează niște cute.

„Cu siguranță a băut o grămadă de cafea", se gândi Connor și își notă în minte o mulțime de lucruri. Connor avea un milion de întrebări, dar se abținu, fiindcă văzu că șeriful e ocupat.

Devin ridică privirea și îl văzu pe băiat uitându-se la el. „Ca o bufniță", se gândi el. „Înțelept și răbdător." După o privire aruncată spre ceas, își dădu seama

că îi ținuse aici pe copii aproape toată dimineața de sâmbătă. Se gândi că băiatul ar fi putut sta acolo, tăcut ca un șoricel, ore bune. Dar la Bryan se observau clar semne de agitație.

Era timpul să ia cu toții o pauză.

– Donnie, te ocupi tu mai departe. Noi ne ducem să mâncăm ceva la Ed.

– Fain.

– Dacă sună băieții de la poliția statală să întrebe de cazul Messner, le spui că luni le trimit raportul.

– Fain, zise iar Donnie și se apucă de scris, cu sprâncenele unite într-o încruntătură.

– O să iau ceva de mâncare și pentru Curtis. Să-i spui, dacă începe să facă scandal.

– Aveți un prizonier? Plictiseala lui Bryan dispăru brusc din cauza fascinației. Nu ne-ați spus.

– E doar un tip care a deranjat liniștea orașului azi-noapte. Aproape că îi părea rău că nu putea să le spună că era un psihopat. Mi-ar prinde bine un burger.

– Perfect! Bryan se repezi la ușă. Mor de foame. Porție dublă de cartofi prăjiți, nu, Con?

– Cred că da. Connor nici nu se putea gândi la mâncare când avea atâtea întrebări în cap. Ăă, domnule șerif, de ce țineți tot timpul stația deschisă? Adică, am auzit chestii de la pompieri sau altele care nu intră în jurisdicția dumneavoastră.

– Fiindcă nu poți să știi niciodată ce se poate întâmpla, dacă nu ești atent.

– Vă simțiți ciudat să băgați la închisoare pe cineva cunoscut?

– Uneori, când cunoști persoana, e mai simplu să rezolvi situația înainte ca lucrurile să scape de sub control.

– S-a întâmplat să evadeze cineva? vru Bryan să știe, înaintând cu spatele. Adică, să-ți dea cu ceva în cap și după aia să fugă?

Devin își trecu ușor limba peste dinți. Își amintea foarte bine de amărâtul ăla de Curtis sărind gardul.

– Nu, nu pot să spun că s-a întâmplat așa ceva.

– Dacă ar face asta, i-ați împușca, nu? Ochii lui Bryan erau plini de surescitare. În picior.

– Dacă ar face asta, ar fi normal să știu cine sunt, așa că m-aș duce la ei acasă și i-aș aduce înapoi.

– Și dacă s-ar împotrivi?

Devin știa ce aștepta băiatul să-i spună.

– Atunci i-aș lua pe sus.

– Zang, cu cătușele, țipă Bryan. Și înapoi în cușcă. Pac!

– Orașul e liniștit, spuse Connor, fiindcă șeriful îl păstrează liniștit.

Impresionat, Devin își plimbă încet un deget pe cozorocul șepcii lui de baseball.

– Mersi. Misiunea noastră e să ne facem datoria.

– Șerifule.

Devin se întoarse și îl văzu cu un suspin interior pe bătrânul și pisălogul patron de magazin și restaurant apropiindu-se. Avea o voce care te zgâria pe creier.

– Bună ziua, domnule Grant. Cum merge treaba?

– Ei, când mai bine, când mai rău, șerifule, și bine, și rău. Domnul Grant făcu o pauză, apoi își scutură o scamă de pe cămașa maronie boțită. Am zis că ar trebui să-ți spun și ție, șerifule... nu că vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala... Principiul meu e: trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască...

Devin mai auzise acest principiu, bărbatul îl enunța mereu. Mintea domnului Grant ajungea pe unde nici nu te-ai fi gândit.

– Ce voiați să-mi spuneți, domnule Grant?

– Păi, să vezi, mă plimbam, să iau puțin aer, și s-a întâmplat să trec prin fața băncii. După ce se închise-se, știi.

– Da, știu.

– Mi s-a părut că jefuia cineva banca.

– Poftim?

– Mi s-a părut, repetă domnul Grant, cu tonul lui domol, că jefuia cineva banca. Avea un pistol, de asta sunt sigur. Mie mi s-a părut că e de .45. Poate mă înșel. O fi fost un .38.

Până să apuce băieții să spună ceva, Devin le puse câte o mână pe umăr.

– Mergeți înainte la Ed. Stați acolo!

– Dar, Devin...

– Fă așa cum îți spun, Bryan. Duceți-vă acolo amândoi. Stați acolo și nu mai spuneți la nimeni. Îl privi pe Connor cu intensitate. Nu mai spuneți la nimeni, repetă el. Nu vrem să se sperie lumea și să ne încurce.

– Ce o să faceți? întrebă Connor, cu stupoare în voce.

– O să mă ocup de asta. Mergeți la Ed! Hai, dați-i drumul! Acum!

Băieții o luară la fugă, și Devin se uită după ei, ca să se asigure că se duceau acolo.

– Domnule Grant, nu vreți să veniți cu mine? Să vedem despre ce e vorba.

– N-am nimic împotrivă.

Banca era peste drum, ceva mai departe. O clădire veche de cărămidă, cu grilaje sofisticate de fier forjat, în diagonală cu Cafeneaua lui Ed. O privire rapidă spre cafenea îi confirmă lui Devin că băieții plecaseră într-adevăr acolo. Acum stăteau cu nasul lipit de geam.

Devin privi atent strada. Era sâmbătă, și traficul era destul de intens. Îndeajuns de intens, în orice caz, încât să devină o problemă dacă s-ar fi întâmplat ceva. Nu intenționa să fie careva rănit.

– Ați putut vedea și persoana, domnule Grant?

– Puțin. Tânăr, cam ca tine, zic eu. Nu pot să zic că l-am recunoscut. Semăna puțin cu băiatul ăla, Harris, dar nu era el.

Devin încuviință din cap. Observase o mașină mică, albă și murdară, cu număr de Delaware, parcată în fața băncii.

– Știți mașina aia?

Domnul Grant se gândi o clipă.

– Nu pot să zic că o știu. N-am mai văzut-o niciodată pe aici.

– Așteptați aici un minut.

Devin își desfăcu tocul pistolului și porni spre bancă. Ușa era prevăzută cu *grilaj*. Prin el reuși să o vadă pe casieră, în spatele ghișeului mare. Și în fața ghișeului stătea un bărbat, agitând nervos o armă.

Era un .45, remarcă el. Grant fusese foarte precis.

Se îndepărtă de ușă.

– Domnule Grant, aș vrea să mergeți la secție și să-i spuneți lui Donnie că am nevoie de întăriri la bancă. Avem un jaf în plină desfășurare. Și nu vreau să vină încoace cu sirenele pornite sau să încerce să intre. Nu vreau să intre deloc. Ați înțeles?

– Păi, da, am înțeles, șerifule. Mă bucur că pot să te ajut.

– Și rămâneți și dumneavoastră acolo, domnule Grant. Să nu vă întoarceți aici.

Tocmai se pregătea să plece, când îl văzu pe Rafe apropiindu-se. Până să apuce fratele lui să ridice mâna să-l salute, Devin îl abordă:

– Te fac adjunct.

– Fir-ar să fie, Devin, Regan m-a trimis după scutece. N-am timp să mă joc de-a ajutorul de șerif.

– Vezi mașina aia? Aia mică, din Delaware?

– Normal. Am și eu ochi.

– Fă-o să nu mai meargă.

Acum, Rafe ridică din sprâncene și începu să zâmbească.

– Doamne, Devin, nu știu dacă îmi mai amintesc cum se face.

– Fă-o, insistă Devin, abia stăpânindu-și nervozitatea.

– Ce se întâmplă?

– Cineva jefuiește banca. Scoate mașina aia din funcțiune, în caz că nu pot să-l opresc. Și fă tot ce-ți stă în putere să ții oamenii la distanță, fără să se sperie.

– Nu te duci acolo singur.

– Eu am armă, tu n-ai, argumentă Devin. Și mai am și insignă. Fii drăguț, Rafe, și ocupă-te de mașină. Din ce am văzut eu, e un singur hoț. Eu intru. Dacă iese cumva, amenințând cu arma, să nu faci pe deșteptul. Te dai la o parte.

„Ei, cum să nu", se gândi Rafe, dar porni ghemuit spre mașină, în timp ce Devin își scoase pistolul.

Devin voia să procedeze simplu și fără prea multe riscuri. Își băgă pistolul la spate, la betelia pantalonilor, scoase insigna și o puse în buzunar. Intră în bancă și îi zâmbi funcționarei.

– Bună, Nancy. Credeam că e prea târziu ca să mai fac o depunere. Norocul meu că încă e deschis.

Cu toate că fața funcționarei era împietrită de groază, ea reuși să bâlbâie ceva:

– Dar... dar...

– Nevastă-mea îmi pune pielea pe băț dacă uit să depun banii. Avem retragere din aia automată pentru asigurarea noastră, știi.

Se îndreptă spre ghișeu și duse mâna spre buzunar.

– Ești nebun? țipă omul cu arma, și nervozitatea lui se simțea în fiecare silabă. Nu ești zdravăn la cap? Culcă-te la podea! Jos! Acum!

– Hei, nu am vrut să mă bag în față, zise Devin împăciuitor. Vreau doar să-mi rezolv treaba.

Se uita fix la chipul bărbatului, tot ducând mâna în spate, acolo unde se ține de obicei portofelul.

– Îți arăt eu treabă!

Spre ușurarea lui Devin, bărbatul încetă s-o mai amenințe pe Nancy cu arma, îndreptând-o spre el.

– Pune-ți dracului banii pe tejghea. O să-i iau și pe ăia.

Ca şi cum abia atunci ar fi observat pistolul, Devin ridică o mână, în semn de pace.

– Să fiu al naibii, tu jefuieşti banca?

– Dar tu ce-ai crezut până acum, Einstein? Hai, scoate banii!

– OK, OK. Nu vreau să am probleme. Ţi-i dau. Dar, în loc de portofel, Devin scoase pistolul. Acum ce zici, stăm aici şi ne împuşcăm unul pe altul sau ce?

Ochii bărbatului căpătară o expresie de nebunie.

– Te omor! Jur că te omor!

– E o posibilitate. Una destul de slabă, din moment ce idiotul îşi flutura pistolul ca pe un steag de 4 Iulie. Dar la fel de posibil e să te omor eu pe tine. Lasă pistolul jos şi îndepărtează-te de el. Deja ai comis un jaf armat, nu vrei să mai adaugi la asta şi împuşcarea unui ofiţer de poliţie.

– Eşti poliţai, un nenorocit de poliţai! Atunci o s-o împuşc pe ea!

Furios, bărbatul întoarse iar arma spre funcţionară.

Devin nu ezită nici o clipă, nici măcar nu mai stătu să înjure. Nancy era chiar la locul potrivit. Pe podea, în afara razei de acţiune a pistolului. Şi, fiindcă era suficient de aproape, Devin preferă să folosească pumnul, nu pistolul.

– Idiotul naibii!

Bărbatul apucă să tragă un glonţ spre tavan înainte ca arma să-i zboare din mână. Fără să tresară, Devin îi lipi ţeava pistolului de frunte.

– Acum nu faci altceva, zise el calm, decât să te întinzi pe burtă şi să pui mâinile la ceafă. Dacă nu faci asta, o să fiu nevoit să-ţi zbor creierii, iar covorul ăsta n-are decât un an.

– Poliţai nenorocit! Oraş nenorocit, de doi bani!

– Ai nimerit-o aici. Cu ceva mai multă forţă decât ar fi fost necesar, Devin răsuci la spate mâinile bărbatului şi îi puse cătuşele. Nu trebuie să pui la încercare oraşele

mici. Avem foarte mare grijă de ele. E cineva rănit acolo? Ești bine, Nancy?

Ca un cor, vocile speriate și agitate izbucniră din spatele tejghelei, iar el se uită în spate, știind că Rafe venise după el. Și zâmbi când îl văzu cum bate cu o rangă în palmă.

– Ți-am zis că mă descurc singur.

– Eram pregătit pentru orice eventualitate. Ce i-ai făcut, Dev, l-ai scalpat?

Devin ridică încet peruca bărbatului, care căzuse în timpul încăierării.

– Se pare că da. Aș putea să-l și rad, dacă tot m-am apucat.

Fără pic de delicatețe, săltă capul bărbatului și îi dezlipi mustața falsă.

– În caz că n-ai înțeles, ești arestat. Ai dreptul să nu spui nimic..., începu el să spună, ridicându-l. Termină de înșirat drepturile pe care le avea în timp ce se îndrepta spre ușă. Acum ieșiți de acolo! O să-l trimit pe Donnie să vă ia declarațiile.

Din postul lor de observație de la cafeneaua lui Ed, cei doi băieți îl priviră pe Devin cum ieșea târând după el un bărbat chel, cu buza însângerată.

– L-a prins, zise Bryan, uimit. Devin a prins un jefuitor de bancă de-adevăratelea.

– Normal că l-a prins, spuse Connor. El e șeriful.

Nu se mai vorbea despre nimic altceva în afară de tentativa de jaf de la bancă. Așa cum se întâmplă de obicei în orașele mici, rapoartele neoficiale se transmit mult mai repede decât cele oficiale. În numeroasele discuții purtate la telefon sau peste gard, se povestea cum Devin dăduse buzna în bancă, cu pistolul în mână și cu ochii scăpărând. În altele se spunea că-l pusese la pământ cu mâinile goale pe hoțul înarmat până în dinți cu pistoale automate.

Până spre seară, Devin se trezi cu atât de multe bunătăți făcute în casă, încât ar fi putut să-și deschidă un restaurant. Asta venea ca o recompensă pentru nesfârșitele rapoarte oficiale pe care trebuia să le redacteze și pentru dosarele pe care trebuia să le întocmească. Aproape că recompensau și apelurile la care trebuia să răspundă, de la cetățeni alarmați, de la primar, de la directorul băncii și de la mai multe femei care credeau că avea nevoie de puțină relaxare după calvarul prin care trecuse.

Tocmai refuza o asemenea ofertă, când frații lui intrară în birou.

– Nu, Annie, nu am fost rănit. Își dădu ochii peste cap, văzându-i pe cei trei vizitatori rânjind. Nu, nu m-a împușcat. Sharilyn exagerează. Ah... Puțin surprins de oferta prezentată, își drese glasul. Asta-i foarte frumos din partea ta, Annie, apreciez că te-ai gândit la asta, dar... Nu, nu cred că o să sufăr de tulburare de stres posttraumatic. Da, am auzit de el, dar... Nu, nu, sincer, mă simt bine. Și acum sunt cam ocupat. Da, chestii oficiale. Exact. Ai grijă de tine. Îhî. Neapărat. Pa. Expiră adânc, scuturând repede din cap în timp ce așeza receptorul în furcă. Fir-ar să fie!

– Era Annie Linstrom, „Trupul"? se interesă Shane.

– Se dădea la mine, zise Devin izbucnind în râs. Femeile sunt un mister. N-ai cum să le înțelegi.

Jared stătea pe colțul biroului lui Devin.

– După cum a ajuns la urechile mele, săreau gloanțele din pieptul tău.

– Nici gând. Shane adulmecă o plăcintă de pe raftul încărcat. Eu am auzit că mănâncă gloanțe. Betty Malloy ți-a făcut merengul ăsta cu lămâie?

– Da. Devin clipi des când auzi iar telefonul. Unde dracu' e Donnie?

– Ultima oară când l-am văzut, se vântura pe Main Street, chinuindu-se să arate ca Supercop. Rafe ridică dintr-o sprânceană. N-ai de gând să răspunzi, șerifule?

Devin trase o înjurătură și ridică receptorul.

– Biroul șerifului. MacKade.

Se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii. Iar cei de la presă. Toate ziarele și canalele de știri de pe o rază de optzeci de kilometri voiau să scrie despre jaful ratat de la bancă. El recită varianta oficială, repetată de atâtea ori, se eschivă în fața propunerii pentru un interviu și închise.

– Te pricepi la asta, decise Jared. Cu adevărat sobru și autoritar.

– Încep să regret că nu l-am pocnit în cap pe nemernicul ăla, bombăni Devin. Mi-a făcut o groază de probleme. Acum trebuie să stau aici, să răspund la telefonul ăsta nenorocit și să scriu rapoarte despre un idiot din afara orașului care n-a fost în stare de un jaf ca lumea. Se văicărește întruna.

– Cel puțin n-o să mori de foame, spuse Shane și luă o prăjitură de pe farfuria de lângă plăcintă. Ne gândeam să te scoatem la Duff, să-ți facem cinste.

– Nu pot să las prizonierul nesupravegheat.

– Nasol, spuse Jared, fără pic de compasiune. Știi că Bryan era extrem de surescitat când a venit acasă. Ești mai bun ca Rambo.

Amuzat, Devin își frecă obrazul.

– Nu-i spune că ultimul jaf cu care am avut de-a face a fost când doi copii au furat chiloții de pe frânghia doamnei Metz. Puse hârtiile de pe birou. Pe la motel ai fost, Rafe? E totul în regulă acolo?

– Toate bune. Cassie era puțin tulburată. Vorba zboară, adăugă el inutil. Dar i-am spus că sunt numai exagerări și că de fapt n-ai făcut mai nimic.

– Mersi mult.

– Cu plăcere. Connor deja se apucase de scris o poveste despre tine.

– Pe bune?

Un zâmbet larg i se lăți pe toată fața.

– O zi din viața șerifului MacKade. Rafe își puse o cafea. Băiatul e mort după tine.

– Asta-i bine.

Shane mai luă o prăjitură.

– Din moment ce Devin o să se căsătorească cu mami...

Rafe scuipă cafeaua de surpriză, o vărsă pe mână și trase o înjurătură.

– Cu Cassie? Micuța Cassie?

– Shane vorbește aiurea, zise Devin pe un ton blând, care contrasta cu sclipirea din ochii lui. Ca de obicei.

– Hei, tu ai spus! Eu chiar m-am gândit că ți-ai pierdut mințile. La fel ca ăștia doi.

– Taci din gură, Shane!

Jared nu-și lua ochii de la Devin.

– Tu și Cassie?

– Și ce-i cu asta?

– Este... interesant.

– Vorbești în calitate de avocat al ei?

Devin se ridică de la birou. Dacă mai suna o dată telefonul, avea să-l arunce de perete. Ca să-și recapete controlul, se duse să-și pună o cafea.

– Nu i-a picat bine, observă Rafe. Parcă ai avut tu o chestie pentru ea acum vreo zece, doisprezece ani? Când văzu că Devin nu răspunde, ci își toarnă cafeaua încet și o bea cu ochii întunecați, Rafe începu să zâmbească. Nu ți-a trecut nici o clipă, este? Să fiu al naibii! Păi, asta-i de-a dreptul poetic, frățioare! Mă atinge drept aici.

Se lovi cu mâna în piept.

– Dacă mă mai enervezi mult, s-ar putea să iasă altceva.

– Ajungem să avem Sfântul Valentin în fiecare zi în Antietam. Dezgustat, Shane mai îndesă în gură o prăjitură. Nici un bărbat nu mai e în siguranță.

– Cassie e o dulce, zise Rafe apăsat.

– Sigur că da. Cu umor, Shane înghiți în sec, ca să se facă înțeles. Este cum nu se poate mai bună și mai

frumușică. Dar asta înseamnă că trebuie să se însoare cu ea? Vezi tu toate chestiile astea? Arătă cu mâna spre plăcintele, prăjiturile, tartele și biscuiții de pe masă. Femeile sunt topite după el, iar el le ține la distanță fiindcă a pus ochii pe *una* singură. Nu e numai stupid, este și, în fine, egoist.

Rafe îi trase o scatoalcă peste ceafă, care ar fi putut ameți și un urs.

– Fraților, îl iubesc pe tipul ăsta. O să ducă legenda MacKade până în mileniul următor.

– Normal că da, încuviință Shane. Nici o femeie n-o să mă lege pe mine. Păi, cum, când sunt atâtea flori, de ce să iei una singură, când poți să faci un buchet?

– Ei, asta, da, poezie! Rafe îl mai pocni o dată. Hai să mergem la berea aia.

– Luați-o voi înainte! Jared rămăsese nemișcat. Trebuie să-i spun ceva lui Devin.

Cei doi plecară, contrazicându-se în legătură cu cine ar trebui să plătească. După ce se așternu din nou liniștea în încăpere, Devin își luă cafeaua și se așeză iar la birou.

– Ai vreo problemă?

– Nu. Jared se întoarse ca să stea față în față cu el. Tu s-ar putea să ai. Ai vorbit cu Cassie despre căsătorie?

– Puțin. De ce?

– Joe Dolin.

– Sunt divorțați. S-a terminat.

– Sunt divorțați. Cu privirea îngrijorată, Jared își puse mâna pe genunchi. Cât privește partea cu „s-a terminat", asta-i de discutat. Până la urmă, o să iasă din pușcărie, Devin. O să se întoarcă.

– Mă descurc.

– Mda, îmi imaginez că i-ai face față lui Joe într-o luptă corp la corp. Dar mai există și legi.

Devin își trecu involuntar mâna peste insignă.

– Să încerce numai s-o atingă pe Cassie, numai să încerce, și o să-l arunc iar după gratii, înainte să apuce să clipească.

– Și asta e o problemă. Tu ești șerif, dar n-o să fii obiectiv. N-ai cum.

Devin își puse deoparte cana de cafea și se aplecă în față.

– Aproape toată viața mea am fost îndrăgostit de ea. Cel puțin așa mi se pare. Și a trebuit să stau deoparte și să nu fac mai nimic, în timp ce el o făcea să sufere. Când eu știam ce se întâmpla în casa aia. Ea nu mi-a permis s-o ajut, așa că legea mă ținea legat de mâini. Acum lucrurile stau altfel, și nimic n-o să mă împiedice să am grijă de ea. Să ridice doar mâna asupra ei, și e mort. Problema rezolvată!

Jared încuviință din cap. El lua în serios afirmația lui Devin. Știa cum era să simți nevoia s-o protejezi de orice rău pe femeia pe care o iubești. Și mai știa că Devin era omul care vorbea foarte serios.

– Mă refer la situația în care el ar fi destul de deștept încât să nu ridice mâna asupra ei. Ce faci dacă, după ce iese, se mută aici și se ferește de belele. Cum o să te descurci atunci?

– Văzând și făcând, Jared, ca întotdeauna. Bineînțeles că primul lucru pe care trebuie să-l fac e să-l țin pe Rafe departe de el, ca să nu se răzbune pentru ce a vrut să-i facă lui Regan.

Era și asta adevărat, admise Jared. Iar Rafe nu era singurul din comunitate care nu l-ar fi primit pe Joe cu brațele deschise.

– Dev, știu prin ce a trecut Cassie. Știu exact. Știu pentru că sunt avocatul ei. Eu m-am ocupat de divorț. Vorbim despre un caz clar de violență domestică. O expresie jalnică pentru o asemenea oroare. Terapia a ajutat-o, orașul a ajutat-o și tăria ei de caracter a ajutat-o. Dar a rămas cu niște cicatrici de care n-o să scape niciodată.

– Sunt foarte atent, zise Devin încet. Pentru numele lui Dumnezeu, Jared, i-am dat destul timp – chiar și după divorț, am așteptat și i-am dat timp. Încerc să-i mai dau și acum.

– Devin, eu vreau doar să-ți arăt cum stau lucrurile. Crede-mă, nici nu pot să-mi imaginez că există altcineva mai potrivit pentru tine decât Cassie. Sau că există altcineva mai bun pentru ea decât tine. Dumnezeu știe că merită un bărbat la locul lui. Dar aici nu e vorba numai despre voi. Mai sunt și doi copii. Copiii lui Joe Dolin.

Ochii lui Devin se mijiră și se întunecară.

– Tu îmi spui lucrurile astea, când îl ai pe Bryan? Și poți să-mi spui că are vreo importanță că nu sunt sânge din sângele tău, când eu știu foarte bine că pentru tine Bryan e la fel de mult al tău ca Layla?

– Nu asta am vrut să spun. Vocea lui Jared era joasă și liniștită. Te-am văzut cum ești cu ei. Habar n-aveam ce simți pentru Cassie. Asta ai ascuns-o foarte bine. Dar oricine are ochi să vadă a văzut că ești nebun după copiii ăia și că te-ai purtat frumos cu amândoi. Și ei merită un bărbat ca tine, adăugă el, potolindu-i furia lui Devin înainte de a izbucni. Merită un tată care să-i iubească și o casă în care să poată trăi ca niște copii normali.

– Foarte bine. Exact asta o să încerc să le ofer eu.

– Dar nu e la fel ca în cazul lui Bryan, Dev. Tatăl lui adevărat nu mai există, nu mai e o problemă. Dar Dolin este.

– Nu dă doi bani pe copiii ăia, nu l-a interesat niciodată.

– Nu, dar o să aibă drepturi asupra lor. Știind că frustrarea pe care o simțea nu ajuta la nimic, Jared își întinse mâinile în lături și inspiră adânc. Legea spune că are drepturi. Și, dacă n-o să poată ajunge la Cassie, s-ar putea să-i vină ideea să ajungă la ei. Odată ieșit din pușcărie, o să aibă dreptul legal să-i viziteze, să facă parte din viața lor. N-o să poți împiedica asta.

Devin nu se gândise la asta. Poate că nu voise să se gândească. Acum, când era nevoit, simți că îi îngheață sângele în vene.

– Tu ești avocat. Tu poți să împiedici asta.

– Drepturile părinților sunt o treabă spinoasă, Dev. Știi și tu asta. Numai când și dacă o să facă ceva care să le pună viața în pericol... Dacă nu putem să dovedim nu numai că nu e adecvat ca părinte, ci că este un pericol pentru ei, atunci legea va fi de partea lui.

Devin deja începuse să se gândească serios cum ar putea face asta.

– Am putea să facem presiuni ca să aibă dreptul doar la vizite supravegheate, dar relațiile de sânge atârnă foarte greu la tribunal.

– L-a bătut pe Connor.

Sprâncenele lui Jared se uniră de mirare.

– N-am știut nimic despre asta.

– Connor nu i-a spus lui Cassie, nu a vrut să-i facă mai multe necazuri.

– Aș putea să folosesc asta la momentul potrivit. Dar, odată ce a fost considerat reabilitat, foarte multe din păcate i se șterg. O să mai stea destul la pușcărie, dar voiam doar să știi la ce te expui.

– Mi-e foarte clar la ce mă expun. Nimic nu mă poate opri să îi iau pe Cassie și pe copii. Nici Joe Dolin, nici legea, nimic.

– Bine, atunci. Jared se ridică. Nu pot decât să accept inevitabilul. Sunt alături de tine. Rafe și Shane sunt alături de tine.

– Sunt recunoscător pentru asta.

– Dacă reușești să te rupi o oră de la birou, vino la Duff! Îți fac cinste cu o bere. Satisfăcut, Jared se îndreptă spre ușă, apoi se opri. Este o femeie minunată, Dev. Dulce, cum spune Shane, dar mai tare decât crezi tu. Mai tare decât crede și ea. Dacă reușești s-o convingi că te vrea și ea la fel de mult cum o vrei tu, o să vă descurcați în orice situație. Am un sfat pentru tine.

– Tu ai întotdeauna sfaturi, spuse sec Devin.

– Pentru Cassie, n-o să fie de ajuns s-o convingi că o iubești și că o vrei. Va trebui să creadă că ai nevoie de ea. Ea e o femeie care ar trece și prin foc pentru un bărbat care are nevoie de ea.

El chiar avea nevoie de ea, își dădu seama Devin, după ce Jared închise ușa în urma lui. Dar nu știa cum să-i arate asta și nici nu era prea sigur că ar fi trebuit. Nu ar fi fost asta o presiune asupra ei, adică exact ce încerca să evite el?

Nu voia ca ea să treacă prin foc pentru el. Nu voia decât s-o știe în siguranță și fericită. Nu, depindea doar de el ca ea să nu mai sufere vreodată, s-o protejeze, să-i apere pe ea și pe copii.

Nevoile lui puteau să mai aștepte.

capitolul 10

Cassie își repeta că era o prostie să-și facă griji. Devin era bine. Rafe îi spusese povestea cu gura lui, și ea știa că versiunea lui despre jaful eșuat de la bancă era mult mai precisă decât ce auzise ea la telefon. Chiar și relatarea lui Connor, lăsând la o parte exagerările cauzate de surescitarea lui, fusese mult mai puțin dramatică decât zvonurile care umpleau orașul.

Așa că nu avea de ce să fie alarmată.

Era așa îngrijorată încât sărea în sus ori de câte ori suna telefonul. Dacă ar fi putut să lase motelul și copiii pentru o oră, ar fi dat fuga în oraș să-l verifice ea însăși pe Devin, centimetru cu centimetru.

Un singur gând, o singură realitate se învârteau în creierul ei neîncetat. El înfruntase un bărbat cu o armă.

Se cutremură iar și renunță să mai încerce să blocheze imaginea aceea în capul ei. Intervenise într-un jaf armat, își riscase viața ca să-i protejeze pe alții. Insigna lui parcă nu avusese până atunci o dimensiune așa colosală în ochii ei. Își riscase viața. Într-un oraș ca Antietam, treaba unui șerif ținea mai mult de diplomație decât de risc – sau cel puțin așa își închipuise ea.

Sigur, acum își dădea seama că ideea ei era o prostie. Erau bătăi, beții, spargeri, certuri aprinse între vecini sau în familie. Ea știa din experiență proprie ce periculoase pot fi disputele domestice – expresia asta insipidă pentru violența care putea să aibă loc în spatele ușilor închise.

El se ocupa de toate astea. Și, dacă băiatul ei, Connor, putea să-l vadă ca pe un erou, ea începu să își dea seama cât de vulnerabil îl făcea insigna aceea.

Și, dându-și seama de asta, înțelese și că îngrijorarea care o chinuise toată lunga după-amiază și toată seara nu era numai pentru un prieten, un amant, nu numai pentru un om pe care îl admira și la care ținea. Era pentru omul pe care îl iubea.

Fusese necesar să se întâmple ceva neașteptat, șocant, ca să deschidă ochii. Acum, că-i deschisese, putea să privească în urmă. Oricât de departe mergea cu gândul în urmă, în trecutul ei, Devin era mereu acolo. Se bazase pe el, îl admirase și, într-un fel, presupunea, considerase că locul lui era, în mod firesc, în viața ei.

Fusese umilitor să se ducă la el și să recunoască tot ce îi făcuse Joe, să-i arate urmele loviturilor, să-i relateze cum se ajunsese acolo. Nu numai fiindcă el era șeriful, înțelese ea acum. Ci pentru că era Devin.

Întotdeauna ea fusese mai timidă cu el decât cu frații lui. Și asta, se gândi ea din nou, doar pentru că era Devin. O parte din inima ei fusese întotdeauna păstrată pentru el. Așa că nu reușise niciodată să se uite la el doar ca la unul dintre frații MacKade sau ca la un prieten, sau ca la un șerif, pur și simplu.

Întotdeauna simțise ceva mai mult. Acum era liberă, și putea da frâu liber acelor sentimente. Putea să admită că nu doar o parte din inima ei îi aparținea lui, ci toată.

Ea îi aparținea cu totul.

Prin îngrijorarea pe care o simțea se strecură uimirea - și, odată cu ea, bucuria. Iubea.

Când sună telefonul, alergă la el ca o nebună, apoi încercă să pară calmă auzind-o pe Savannah.

- Bună, presupun că până acum ai auzit și tu vestea cea mare.

- Toată lumea vorbește numai despre asta. Ca să se calmeze, Cassie se întinse spre frigider și scoase carafa cu suc. L-ai văzut pe Devin după toate astea?

- Eu, personal, nu. Jared l-a văzut. Zice că șeriful nostru mare și rău e iritat de toată gloria. A venit și o echipă

de televiziune din Hagerstown, a fost și presa la el. Pentru că înțelegea perfect tăcerea lui Cassie, ea își îndulci puțin vocea. El e bine, Cassandra. N-are nici o zgârietură. E doar nemulțumit că toată treaba asta o să-l țină ocupat o vreme. Tu ești bine?

– Eu? Cassandra rămase cu privirea la sucul pe care îl turna în pahar. Sunt foarte bine. Doar că sunt puțin îngrijorată.

– Știu. Trebuie să recunosc că și eu am fost destul de îngrijorată până când a terminat Bryan să-mi povestească scenă cu scenă ce s-a întâmplat. Dar singurul lucru de care putem fi convinși cu toții e că Devin MacKade se descurcă singur.

– Da. Cassie ridică paharul, apoi îl puse iar pe masă. Poate. Presupun că Devin e ultima persoană pentru care trebuie să ne facem griji.

Dar de ce n-o sunase?

– Ascultă, de fapt am sunat pentru că am nevoie să-mi faci o favoare.

– Sigur. Ce pot să fac pentru tine?

– Ai putea să mă ajuți să-mi liniștesc nervii și să-l trimiți pe Connor la mine să doarmă. Bryan mă bate la cap de când a ajuns acasă după marele jaf bancar.

– Ah. Cassie privi pe fereastră, în curte, unde Connor și Emma se jucau cu pisica. Dacă vrei tu, sunt convinsă că i-ar plăcea.

O bufnitură, și Cassie o auzi pe Savannnah țipând:

– Bryan MacKade, dacă spargi geamul cu mingea aia de baseball, nu numai că n-o să te duci la meci, dar nu mai joci tot sezonul!

– Da, vreau, îi zise ea lui Cassie, afectuos, când reveni la convorbire. Dar mai e ceva. Poți s-o trimiți și pe Emma?

– Pe Emma? Vrei să doarmă Emma la voi?

– Lui Jared i-a venit ideea că ar trebui să ne antrenăm și cu fetițele. Cu băieții ne-am obișnuit, dar acum a început să-și pună problema că, atunci când va crește Layla,

o să fim pierduți. Râse, și Cassie auzi gânguritul copilei. Deci ce-ai zice să ne-o dai și pe Emma, ca experiență? Jurăm să ți-o înapoiem vie și nevătămată.

– Ar fi încântată. Dar, Savannah, o să ai patru copii pe cap.

– Mda. Ne-am gândit că ăsta ar fi numărul norocos. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Patru? Fu rândul lui Cassie să râdă. Ei, atunci înseamnă că o să aveți nevoie de mult antrenament.

– Deocamdată să vedem cum reușim să supraviețuim o noapte. Pregătește-i tu, Cassie, bine? Jared o să vină prin pădure să îi ia.

– Cu o singură condiție. Să suni, la orice oră, dacă vezi că nu mai reziști.

– Ai cuvântul meu.

Altă pocnitură, apoi zgomot de sticlă spartă.

– Bine, Bryan, acum chiar că te omor. Grăbește-te, Cassie – am impresia că numărul ăla poate să-mi aducă și siguranță.

Cu o strângere de inimă, Cassie își supraveghe copiii împachetându-și lucrurile pentru noapte, în timp ce ei debordau de fericire. Erau așa nerăbdători să plece, și ea încerca să nu intre în panică, pentru că Emma își petrecea pentru prima dată noaptea în altă parte.

Avu grijă să-și ia hăinuțe curate, periuțele de dinți, îi sfătui cum să se poarte. Luară chiar și pisica. Când porniră tropăind cu Jared spre pădure, ea se trezi singură-singurică.

Cu prea mult timp la dispoziție să mediteze, să se frământe, să se îngrijoreze.

Intră din nou în motel și își găsi puținii oaspeți preocupați și mulțumiți. Totuși, mai aduse în salon prăjituri și cafea și, în plus, le oferi și vin celor care jucau cărți pe verandă.

Văzând că nu avea nimeni nevoie de ea, se apucă să așeze masa pentru micul dejun, verifică frigiderul și cămara, să vadă dacă aveau destule rezerve, deși știa

că aveau provizii pentru copiosul mic dejun duminical pentru care motelul devenise celebru.

Din când în când, ieșea pe afară. Nu era obișnuită să nu aibă nimic de făcut, să nu aibă pe cineva căruia să-i poarte de grijă. Sigur, visase de multe ori la cum și-ar petrece ea o seară dacă ar fi singură. O baie cu spumă, o carte, un film la televizor, târziu în noapte.

Asta ar trebui să facă, își dădu ea seama. Imediat după ce dădea o fugă în oraș să vadă cu ochii ei că Devin era bine.

Urcă scările grăbită... și scoase un țipăt când văzu în întunericul verandei silueta din leagăn.

– Am văzut că ai treabă, zise Devin. M-am gândit să te aștept.

Ea încă își ținea mâna în dreptul inimii, care îi bătea nebunește.

– Credeam că va trebui să rămâi în oraș.

– I-am dat lui Donnie misiunea de a sta la birou. Măcar atâta lucru poate să facă și el, după ce m-a lăsat singur să răspund la telefoanele alea nenorocite toată după-amiaza. Avea în mână un buchet de trandafiri galbeni. Ți-am adus flori. Am trecut pe lângă florărie și mi-am dat seama că nu ți-am adus niciodată flori. Știu că îți plac.

– Sunt superbe.

– Ai de gând să stai lângă mine?

– Bine.

Ea se așeză cu florile în brațe, de parcă ar fi ținut un copil.

– Sunt superbe, repetă ea. Ar trebui să le pun în apă.

– N-o să se usuce un minut. Curios, el o prinse cu mâna de bărbie și îi întoarse chipul spre el. Spune-mi, ce s-a întâmplat?

– Nimic. Am fost îngrijorată, izbucni ea. Nu puteam să plec de aici, și așteptam să mă suni. Devin, de ce nu m-ai sunat? Îmi pare rău, adăugă ea repede. Nu ar trebui să te bat la cap.

„Una dintre cicatrici", medită el și îi ținu strâns bărbia când ea vru să întoarcă iute capul.

– Să nu-ți pară rău. Am sunat de mai multe ori. Telefonul tău suna ocupat.

– Toată lumea m-a sunat. Am auzit zeci de variante diferite.

– Adevărul probabil e mai puțin interesant.

– Avea pistol, nu-i așa? Știai că are pistol de când ai intrat în bancă.

– Trebuia să-mi fac datoria, Cass. Nu putea să scape de acolo, și, chiar dacă ar fi reușit, în cutia cu bani era un recipient cu vopsea care ar fi împrăștiat vopsea roșie și pe el, și pe bani. Zâmbi mai larg. De fapt, parcă îmi pare rău că nu s-a întâmplat așa. Ar fi fost un spectacol frumos. Dar putea să rănească pe cineva.

– Putea să te rănească pe tine.

– A, păi, înseamnă că nu ai auzit că gloanțele ricoșează din mine.

În loc să râdă, ea își îngropă fața în umărul lui.

– Sunt așa fericită că n-ai pățit nimic. Sunt așa fericită că n-ai fost rănit. Sunt așa fericită că ești aici.

– Și eu sunt fericit pentru toate astea. O cuprinse de mijloc și făcu vânt leagănului, să se pună în mișcare. Veneam mai repede dacă puteam.

– Știu. Te-am văzut la știri.

– Mda. Am auzit și eu.

– Dar n-ai văzut. Întoarse capul spre el. O să mai dea și la unsprezece.

– Știu deja cum arăt.

Studiindu-i chipul, ea descoperi ceva înduioșător.

– Te-ai rușinat.

– Nu e adevărat. Se foi în leagăn. Poate. Puțin.

„Nu doar înduioșător", își dădu ea seama. „Adorabil."

– Sunt extraordinar de mândră de tine, șopti ea și îi atinse ușor gura cu buzele. De fapt, am și înregistrat emisiunea. Connor era așa încântat. Putem să ne uităm, dacă vrei.

– Mă lipsesc. Nu vreau...

Ea îl întrerupse din nou cu un sărut, și faptul că-i simți inima tresăltând stârni în ea o putere ciudată și dulce.

– M-am uitat de trei ori. M-am gândit că arăți ca o vedetă de cinema.

– Nu ieși destul în lume. Palmele lui erau umede, așa că le șterse de țesătura leagănului. „Mai la distanță, MacKade, altfel explodezi", se avertiză singur. M-am gândit și la asta. Nu te-am scos niciodată în oraș. La restaurant sau în altă parte.

– Astă-primăvară ne-ai dus la grădina zoologică, iar vara trecută am fost la târg.

De ce se uita așa la el? Niciodată nu se mai uitase așa la el. Cu... Ce era asta, amuzament sau dorință, sau...? Doamne!

– Vreau să zic noi doi. Îmi place să merg și cu copiii, dar...

– Nu trebuie să ies la întâlniri cu tine, Devin. Mă simt foarte bine și așa.

– Și totuși... Parcă nu putea să judece foarte clar, nu când ea stătea acolo lângă el și îi zâmbea, cu un buchet de flori în mâini. Eu, hmm, am adus o groază de mâncare. Plăcinte, prăjituri, biscuiți. Toată după-amiaza a trecut lumea pe la birou să mi le aducă.

– Oamenii îți sunt recunoscători. Cu bătăile inimii cam precipitate, ea se ridică. Vor să-ți arate asta.

– Ei, da, dar n-o să reușesc să mănânc eu toate astea. I-am dat câteva și lui Donnie, dar m-am gândit că pentru copii ar fi... El se trase în spate când ea făcu un pas spre el. Am zis că le-ar plăcea. Nu i-am văzut când am intrat. E cam devreme pentru ei să se culce, mai ales că e sâmbătă, nu?

– Nu sunt aici. Le mulțumi în gând lui Savannah și lui Jared, și sorții. Rămân în noaptea asta la cabană.

– Nu sunt aici.

– Nu. Suntem singuri.

El era pregătit să plece, să stea puțin cu ea și apoi să se retragă. Nu s-ar fi gândit să rămână la ea peste noapte, cu copiii în camera de alături. Nici unul dintre ei nu era încă pregătit pentru asta.

Acum erau singuri, și noaptea era abia la început. Biciul dorinței îl plesni dureros. Reuși să reziste și zâmbi ușor.

– Atunci, o să te scot în oraș.

– Nu vreau să mă scoți în oraș, șopti ea. Vreau să te culci cu mine.

El simți un nod în gât

– Cassie. Mâna lui o atingea delicat pe obraz. Nu mă aștept la asta de fiecare dată când vin la tine. Nu e ăsta singurul motiv pentru care vreau să fiu cu tine.

– Știu. Întoarse capul și îi sărută palma. Dar în seara asta vreau eu. Mă duc să pun florile în apă.

Plecă de lângă el, lăsându-l uluit și mut pe veranda întunecată. Mai mult decât surprins, o urmă în cameră.

– Am cumpărat asta de la magazinul lui Regan. Vioaie, Cassie umplu cu apă un vas verde de sticlă. Mai că m-am obișnuit să am niște bani în plus ca să cumpăr lucruri frumoase. Nici nu mă mai simt vinovată pentru asta.

– N-ar trebui să te simți vinovată de nimic.

– Ei, sunt câteva lucruri. Cu mișcări delicate și pricepute, aranjă trandafirii în vază. Dar de asta, nu. Și nici din cauza ta. Ridică ochii spre el. Știi ce simt în privința ta, Devin? În privința noastră?

El se gândi că ar fi mai bine dacă n-ar încerca să vorbească acum, când parcă i se golise mintea.

– Uimire, murmură ea. Tu mă uimești. Mă faci să simt niște lucruri, să vreau niște lucruri pe care niciodată n-am crezut că le pot simți. Am aproape douăzeci și nouă de ani, și tu ești singurul bărbat care m-a atins cu adevărat. Vreau să mă atingi.

Voia și el s-o atingă, de îndată ce avea să simtă că mâinile și nevoile lui erau sub control. Dacă ar fi fost vorba

despre oricine altcineva în afară de Cassie, ar fi crezut că voia să-l seducă.

Fiindcă el nu spunea nimic și nu făcea nici o mișcare, ea se temu că procedase greșit. Nu nervii o chinuiau acum, ci nesiguranța. Și nesiguranța o făcu să-și întoarcă din nou ochii spre flori.

– Dacă nu ai chef acum... dacă nu mă vrei...

– Doamne! Cuvântul explodă din gura lui, făcând-o pe ea să ridice capul alarmată și pe el să-și rețină cuvintele care se pregăteau să iasă. Hai să facem o plimbare, zise el repede. E o seară frumoasă, apare luna. Mi-ar plăcea să fac o plimbare cu tine.

Ea era convinsă că făcuse vreo greșeală prostească, dar nu putea să-și dea seama ce. Tot ce putea să spună era că se simțea amețită de atâta pasiune – spre deosebire de el. Ca amantă, era o amatoare jalnică, își dădu ea seama.

– Bine, dacă vrei.

El recunoscu imediat tonul acela, voioșia ei stridentă și falsă. Mai degrabă și-ar fi tăiat gâtul decât să provoace asta.

– Cassie, nu-i vorba că nu vreau să fac dragoste cu tine. Vreau. Atâta că... Poate că m-a afectat mai mult decât am crezut evenimentul de azi-dimineață. Simt nevoia să mă mai liniștesc puțin înainte de a... Nu pot să te ating acum, încheie el, și cuvintele lui sunară prea ascuțit, prea precipitate.

– De ce?

– Fiindcă în clipa asta sunt prea plin de dorință, și faptul că tu te uiți așa la mine nu mă ajută deloc. N-o să fiu în stare să... o să te rănesc.

– Ești supărat pe mine?

– Nu.

Trase o înjurătură, demonstrându-i amploarea frustrării pe care o simțea prin felul în care se răsuci pe călcâie și începu să se plimbe prin cameră.

– Când o să fiu supărat pe tine, o să-ți dai seama. Mă înnebunești. Uită-te cum stai, cu mâinile strânse la piept și urmărindu-mi fiecare mișcare cu ochii ăia mari și superbi. Nu pot să respir când te uiți așa la mine. Înainte puteam. Aruncă vorbele aproape acuzator. Dar asta era înainte, acum nu mai pot s-o fac la fel de bine, de când am fost împreună. Trebuie să ieșim de aici înainte să te mănânc de vie.

– Nu ne ducem nicăieri.

Tonul ei calm și ferm veni ca o surpriză pentru amândoi.

– Eu îți spun că...

– Da, înțeleg ce vrei să-mi spui. Crezi că sunt prea fragilă ca să fac față. Să-ți fac față. Ei bine, nu e așa.

– Nu ai idee despre ce e vorba, nu știi cum sunt.

– Poate nu. Poate că nu mi-ai dat voie să văd. Dintr-odată puternică, sigură pe ea, Cassie păși spre el. De fiecare dată când am făcut dragoste, n-ai făcut-o pentru tine.

– Nu fi ridicolă! Bineînțeles că am făcut-o pentru mine.

– Ai făcut-o pentru mine, zise ea ferm.

„Puternic", se gândi ea. Un chip puternic, ochi puternici, mâini puternice. Nici o imagine dintr-o revistă, și nici un cavaler pe cal alb. Un bărbat puternic, cu nevoi puternice.

– Ai fost atent, răbdător. Nimeni nu a fost așa atent cu mine până acum.

– Știu.

Și, fiindcă știa, mâna lui mângâie cu delicatețe buclele ei aurii.

– Nu trebuie să-ți mai faci griji în legătură cu asta.

– Nu mă trata ca pe un copil, Devin. Curajoasă, îi cuprinse fața în mâini, fața aceea atât de cunoscută și de irezistibilă. Te-ai abținut. De fiecare dată te-ai abținut. Am fost prea ametită ca să-mi dau seama atunci.

– Cassie, ai nevoie de tandrețe.

– Nu-mi spune mie de ce am nevoie. Vocea ei căpătă un accent strident, iar ochii îi scăpărau. Mi s-a spus destul până acum. Da, am nevoie de tandrețe, dar mai am nevoie și de încredere și respect, și să fiu tratată ca o femeie. Ca o femeie normală.

Cu toată delicatețea de care era în stare, el îi prinse încheieturile în mâini.

– Nu mă forța, Cassie!

Își lipi buzele de una din sprâncenele ei, ceea ce o înfurie.

– Sărută-mă de-adevăratelea, îi ceru ea, apoi îi strivi gura cu buzele.

Simți cutremurarea lui, explozia de fierbințeală și apoi chinul lui de a se stăpâni.

– Arată-mi cum e, ceru ea, cu gura pe gura lui. Vreau să știu cum e, cum ești tu când nu te mai gândești.

Cu un geamăt, el începu să-i devoreze gura. Era la fel de zguduitor ca primul sărut, își dădu ea seama, simțind cum sângele începea să-i alerge prin vene. Prima și singura dată când el îi permisese să vadă ceva din adevărata lui foame.

Apoi simți din nou fiorul acela de putere, senzația aceea ciudată și plăcută că putea să facă orice, că putea să fie oricum. Se lipi de el când simți că el voia să se îndepărteze.

– Fir-ar, Cassie!

– Din nou. Cu o putere surprinzătoare, trase spre ea capul cu plete întunecate. Sărută-mă iar așa!

Ochii ei se uitau fix în ai lui, nemișcați, atenți.

– Arată-mi cum este, șopti ea. Toată viața am așteptat să știu.

Își trecu mâinile peste pieptul lui, îi simți bătăile nebune ale inimii și înțelese că era gata să-și piardă controlul.

– Ia-mă! Nu fi blând în seara asta, Devin! Ia-mă, pur și simplu. Așa vreau eu.

Mâinile lui, care acum tremurau, se afundară în părul ei, încordate și aspre, dându-i capul pe spate. Se repezi asupra gurii ei, strivind-o cu buzele, cu dinții, cu limba. O mică parte din el încă se reținea și aștepta ca ea să protesteze. Își spuse că urma să se oprească – că se putea opri – în clipa în care ea avea să se sperie.

Dar când simți pe deplin gustul ei, îi fu teamă că nu era decât o minciună. „Numai uită-te la ea", se gândi el. „Părul ei ca razele de soare, ochii înnegurați, pielea ca petalele de trandafir."

– Cassie...

– Nu. Doar arată-mi! Era aproape în delir din cauza senzațiilor noi pe care le încerca, din cauza forței propriei sale dorințe și a ciudatei absențe a fricii. Arată-mi!

El ar fi putut să jure că se auzise explozia din el, că se auzise ecoul sfărâmării controlului său. Fu copleșit de sălbăticie, primitiv, aproape brutal, desființând într-o clipă toți anii ăia de răbdare. În foamea lui de a gusta carnea ei, îi rupse bluza. Sunetul materialului sfâșiat era gata să-l trezească, dar ea gemea și îl strângea în brațe. Instinctiv, își dădu seama că tremurul ei venea din dorință, nu din frică. Simțea că se sufoca.

– Nu... pot să mă opresc.

– Atunci nu te opri, murmură ea, înfiorându-se când brațele lui o strânseră, când o ridică pentru a o lipi de el, corp fierbinte lângă corp fierbinte. Atinge-mă! Ea își încleștă pumnii firavi în părul lui întunecat, uimită de foamea pe care o simțea. Înnebunesc dacă nu mă atingi.

Aproape împiedicându-se, sărutând-o năvalnic pe obraji și pe gât, el porni spre dormitor. Dar ea își încolăci picioarele strâns în jurul coapselor lui, și asta îl aprinse și mai tare. Aproape de ușă, o lipi de perete și se împinse în ea. Gura lui disperată o prindea de sâni, sărutând-o apăsat prin bluza sfâșiată. Reacția ei fu să-și lase capul pe spate și să se împingă în el.

– Mai mult!

Nu îi venea să creadă ce cuvinte îi ieşeau din gură, nu îi venea să creadă că această dorinţă nebună era împărtăşită. Cu un geamăt, îşi dădu singură bluza la o parte, ca gura lui s-o atingă.

Ajunse pe culmea plăcerii când dinţii lui o muşcară şi fu şocată de intensitatea trăirilor. O clipă, se simţi ca un fluture prins în ac, tremurând neputincioasă, după care învie, debordând de vitalitate.

Iraţionali, ca două animale aflate în perioada de împerechere, se traseră unul pe altul la podea.

Ea îi scotea tricoul, el îi desfăcea pantalonii. Erau incapabili să vorbească, rostogolindu-se pe podeaua holului îngust, pipăindu-se. Nu se auzeau decât respiraţii precipitate şi gemete. Nu mai erau suspine, nu mai erau şoapte, numai respiraţia şuierătoare şi pulsul care bubuia.

Era mânat de dorinţă, de o dorinţă îndelung reprimată şi refuzată. Îi ridică iute coapsele şi îi făcu praf lenjeria simplă de bumbac. Apoi o făcu să ţipe cu gura lui lacomă.

Ea se încovoie, apoi se încordă, ca un arc tremurător, lăsându-şi braţele în lături, în timp ce corpul ei se arcuia spre el. El o posedă brutal, până când ea începu să scoată nişte icnete profunde.

– Mai mult!

De data aceasta el cerea mai mult, el era cel care gemea, în timp ce unghiile ei se înfigeau în spatele lui şi îi zgâriau umerii. Când îl cuprinse în braţe, privirea lui se înceţoşă, iar pulsul bubuitor se precipită şi mai tare.

Ea se mişca sub el, se foia. Ochii ei erau acum aproape negri, orbi de plăcere, atunci când el îşi lipi din nou buzele de gura ei. Lăcomia, nu controlul, era cea care îl împiedica să termine, care îl făcea să alunece încet în trupul ei din nou, gustând-o, strângând-o şi atingând-o până când amândoi ajunseră în pragul nebuniei.

Se dădu înapoi, îi prinse umerii cu palmele și intră în ea. Fără nici un gând, împinse și se izbi de ea, desfăcându-i coapsele care se mișcau odată cu el, ca s-o pătrundă adânc, tot mai adânc. Mintea i se întunecase, nu mai avea decât senzații animalice cufundându-se în acea plăcere fierbinte, umedă cu o forță feroce care le tăia amândurora răsuflarea.

Ea nu putea să se oprească. Încercă, pentru el. De unde putea să știe că el o dorise așa? Că ea era capabilă de o asemenea dorință? De unde să fi știut dacă el nu i-ar fi arătat? Dar acum fusese azvârlită mult prea sus ca să încerce să se mai întoarcă. Mâinile îi alunecară de pe pielea lui umedă și se izbiră cu zgomot de podeaua de lemn. Cedă bucuroasă ultimului tremur de plăcere sălbatică și se înmuie, în timp ce el continua să se zbată în ea.

Apoi trupul acela superb și tare se încordă, deveni rigid. Îl văzu cum își dă capul pe spate parcă de durere, văzu cu uimire cât era de absorbit. Când se cutremură, o strigă pe nume, iar ea țipă de bucurie.

El îi simți lacrimile pe umăr în clipa în care trupul lui epuizat se prăbuși peste ea. Vru să se ridice imediat, dar ea îl cuprinse cu brațele.

– Nu. Te rog, nu te mișca!

– Îmi pare rău! Nimic din ce i-ar fi putut spune ei nu era îndeajuns de blând, nimic din ce și-ar fi putut spune lui nu era îndeajuns de dur. Te-am bruscat. Ți-am promis că n-o să te bruschez.

– Știi ce ai făcut? Buzele ei se curbară într-un zâmbet, dar el nu putea să vadă asta. Nu putea să vadă decât lipsa de delicatețe cu care se purtase cu ființa cea mai prețioasă din viața lui. Ai uitat.

– Am uitat.

Încercă să se ridice, dar ea îl ținu din nou pe loc.

– Ai uitat să fii atent, ai uitat să-ți mai faci griji, ai uitat de toate. Nu știam că pot să te fac să uiți. Asta

mă face să mă simt – scoase un oftat lung și satisfăcut – puternică.

– Puternică?

Gâtul lui era uscat ca iasca. Ar fi vrut s-o ridice de pe podea. Dumnezeule, o posedase pe podea. Ar fi vrut s-o ducă în pat și s-o mângâie. Dar cuvintele pe care le rostea ea, tonul ei îl dezorientau.

– Puternică, sexy. Îi dădu drumul în sfârșit și își puse mâinile sub cap cu o mișcare lentă, leneșă. Puternică. Niciodată nu m-am simțit puternică până acum. Îmi place. O, chiar îmi place.

Cu ochii închiși, zâmbind, ea mârâi ușor.

Și primul lucru pe care îl văzu el când înălță capul fu zâmbetul ei senzual și strălucirea erotică a femeii care tocmai descoperise un secret periculos și excitant. Sângele lui începu din nou să fiarbă. Arăta... triumfătoare, observă el. „De fapt, cine pe cine a agresat?" se întrebă el.

– Îți place, repetă el.

– Mmm... Vreau să mai simt asta. Iar și iar. Vreau să mă simt și prețuită, așa cum mă faci tu să mă simt când ești atent cu mine. Vreau să simt totul. Te-am făcut să uiți. Deschise din nou ochii și începu să râdă când îi văzu expresia șocată și obosită. Te-am sedus, Devin. Nu-i așa?

– M-ai distrus. Ți-am sfâșiat hainele.

– Știu. A fost așa excitant! Ai să mai faci asta?

– Eu... Scutură din cap, dar, văzând că tulburarea nu dispărea, renunță și se pierdu în ochii ei. Oricând.

– Pot să ți le rup și eu?

Nu-și găsea cuvintele. Reuși doar să scoată niște sunete gâtuite, apoi își drese vocea.

– Ar trebui să ne ridicăm de aici.

– Îmi place aici. Îmi place să știu că m-ai vrut așa mult încât n-ai putut să aștepți. Ridică mâna și se jucă cu buclele negre care îi căzuseră, ude de transpirație, pe frunte. Îmi place cum mă privești acum. Poate că nu este

bine, şi nu îmi pasă că nu e bine, dar îmi place să ştiu că m-ai dorit de ani întregi. Că m-ai urmărit, că m-ai vrut. Aşa ca acum.

– Nu chiar aşa îmi imaginasem eu.

Ea zâmbi din nou, cu un aer pervers şi atotştiutor, care îi punea sângele în mişcare.

– Nu aşa?

– În fine, poate. Creierul lui era încă amorţit. Era singura parte din el care parcă nu mai funcţiona. Câteodată.

Ea strânse buzele şi le umezi cu limba.

– Încă îţi mai simt gustul.

– O, Doamne! Un tremur rapid şi încântător o cuprinse când îl simţi mişcându-se din nou în ea. Iar am făcut-o.

– Ce?

– Te-am sedus.

El simţea că nu avea aer.

– Aşa se pare.

Ea se simţea o femeie puternică, o femeie normală, capabilă şi iubită.

– Spune-mi că mă iubeşti, Devin! În timp ce mă umpli, în timp ce mă vrei, spune-mi că mă iubeşti.

El nu putea să se abţină, se întărea din nou, intra adânc în ea şi gemea când corpul ei se ridica şi cădea odată cu al lui.

– Te iubesc. Neajutorat, el îşi îngropă faţa în părul ei. Ea reuşise cumva să preia controlul. Nu putea să facă nimic altceva decât s-o posede. Nu pot să mă opresc.

Ea îi absorbea totul – iubirea, pasiunea, puterea –, potrivindu-şi mişcările voluntar după ritmul lui rapid şi disperat. Când îşi dădu seama că el cădea împreună cu ea, când amândoi erau lipsiţi de apărare, ea îi şopti la ureche:

– Te iubesc, Devin. Te iubesc. Cred că te-am iubit dintotdeauna.

Când se simți capabil să vorbească din nou, el o trase de jos și o așeză pe picioarele lui.

– De mult așteptam să aud asta.

– Am vorbit serios. N-aș fi putut s-o spun dacă nu era adevărat.

– Știu. Iar asta îl făcea să tremure lipsit de apărare. Mi-ai aruncat toate planurile pe fereastră, Cassie.

– Cum așa?

– Păi, vezi tu, eu îmi făcusem planuri. După estimările mele, te-ai fi îndrăgostit de mine pe la Crăciun. Apoi urma să păstrez un ritm frumușel și constant, ca până la primăvară să te conving să te măriți cu mine.

– Hai să nu vorbim despre căsătorie, Devin! Nu încă. Nu acum.

El îi săltă capul spre el.

– Atunci când?

– Nu știu. În ochii și în vocea ei apăruse din nou îngrijorarea. Căsătoria nu e întotdeauna cea mai bună soluție.

– Este, pentru oameni ca mine și ca tine. Fu cât pe ce să aducă vorba despre copii, dar se opri. Nu era deloc corect să se folosească de ei ca să pună presiune. Te-aș face fericită.

– Știu asta. Ea își cuibări capul în curbura gâtului său. Să ne mulțumim cu asta deocamdată. E mult mai mult decât am avut vreodată. Să ne mulțumim cu asta.

– Deocamdată. El inspira încântat parfumul părului ei. Ce-ar fi să facem așa: să aducem puțin vin, plăcintă și să facem un picnic?

– Mi-ar plăcea. Se lăsă pe spate și îi zâmbi. Aduc niște farfurii.

Dar, când se întinse să-și ia pantalonii, el îi strânse mâna în palma lui.

– Nu ai nevoie de ăștia, zise el, cu ochii întunecați și perverși.

Ea râse.

– N-o să servesc plăcintă goală pușcă. Apoi clipi repede și simți cum i se accelerează pulsul. Nu?

– Ce-ar fi să vedem?

capitolul 11

Şcoala se terminase, ceea ce pentru doi băieţi de zece ani însemna că viaţa ajungea aproape de perfecţiune. Pădurea bântuită care separa cabana lui Bryan de motel era plină de atracţii. Acolo puteau să pornească în căutarea fantomelor, să încerce să audă bubuitul de mortiere sau să scotocească după vestigii mai tangibile ale războiului, în pământ sau prin tufişuri. Chiar şi acum, după mai bine de un secol, puteai descoperi cartuşe vechi.

Connor avea o colecţie pentru care Bryan îl invidia, cartuşe turtite care păreau făcute din pământ, un nasture vechi de alamă, care supravieţuise uniformei de la care se desprinsese, şi, cel mai tare, triunghiul metalic de la o scară de şa pe care Cassie o găsise în pământ în grădina motelului.

Băieţii decretaseră că toate acestea le aparţinuseră unui general unionist şi armăsarului său de încredere.

Connor privea această vacanţă de vară cu totul altfel decât până atunci. Ultimul an fusese interesant, fiindcă se mutaseră în noul apartament, însă tot fusese îngrijorat de ce avea să urmeze. Acum nu mai avea îngrijorări, acum aştepta cu nerăbdare lungile zile fierbinţi, compania prietenului său cel mai bun şi casa unde nu se mai împleticea nimeni de băutură, cu pumnii ridicaţi.

Totuşi, o supraveghea atent pe mama lui. Ochii ei nu mai aveau acum aerul acela obosit, şi râdea mult mai mult decât râsese vreodată. Îi plăcea cum decora ea casa cu lucruri frumoase, cu flori, sticlăria de un verde palid pe care începuse s-o colecţioneze, cumpărată de la magazinul lui Regan. Dar nu vorbea nimănui despre asta, fiindcă ştia că băieţii l-ar fi luat peste picior dacă

ar fi spus că-i plac lucruri aşa penibile precum florile şi vazele de sticlă.

Nu şi Bryan. Bryan era cel mai bun dintre prietenii lui, şi nu îl deranja nici măcar că Emma se mai ţinea după ei. Lui Bryan îi plăcea să asculte poveştile lui Connor. Bryan putea să păstreze un secret. Bryan era fratele lui, fratele lui de sânge. Făcuseră o ceremonie solemnă în pădure, unde se înţepaseră la deget şi îşi amestecaseră sângele ca să pecetluiască legătura.

Câteva zile de la începutul acelei perioade de eliberare de cărţi şi de şcoală şi le petrecură în căsuţa din copac pe care Jared o construise la marginea pădurii, lângă cabană. Uneori stăteau în curtea motelului, făcând antrenamente la baseball. Puteau să o taie prin pădure şi să se ducă în vizită la Shane, la fermă. Aşa cum spunea Bryan, Shane era un tip foarte mişto şi nu se supăra niciodată dacă voiau să se joace cu câinii şi cu puii lor sau dacă se suiau în podul hambarului vechi.

Dar, aproape zilnic, atracţia cea mai mare era pădurea. Iar în seara asta primiseră în sfârşit permisiunea să doarmă în cort, numai ei doi, în mijlocul pădurii bântuite.

Puseseră mâna pe cortul vechi al lui Devin. Connor ştia că Devin îi convinsese pe toţi. Mama lui era speriată la gândul că băieţii aveau să-şi petreacă noaptea singuri în pădure, dar Devin îi vorbise despre ritualuri de trecere, despre amintiri, despre prietenie. Îi datora cea mai importantă noapte din viaţa lui şerifului MacKade.

Aprinseră cu grijă un foc, într-un cerc de pietre, pe pământ curat, aşa cum le arătase Devin, şi aveau la ei crenvurşti şi bezele pe care să le frigă. Cassie le dăduse o cană mare cu suc, dar Devin le strecurase un bax cu şase cutii de suc, spunându-le să adune cutiile şi celelalte resturi, să le aducă dimineaţa la fermă şi să le arunce acolo.

Sacii de dormit erau întinşi în cort, luna era sus pe cer, strălucitoare, şi bufniţele ţipau. Focul trosnea,

şi mirosul de carne friptă umplea aerul nopţii. Gustul minunat al bezelelor cleioase îl desfătase pe Connor. Era în paradis.

– E cea mai tare chestie, zise el.

– E super mişto! Bryan se uita cum se înnegrea la foc un crenvurşti înfipt în băţ, exact aşa cum îi plăcea lui. Ar trebui să facem asta în fiecare noapte.

Connor ştia că ar fi fost super dacă ar fi făcut asta în fiecare noapte, dar nu o zise.

– E ca lumea aici! Şeriful MacKade spunea că el şi fraţii lui plecau tot timpul cu cortul în pădure.

– Lui tata îi place să se plimbe prin pădure. Lui Bryan îi plăcea la nebunie să folosească cuvântul acela: „tata". Încerca să-l pronunţe cât putea de des, fără să pară că îi dădea prea multă importanţă. Şi mamei îi place. Se sărută toată ziua. Începu să ţocăie din buze, ca să-l facă pe Connor să râdă. Nu pricep de ce sărutatul ăsta e considerat aşa o plăcere. Eu cred că aş borî dacă o fată ar încerca să-şi pună gura pe mine. Greţos!

– Groaznic! Mai ales faza cu limba.

La asta, Bryan imită foarte realist nişte icnete de vomă, care îi făcură pe amândoi să se tăvălească pe jos de râs.

– Shane sărută mereu fete. Connor îşi dădu ochii peste cap. Pe bune, *mereu*. L-am auzit pe taică-tău zicând că are o obsesie.

Bryan pufni.

– E ciudat! Adică Shane ştie totul despre animale, maşini şi toate cele, dar îi place să aibă mereu fete în preajma lui. Şi capătă şi privirea aia ciudată. Ca Devin cu mama ta. Eu zic că unele fete pot să-ţi distrugă creierul. Ca un fel de rază laser.

– Cum adică?

Connor înlemnise.

– Uite-aşa, pac!

Bryan demonstră cu degetele transformate în pistol.

– Nu, ce ai zis de şeriful MacKade şi de mama.

– Doamne, zici că e lipit de ea. Crenvurstul se fripsese suficient. Concentrat, Bryan începu să sufle peste el, înainte să muște și să-și umple gura de arsură. Stă cu ea toată ziua și îi aduce flori și toate prostiile. Așa a făcut și tata cu mama. I-a adus flori, și ea s-a amorezat de el. Clătină din cap. Tâmpenii!

– El vine pe la noi fiindcă vrea să aibă grijă de noi, zise Connor, dar deja gustul dulce din gura lui se amărâse. Fiindcă e șerif.

– Sigur că are grijă de voi. Preocupat de crenvurstul lui, Bryan nu observă panica din ochii prietenului său. Poate de-asta s-a și îndrăgostit de ea, dar, frate, acum e dus. Aseară i-am auzit vorbind pe mama și pe tata, și mama zicea că a fost șocată să-l vadă pe șeriful cel mare și rău – așa îi zice ea – cum se uită la Cassie cu ochi de viței. *Ochi de viței.* Bryan chicoti amuzat. Hei, dacă s-ar căsători, noi doi am fi veri și frați de cruce. Ar fi super.

– Mama nu se căsătorește.

Vocea lui Connor a izbucni rapid și furios, încât Bryan aproape că scăpă din mână mâncarea.

– Hei...

– N-o să se mai căsătorească cu nimeni, niciodată. Connor sări în picioare, cu pumnii încleștați. Nu e așa cum spui. Sunt invențiile tale.

– Ba nu. Ce ai?

– El vine fiindcă e șerif, și are grijă de noi. De-asta. Retrage-ți cuvintele!

Poate ar fi făcut-o, dar sclipirea belicoasă din ochii lui Connor trezi războinicul din el.

– Fii serios! Toată lumea a văzut că lui Devin i s-au aprins călcâiele după mama ta.

Connor se repezi la el ca un taur și îl trânti pe Bryan, rostogolindu-se cu el pe pământ. Surpriza și panica îi oferiră un avantaj, așa că lovi nestingherit cu pumnii în coastele lui Bryan. Dar el era la prima bătaie, iar Bryan era veteran.

După câteva secunde fierbinți, Bryan îl țintuise deja pe Connor la pământ. Amândoi erau plini de zgârieturi și de praf și gâfâiau. Din reflex, Bryan îi însângerase buza lui Connor și acum mârâia ca un lup tânăr.

– Te dai bătut?

– Nu.

Connor îi trase un cot și îl făcu pe Bryan să icnească. Se rostogoliră în tufișuri, șuierând printre dinți amenințări și înjurături.

Din nou, Bryan îl țintui la pământ și ridică iarăși pumnul. Se opri, înlemnit. Ar fi putut să jure că auzise ceva, ceva care semăna cu sunetul pe care îl scoate un om care e pe moarte, dar un sunet din altă lume.

– Ai auzit?

– Da.

Connor nu își desprinse mâinile de pe tricoul sfâșiat al lui Bryan, dar se uită repede în stânga și în dreapta.

– Dar nu părea ceva real, zici că a fost...

– Fantome. Cuvântul abia se strecură printre buzele înghețate ale lui Bryan. Doamne, Con! Chiar sunt aici. Cei doi caporali.

Connor nu mișcă nici un mușchi. Nu mai auzi nimic, doar bufnițele și foșnetul micilor animale prin iarbă. Dar îi simțea, și deodată înțelese. „Asta înseamnă războiul", se gândi el. „Străin contra străin, frate contra frate. Luptă. Crimă. Moarte."

Și se rușină, fiindcă Bryan era fratele lui, iar el ridicase pumnul împotriva lui. Ridicase pumnul, se gândi el în timp ce lacrimile îi înțepau ochii, la fel cum Joe Dolin făcuse cu mama lui și cu el.

– Îmi pare rău! Nu putea să-și oprească lacrimile, pur și simplu nu putea, nu când îl vedea pe Bryan cum se uita în jos la el. Îmi pare rău!

– Hei, nu-i nimic. Ai lovit bine.

Stânjenit, îl bătu ușor pe umăr pe Connor, apoi se ridică. Începu să se curețe meticulos de frunze și de scaieți, de pe haine și de pe corp.

– Nu vreau să mă bat. Urăsc bătaia.

Connor se așeză în fund și se ghemui nefericit. Bryan încerca să găsească ceva de spus.

– Frate, suntem varză! O să trebuiască să inventezi o poveste ca lumea ca să explicăm cum de ne-am rupt hainele. Am putea să zicem că ne-au atacat niște câini sălbatici.

– E o tâmpenie. Nimeni n-ar crede așa ceva.

– Inventează tu ceva, Con, încercă Bryan să-l convingă. Tu te pricepi la povești.

Connor oftă, fără să-și ridice capul de pe genunchi. Nu voia să mintă. Ura minciuna la fel cum ura și bătaia. Dar nu credea că ar putea suporta să vadă în ochii mamei lui dezamăgirea.

– O să zicem că am pierdut mingea de baseball în rugii de mure și ne-am agățat în spini.

Era simplu, conchise Bryan. Și, uneori, simplitatea era mai potrivită.

– Dar buza ta? O să se umfle bine de tot.

– O să spun că am căzut.

Bryan își șterse mâinile de blugii murdari.

– Doare? Poți să pui o cutie de suc acolo.

– E OK.

– Uite, Con, n-am vrut să zic nimic cu asta. Adică, n-am vrut să zic ceva rău de mama ta. Este super. Dacă mi s-ar părea că cineva ar vrea să zică ceva rău de mama mea, l-aș bate de i-ar suna apa în cap.

– E OK, spuse din nou Connor. Știu că n-ai vrut să zici ceva rău.

– Păi, atunci de ce ai sărit așa la mine?

Mai calm acum, Connor își sprijini bărbia de genunchi.

– Eu am crezut că șeriful MacKade vine la noi fiindcă îi place de mine.

– Păi, îi place sigur de tine.

– Vine la noi pentru mama. Poate o sărută sau chiar mai mult de-atât. Înțelegi?

Bryan ridică din umeri.

– Păi, dacă e îndrăgostit de ea....

– Totul era foarte bine. Totul se schimbase, și era așa bine. Aveam apartamentul, și mama era fericită, și s-a băgat el. Acum o să se strice totul. Dacă se mărită cu șeriful, o să se strice totul.

– De ce? Devin e super.

– Nu mai vreau niciodată un tată. Ochii întunecați ai lui Connor străluceau pe fața lui murdară și brăzdată de lacrimi. O să preia el comanda, și lucrurile o să se strice la loc. O să înceapă să bea, să urle și să ne bată.

– Devin n-o să facă așa.

– Asta se întâmplă, zise Connor cu o șoaptă fioroasă. Nimic n-o să mai fie al nostru, totul o să fie al lui, și o să facă numai cum vrea el. Și, dacă ea n-o să vrea, o s-o bată și o s-o facă să plângă. Avea în minte imaginea lui Devin făcând legământul, oferindu-i mâna, chiar aici, în pădurea asta. Dar o alungă din minte. Așa fac toți tații.

– Al meu nu face așa, zise Bryan. N-ar lovi-o niciodată pe mama. Țipă la ea, dar și ea țipă la el. Uneori ea țipă mai întâi. E destul de mișto.

– Nu a lovit-o *încă*. Pur și simplu ea nu l-a înfuriat îndeajuns de tare.

– Ba câteodată îl înfurie tare. Odată l-a supărat așa rău, că am crezut că o să scoată fum pe urechi, ca la desene. A ridicat-o de jos și a aruncat-o pe umărul lui.

– Vezi!

Bryan clătină din cap.

– Nu a bătut-o. Au început să se tăvălească prin iarbă, și ea țipa la el și îl bombănea. Apoi au început să râdă. Și după aia au început să se sărute. Bryan își dădu ochii peste cap. Frate, de toată jena!

– Dacă ar fi fost furios de-adevăratelea...

– Îți zic sigur că a fost. Fața lui se făcu dură și ochii, la fel. Fierbea, pe bune.

– Te-a speriat?

– Nu! Apoi Bryan ridică iar din umeri. În fine, poate câteodată mă sperii puțin, când știu că am făcut ceva care îl înfurie pe bune. Dar nu mă sperii c-o să mă bată cu cureaua sau ceva. Bryan expiră lung, apoi veni mai aproape de Connor, ca să-i pună brațul peste umeri. Uite, Con. Devin nu e ca Joe Dolin.

– Se bate.

– Da, dar nu se bate cu fetele sau cu copiii.

– Care-i diferența?

Connor era cel mai deștept băiat pe care îl cunoștea, își aminti Bryan, dar câteodată era tare nătărău.

– Tu m-ai pocnit pe mine adineauri, nu? O să te duci acum acasă s-o bați pe Emma?

– Normal că nu. Niciodată n-aș... Se întrerupse, gânditor. Poate că e altceva. Trebuie să mă gândesc.

– Super. Satisfăcut, Bryan își frecă ușor coastele dureroase. Hai să desfacem un suc, și tu poți să născocești o poveste cu fantome. Una de groază.

Devin se trezise devreme și dădea de mâncare la porci când îi văzu pe cei doi băieți venind dinspre pădure cu tot echipamentul și cu un sac de gunoi în mână. Flutură o mână în semn de salut, apoi ridică dintr-o sprânceană când văzu zgârieturile, vânătăile și tricourile lor rupte.

– Cred că a fost o noapte specială, zise el domol. Ce-ați găsit, urși?

Bryan chicoti și se duse direct la exuberanții Fred și Ethel.

– Nu. Lupi.

– Îhî. Se uită cu atenție la buza umflată a lui Connor. Se pare că te-ai bătut pe viață și pe moarte.

Dădu să-l apuce de bărbie pe Connor, dar băiatul se trase repede înapoi.

– Am pierdut mingea în tufișuri, zise Connor liniștit. Ne-am agățat în spini, și eu am căzut.

– S-ar putea ca maică-ta să creadă asta, decise Devin. Taică-tău... nu, îi zise el lui Bryan. Dar o să lase de la el.

Răsturnă în troacă găleata cu grăunțe, și porcii începură să grohăie lacomi. Altfel, cum a fost?

– A fost mișto. Bryan se sui pe gard ca să se uite la porci. Am mâncat crenvurști și bezele și am spus povești cu fantome. Ba chiar am și auzit niște fantome.

– Pare ceva deosebit.

– Mulțumesc pentru cort, zise Connor țeapăn.

– Cu plăcere. Nu vrei să-l păstrezi tu? Îmi închipui că o să-l folosești mai des decât mine.

– Nu vreau, răspunse Connor cu o lipsă de delicatețe atât de neobișnuită pentru el, încât Devin îl privi cu ochii mari. Nu vreau nimic. Lăsă cortul să cadă pe jos. Trebuie să plec.

Rămase o clipă pe loc, cu bărbia ridicată sfidător, așteptându-se ca Devin să-i arate ce se întâmplă când ești obraznic.

Dar Devin doar se uita la el, și în ochii lui se vedea mai degrabă nedumerire decât furie.

– Să pui niște gheață pe buza aia.

Cu spatele țeapăn, Connor se întoarse și se îndepărtă repede, fără să-i spună un cuvânt prietenului său.

– Țin eu cortul, Devin. Rușinat și iritat, Bryan aruncă o privire ucigătoare spatelui lui Connor. N-a vrut să fie așa nesimțit.

– E supărat pe mine. Ai idee de ce? Când văzu că Bryan rămâne cu capul în pământ și cu mâinile înfundate în buzunare, Devin oftă. Nu vreau să-ți trădezi prietenul, Bry. Dacă am făcut ceva care l-a supărat pe Connor, aș vrea să pot îndrepta.

– Cred că eu sunt de vină. Simțindu-se mizerabil, Bryan scormonea în pământ cu vârful pantofului. Am zis ceva de genul că ție ți s-au aprins călcâiele după mama lui, și el a luat-o razna.

Devin își frecă gâtul, care i se încordase brusc.

– De asta v-ați bătut?

Iar nici un răspuns, și Devin încuviință din cap.

– OK. Mersi că mi-ai spus.

– Devin.

Loialitatea nu fusese până atunci o problemă pentru Bryan. Acum se simțea încolțit din mai multe motive.

– El e doar... e speriat. Adică, nu că ar fi vreun plângăcios sau ceva, dar e speriat că, știi, dacă tu ai avea vreo chestie cu doamna Dolin, lucrurile ar fi iar ca înainte. Știi tu, ca atunci. Și-a băgat în cap că o s-o lovești și tu pe mama lui la fel cum făcea jigodia aia – adică așa... ca Joe Dolin. Bryan se uită în jurul lui, dar Connor dispăruse în pădure. Am încercat să-i spun că nu are dreptate, dar am impresia că nu prea m-a crezut.

– OK. Am înțeles.

– Probabil o să mă urască fiindcă ți-am spus.

– Nu, n-o să te urască. Ai făcut bine, Bryan. Ești un prieten bun.

– Nu ești supărat pe el că ți-a răspuns așa?

– Nu, nu sunt supărat pe el. Știi cât de mult ține Jared la tine, Bryan?

Un amestec de rușine și de plăcere îi coloră obrajii lui Bryan.

– Da.

– Cam așa țin și eu la Con și la Emma. Numai că trebuie să le dau puțin timp pentru a se obișnui cu asta.

Încercase să nu-și facă griji. Chiar încercase. Dar, când se uită pe fereastră și îl văzu pe Connor venind spre motel, ușurarea pe care o simți fu uriașă. Cassie puse deoparte făina pe care o scosese pentru clătite și ieși.

– Sunt aici, Connor. Ai avut... Îi văzu fața învinețită, hainele rupte, și inima îi îngheță în piept. Se năpusti la el ca din pușcă, simțind groaza ieșindu-i prin toți porii. Ce s-a întâmplat? Puiul meu, cine te-a lovit? Dă-mi voie să...

– Sunt bine.

Încă furios, Connor se feri de atingerea ei. Privirea pe care i-o aruncă era una pe care ea n-o mai văzuse niciodată. Plină de furie şi de dispreţ.

– Sunt foarte bine. Nu ziceai tu aşa mereu când te lovea el? Am căzut, am alunecat. M-am lovit cu capul de uşa aia afurisită.

– Connor.

– Ei, o să-ţi spun adevărul. M-am bătut cu Bryan. L-am lovit şi eu, m-a lovit şi el.

– Scumpule, nu vrei să...

El se feri iar de mâinile ei.

– E treaba mea de ce. Nu trebuie să-ţi spun ţie tot, că nici tu nu-mi spui mie.

Se întâmpla rar, foarte rar, să fie nevoită să-şi pună la punct băiatul.

– Nu, nu trebuie, zise ea calmă. Dar va trebui să-ţi controlezi tonul când vorbeşti cu mine.

Buza lui umflată tremură, dar nu îşi plecă privirea.

– Lui de ce nu i-ai spus asta niciodată? De ce nu i-ai spus niciodată că te deranjează tonul lui, când vorbeşte cu tine? L-ai lăsat să-ţi spună tot ce a vrut el, să facă tot ce a vrut.

Se simţi copleşită de ruşine auzind adevărul gol-goluţ rostit de fiul ei.

– Connor, dacă e vorba despre tatăl tău...

– Nu-i mai spune aşa. Să nu-i mai spui *niciodată* tatăl meu. Îl urăsc, şi mi-e ruşine cu tine.

Ea scoase nişte sunete neinteligibile, fiindcă lacrimile îi umpluseră ochii, dar nu putu să spună nimic.

– O să permiţi asta din nou, continuă Connor înfuriat. Pur şi simplu o să permiţi să se întâmple asta din nou.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, Connor! Hai să mergem în casă, să stăm puţin şi să clarificăm problema asta!

– Nu am nimic de spus. Dacă te măriţi cu şeriful MacKade, eu n-o să mai stau aici. N-o să stau să mă uit cum te bate. Nu-ţi dau voie să mă obligi să am iar un tată.

Ea trase aer în piept cu dificultate și se chinui să expire.

– N-o să mă căsătoresc cu el, Connor. M-am gândit o clipă la asta, dar n-aș fi luat niciodată o decizie așa importantă înainte de a vorbi cu tine și cu Emma. Și nu m-aș căsători niciodată împotriva voinței voastre. N-aș putea face asta.

– El vrea să te măriți cu el.

– Da, el vrea. Mă iubește și vrea să fim o familie. Merită și el o familie. Spunând asta, își dădu seama cât era de adevărat și cât de egoistă fusese când îi ceruse să aștepte. El ține la noi. Am crezut că și tu ții la el, Connor.

– Nu vreau un tată. N-o să mai am niciodată un tată, orice ai face tu. Totul e foarte bine acum, dar tu vrei să strici.

– Nu, n-o să stric nimic. Clipi, ca să-și rețină lacrimile. Du-te sus, acum, Connor, și spală-te!

– Nu o să...

– Fă cum ți-am spus eu, zise ea cu fermitate. Indiferent de ceea ce simți față de mine, sunt mama ta, și trebuie să mă asculți. Trebuie să pregătesc micul dejun. Tu te duci să te aranjezi și o supraveghezi pe Emma până termin eu aici.

Se întoarse și intră din nou în bucătărie.

Cumva, reuși să-și revină, cu gătitul, cu servitul, cu discuțiile. După ce strânse masa, se duse să vadă ce făceau copiii și le sugeră să iasă în curte la joacă până termina ea curățenia în camere.

Refuză oferta formală de ajutor a lui Connor și îi lăsă să se joace. Tocmai schimba lenjeria în camera lui Abigail, când auzi ușa de la intrare deschizându-se și apoi închizându-se.

Știa că era Devin. Știuse că avea să vină.

Nu știa însă că băiatul auzise mașina și, după ce o pusese pe Emma să jure că nu avea să spună nimic, se strecurase în hol.

– Pot să-ți dau o mână de ajutor? întrebă Devin.

– Nu. Cassie netezi cearșaful și se întinse să-l ia pe cel de deasupra. Mă descurc.

– I-am văzut dimineață la fermă pe Con și pe Bry. Nu ești supărată pe el, nu? Așa se hârjonesc băieții.

– Nu, nu sunt supărată din cauza asta.

– Dar de ce?

Ea a inspirat adânc o gură mare de aer. Repetase de nenumărate ori în minte toată dimineața ce avea să spună. Tot timpul până atunci îi dezmădise pe copii. Oricât de mult ar costa-o, nu avea să mai facă asta niciodată.

– Devin, trebuie să-ți spun ceva.

– Sunt aici.

– Connor este foarte supărat, suferă foarte mult. Își făcea de lucru cu mâinile, împacheta cearșaful, îl plia, îl netezea. El a simțit sau a aflat de la cineva despre noi și...

– Știu. Ți-am spus că l-am văzut dimineață. Îți spun eu cum e, Cassie. E furios.

– Da, așa e. Și supărat și îndurerat. Speriat, adăugă ea, strângând buzele ca să le potolească tremurul. Mai ales speriat. Nu pot să-l las să fie speriat, Devin. Nu după ce-a trecut prin atâtea.

– Dar nu ești tu de vină.

– Nu sunt eu de vină? Cu multă atenție, începu să bată pernele și să le înfoaie. Faptul că atâția ani n-am făcut nimic să pun capăt situației ăleia... Primii opt ani din viața lui au fost un coșmar, iar eu n-am făcut nimic să îndrept lucrurile. Mi se părea că îl protejam. Așa îmi spuneam eu. Dar el știa. Îi e rușine cu mine.

– Nu e adevărat, Cassie. Devin se apropie de ea și o prinse de mâini. Dacă ți-a spus asta... a fost numai fiindcă era supărat pe mine, iar tu erai o țintă mai la îndemână. Te adoră.

– L-am făcut să sufere, Devin, mai mult decât mi-am dat eu seama. Poate și pe Emma. Acum văd că abia am început să îndrept puțin lucrurile, să mă revanșez

față de ei. Și tot acum încerc să schimb situația, când ei nici nu au avut timp să se acomodeze, să capete încredere. Nu pot să fac asta, Devin. Nu putem să ne mai întâlnim.

Panica îl cuprinsese și i se citea în voce.

– Știi că nu asta e soluția. O să vorbesc cu el.

– Nu vreau să faci asta. Cassie își trase mâinile din mâinile lui. Eu trebuie să rezolv situația, Devin. Trebuie să-i demonstrez lui Connor că pot s-o rezolv și că el și Emma sunt cele mai importante persoane pentru mine.

– Dar eu nu îți cer să mă pui pe mine înaintea lor, fir-ar să fie! Vreau doar să fac parte și eu din viața ta. Din viața lor. Te iubesc, Cassie.

– Știu. Și eu te iubesc. Întotdeauna te voi iubi. Dar nu pot să fiu cu tine. Nu-mi cere să aleg.

– Ce îmi ceri tu mie? întrebă el. Să plec, pur și simplu? Am visat la tine timp de doisprezece ani. Nu pot să aștept până când totul va fi perfect. Niciodată nu va fi perfect, e de ajuns să fie bine. Relația noastră e normală, Cassie. Tu ești totul pentru mine. La fel și copiii. Am nevoie de tine. Am nevoie de voi toți.

Asta îi sfâșia inima.

– Devin, dacă lucrurile ar fi stat altfel...

– O să le facem noi să fie altfel, insistă el, apucând-o de umeri. O s-o facem să meargă.

– Nu am de gând să-ți cer să aștepți. Făcu un pas în spate și se întoarse cu fața spre fereastră. Ai nevoie de mine, și este minunat să aud asta, și mai minunat decât a fost atunci când mi-ai spus prima oară că mă iubești. Dar și Connor are nevoie de mine. Iar el este doar un copil. E copilașul meu și e speriat. Ea inspiră profund, ca să poată spune clar ce avea de spus: Tu vrei o căsnicie, o familie și ai tot dreptul să îți dorești asta. Ai dreptul să ai pe cineva care e liber să-ți dea ce vrei și ce îți trebuie. Dar eu nu sunt liberă și s-ar putea să nu fiu niciodată

liberă. Nu pot să-ți ofer ceea ce ai dreptul să ceri, așa că nu pot să fiu cu tine, Devin.

– Te aștepți să dau pur și simplu înapoi, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic între noi? Pur și simplu să fac un pas în spate și să aștept?

– Nu, e timpul să nu mai aștepți.

– Nu există nimeni în viața mea în afară de tine.

Inima ei se rupsese în două bucăți dureroase – una pentru bărbat, una pentru băiat.

– Pentru că nu ai vrut tu, Devin. Te-am lăsat să te agăți de mine, Devin. Cred că undeva, în adâncul sufletului, am știut mereu că o să fii lângă mine. Și asta nu a fost deloc corect. Acum încerc să fac ce e corect, pentru toată lumea.

– Corect? E corect să mă alungi așa, să dai deoparte tot ce a fost între noi, fiindcă așa vrea un băiat de zece ani? Când dracu' o să preiei și tu controlul, Cassie?

Era prima oară când o jignea. Ea se uită la el și acceptă jignirea.

– Asta încerc să fac acum. A prelua controlul nu înseamnă neapărat să faci ce vrei tu. Uneori înseamnă să faci ce trebuie pentru oamenii pe care îi iubești.

– Să fiu al naibii dacă o să încep să te implor. Brusc furios, scuipă cuvintele apăsat: Al naibii să fiu dacă o să te mai rog vreodată, Cassie. M-am săturat să stau pe margine și să sufăr pentru tine. A fost ultima oară când mi-am așezat inima pe tavă în fața ta.

– Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te fac să suferi, Devin. Dar nu pot să-ți dau ce îți trebuie cu adevărat, deci nu pot să-ți dau nimic.

Ochii lui o săgetară cu o privire la fel de dură și de tăioasă ca vocea.

– Se pare că am ajuns la situația totul sau nimic. Tu ai ales. Se pare că am ales și eu.

Ea ascultă pașii lui îndepărtându-se, auzi ușa trântindu-se la parter. Asta simțise și Abigail, înțelese ea, atunci

când îl izgonise pe bărbatul pe care îl iubea. Această senzație de pustietate nesfârșită care îi secătuise lacrimile.

Cassie se așeză pe marginea patului, își îngropă fața în palme și începu să plângă cu sughițuri.

Pe hol, într-un colț, Connor o ținea strâns de mână pe sora lui.

– Mama plânge, șopti Emma.

– Știu.

Și nu era Joe Dolin care o făcuse să plângă. Și nici șeriful MacKade.

Era el și numai el.

În timp ce Cassie plângea, iar Connor se strecura la parter cu umerii îngreunați de suferință și de vinovăție, Joe Dolin își încercă norocul. Așteptase, o, așteptase așa răbdător, exact momentul potrivit.

Râul curgea năvalnic pe sub Burnside Bridge, cu un zgomot asurzitor. Supraveghetorul lui gesticula spre unul dintre oamenii din echipă, cu atenția îndreptată spre cuibul de șerpi pe care îl descoperiseră.

Exact asta aștepta.

Joe se aplecă să adune gunoiul și se duse cu el spre mașină, pășind atent. Și apoi dispăru printre copaci. Mergând repede prin pădure, își scoase vesta portocalie și o azvârli într-un tufiș de pe malul râului.

Nu fugi, nu imediat. Încă mai avea probleme cu vederea periferică la ochiul drept, după lovitura pe care o primise când o atacase pe Regan MacKade. Așa că la început păși atent, aplecând capul din când în când, ca să vadă pe unde mergea și unde se afla.

Apoi o luă la fugă, ca un câine sălbatic, peste stânci, prin tufișuri și apoi prin apă. Respirând cu greutate, urmă cursul apei, toate coturile pe care le făcea ea. Nu trecu mult și era ud până la mijloc, dar continuă să înainteze, forțându-și limitele.

Gâfâind, se cățără pe malul râului, agățându-se de stânci și de rădăcini ca să iasă din apă. Apoi trase adânc

în piept aerul libertății. Avea posibilitatea să se orienteze după soare și după cursul râului ca să ajungă acolo unde voia.

Când Devin lua o hotărâre, era mai greu de clintit decât o mașină de șase tone. Așa că, atunci când Rafe veni în birou la el și îl găsi la masă, bătând furios la mașina de scris, cu chipul încordat de încăpățânare, își dădu seama că apăruseră probleme.

– Teoretic, ar trebui să te invit la cină, zise Rafe domol.

– Șterge-o de aici!

– Regan ar fi vrut să invite la masă toată familia, plus Cassie cu copiii.

– O să fiu ocupat. Acum pleacă dracului de aici.

– Nici nu ți-am spus la ce oră, continuă Rafe și se apropie să se uite peste umărul lui Devin.

– Ce dracu' e asta?

– Exact ce pare că e.

– Mie mi se pare o demisie. Ce prostie mai e și asta?

– Pleacă de pe capul meu!

Rafe făcu un gest frățesc și smulse foaia din mașina de scris.

– Calmează-te! Până să apuce Devin să se ridice de la birou, Rafe îi trânti o mână pe umăr. Uite, am putea să ne luăm la bătaie, nu mă deranjează, dar ce-ar fi să trecem peste preliminarii? Ce dracu' ți-a venit de vrei să demisionezi din funcția de șerif?

– Trebuia să fac asta mai demult. Vreau să plec naibii din orașul ăsta. M-am săturat să zac aici, să fac mereu aceleași lucruri, cu aceiași oameni afurisiți.

– Dev, nimic nu-ți place mai mult decât rutina asta. Rafe azvârli hârtia deoparte. Ce s-a întâmplat cu Cassie?

– Nimic. Las-o baltă!

– Nu tu ai venit la mine să mă împingi de la spate ca să mă dumiresc ce simt pentru Regan? A fost o mișcare bună.

– La mine nu e cazul să aflu ce simt pentru Cassie. Am știut de ani de zile. Tot ce trebuie să fac acum e să trec peste asta.

– Te-a refuzat? Strălucirea agresivă din ochii lui Devin nu îl sperie pe Rafe, ci îl înduioșă. Hai, dă-mi un pumn! Te las să dai unul gratis.

– Las-o baltă!

Dezumflat, Devin se trânti la loc pe scaun.

– Nu vrei să discutăm despre asta?

– M-am săturat de vorbit. Își frecă fața cu mâinile. Am obosit. Connor nu are încredere în mine, ea nu are încredere în mine. Până la urmă, toate astea înseamnă că nici unul nu prea mă vrea. Nu pot să mă chinuiesc permanent să demonstrez ceva.

– Băiatul ăla a trecut prin multe, Dev. Și Cassie la fel. Mai dă-le puțin timp.

– Nu mai am timp. Vreau și eu să primesc ceva în schimb. Devin inspiră profund. Nu pot să sufăr întruna așa. Mă omoară. Trebuie să ies din starea asta. Înainte ca Rafe să apuce să spună ceva, sună telefonul. Devin îl smulse din furcă și scuipă cuvintele: Biroul șerifului. MacKade. Într-o fracțiune de secundă, era în picioare, înjurând teribil. Când? A trecut mai mult de o oră, fir-ar să fie! De ce dracu' nu am fost anunțat? Nu-mi spune mie rahaturile astea. Mai ascultă un minut, apoi trânti receptorul în furcă. Dolin a scăpat. Se duse la dulapul cu arme, îl descuie și scoase de acolo o pușcă. Acum ești ajutor de șerif.

capitolul 12

Joe stătu ghemuit în râpa din fața micii ferme unde locuia soacra lui. Se îndoia că aveau să-l caute aici – cel puțin nu deocamdată. Aveau să se ducă mai întâi la prietenii lui, apoi la Cassie. În cel mai rău caz, poate MacKade sau vreunul dintre adjuncții lui cu față de cal urma să treacă pe aici mai târziu.

Dar soacra lui nu era acasă. Nu era nici o mașină pe alee, iar draperiile erau trase la fereastră.

Casa de lemn se afla în capătul unui drum înfundat și era perfectă pentru ce avea el de gând să facă. Scrută atent împrejurimile, apoi ieși din râpă, mergând ghemuit. Latura cealaltă a casei nu avea în față decât copaci, așa că pe acolo urma să intre. Trase un cot în geam și îl sparse.

Odată intrat, se duse direct spre dormitorul mare. Avea nevoie de haine curate, și el știa că ea mai avea în șifonier hainele bărbatului ei mort, acoperite cu pânză.

Baba aia era macabră.

Mai era și paranoică.

De asta știa că avea să găsească și un pistol încărcat în sertarul de la noptieră. Singura chestie pe care nu avea cum s-o găsească în casă era băutura. Dar urma să facă el rost și de asta rapid.

Până atunci, îmbrăcat cu niște haine prea strâmte pentru el, se puse pe așteptat.

Îi auzi mașina, auzi cum se chinuia să descuie ușa din față. Se ridică zâmbind și intră în sufrageria întunecată.

Ea avea într-o mână o sacoșă cu cumpărături și în cealaltă o geantă ieftină. Făcu ochii mari când îl văzu.

– Joe, ce Dumnezeu faci...

Făcea ce visase de atâția ani să facă. Se repezi la ea și o puse la pământ cu un dos de palmă.

De fapt, îi trecuse prin cap s-o omoare. Dar voia să se păstreze pentru scumpa lui nevastă. În timp ce ea gemea și se zbătea neputincioasă, el o legă cu o frânghie de rufe și îi puse un căluș în gură. După ce o imobiliză, lăsând-o să se zbată ca un pește pe uscat, dădu iama în geanta ei.

– Douăzeci de parai amărâți, se plânse el. Trebuia să-mi imaginez. Îndesă bancnotele în buzunar și îi luă cheile de la mașină. O să-ți împrumut puțin mașina, vreau să fac o excursie. O mică excursie cu nevasta mea. Datoria unei neveste e să meargă unde îi spune bărbatul ei, nu?

Rânji când o văzu că-și dă ochii peste cap, îngrozită.

– A fost foarte drăguț din partea ta să trimiți scrisorile alea la pușcărie. Foarte drăguț. De-asta n-o să te caftesc prea tare. Vreau să-ți arăt cât îți sunt de recunoscător. Râse când o auzi pe Constance gemând și bolborosind prin căluș. Dar cu Cassie e altă treabă, nu? Ea nu a fost de partea bărbatului ei, cum ar fi trebuit să facă o nevastă adevărată, este? Dar o să am eu grijă de asta! O să-i dau eu o lecție ca lumea. Vrei să-ți spun ce o să-i fac lui fii-ta, băbăciune? Vrei să auzi ce planuri am pentru ea?

Fiindcă îi plăcea groaza pe care o vedea în ochii ei, Joe se lăsă pe vine lângă ea și îi zise.

Devin frână brusc în fața motelului. Ochii lui cercetau fiecare tufiș, fiecare copac, în timp ce înconjură în grabă casa și urcă scările. Se rugă încontinuu, până când o găsi pe Cassie lângă plită.

Nu se putu abține. O prinse în brațe, o trase repede spre el și o ținu așa, strâns.

– Devin.

– Iartă-mă! Stăpânindu-și emoțiile, făcu un pas în spate și redeveni polițist. Trebuie să vorbesc cu tine.

Aruncă o privire spre sufragerie, unde Connor și Emma se uitau fix la el. Voia să îi spună lui Connor să o ia pe Emma și să se ducă amândoi în cameră și să stea acolo, dar își dădu seama că gândea ca un tată, nu ca un polițist.

– Joe a scăpat de la muncă acum vreo oră.

Genunchii lui Cassie se înmuiară. Devin o susținu și o așeză pe un scaun.

– Stai jos și ascultă! Am oameni care îl caută pe la cunoștințele lui, în toate locurile pe unde obișnuia să se ducă. O să-l prindem, Cassie! Știe că stai aici?

– Nu știu, zise ea amorțită. Poate i-a spus mama... nu știu.

– Nu putem să riscăm. Vreau să îți aduni tot ce crezi că îți trebuie. O să vă duc la cabană.

– La cabană?

– O să stați cu Savannah. Am nevoie de Jared. Am nevoie și de Shane, altfel v-aș fi dus la fermă. Adună-te, Cassandra, zise el, destul de aspru ca ea să îl privească mai atentă.

– Nu pot să merg la cabană, Devin. Nu pot să-i pun în pericol pe Savannah și pe copiii ei.

– Savannah se descurcă.

– Și eu mă descurc. Lasă-mă o clipă. Simțea nevoia să respire adânc. Connor și Emma o să meargă cu tine oriunde crezi tu că vor fi în siguranță.

– Ba nu, mamă. Connor strânse cu degetele tremurânde mânuța Emmei. Nu mă duc nicăieri fără tine. Nu te părăsesc.

– Nimeni nu părăsește pe nimeni. Toată lumea o să meargă acolo unde zic eu. Luați-vă lucrurile, izbucni Devin. Sau mergeți fără ele.

– Savannah nu este responsabilă pentru mine și pentru problemele mele, zise încet Cassie. Eu sunt responsabilă.

– Nu am timp să fiu răbdător cu tine. Nu pot să stau aici ca să te păzesc, așa că vă duceți.

Se răsuci pe călcâie. Connor, cu stomacul strâns, văzu în ochii lui un fel de furie pe care n-o mai văzuse niciodată, nici măcar la Joe Dolin.

– Ieșiți afară și urcați-vă în mașină.

– Pot să am eu grijă de mama.

– Pe asta mă și bazez, dar nu aici. Fă cum îți spun eu, Connor!

– Devin, ia copiii și...

– Fir-ar să fie! Se răsuci spre ea, o săltă în brațe și o aruncă pe umăr. Afară! strigă el la Connor, și putea să jure că văzuse cum i se scurgea tot sângele din obraji băiatului. La naiba, băiete, tu nu vezi că mai degrabă aș muri decât să-i fac ei rău? Decât să fac vreun rău oricăruia dintre voi?

Și Connor văzu, văzu așa clar, încât obrajii i se colorară de rușine.

– Da, domnule. Haide, Emma!

– Lasă-mă jos, Devin! Cassie nu mai încercă să se împotrivească. Te rog, lasă-mă jos! O să mergem.

El o așeză cu picioarele pe pământ și o clipă continuă s-o țină de umeri.

– Trebuie să mă lași să am grijă de tine. Trebuie să mă lași să fac măcar asta. Ai încredere în mine, Cassie!

– Am. Îl luă de mână pe Connor. Avem.

– Trebuie să ne grăbim. Întinse mâna spre plasa de la ușă și privi cu atenție afară, înainte de a deschide. Am pus filtre pe șosea, începu el. Trebuie să apară și elicopterele. Sunt șanse mari să-l găsim înainte de lăsarea serii. Câți oameni sunt în motel?

– Nu e nimeni. Avem o familie care trebuie să vină diseară, dar...

– Mă ocup eu de asta. Numai să nu...

Zgomotul împușcăturii fu atât de neașteptat, atât de șocant, încât Cassie nu putu decât să icnească. Devin se prăbuși la picioarele ei.

– Bună, scumpete. Joe veni spre ei, cu un rânjet pe față și cu un pistol în mână. Am venit acasă.

Ea nu făcu decât singurul lucru pe care îl putea face. Îi înghesui pe copii în spatele ei și se întoarse cu fața la el.

Văzu că se schimbase. Chipul lui era mai tras, mai dur, la fel ca trupul. Lângă ochiul drept, până sub el, avea o cicatrice zimțată și albă. Dar ochii în sine erau aceiași. Brutali.

– Vin cu tine, Joe. Știa că Devin încă respira, dar tâmpla pe lângă care glonțul trecuse razant era mânjită de sânge. Avea nevoie de ajutor, de o ambulanță. Singurul mod în care putea să-i salveze pe el și pe copii era să se sacrifice ea. Vin cu tine unde vrei tu. Numai nu le face rău copiilor.

– O să fac ce vreau eu cu plozii tăi, curvă! Iar tu o să faci exact ce-ți zic eu. Se uită în jos la Devin și rânji. Nu mai e așa tare acum, nu? Trebuia să țintesc mai precis. Se uită pieziș la el și izbucni în râs. Am o mică problemă la ochi, dar de aproape mă descurc mai bine.

Ca într-un vis, ea îi văzu fața, văzu pistolul îndreptându-se în jos. Se simți cuprinsă de răceală, o răceală amestecată cu convingerea că asta se mai întâmplase cândva. Numai că atunci era vorba despre un tânăr soldat rănit și despre o femeie prea slabă și prea speriată ca să îl poată salva.

– Nu! țipă și se aruncă peste corpul lui Devin. E rănit! *Știa că vorbele ei erau inutile și se chinuia să găsească* altele. Dacă îl omori, Joe, și ești prins, n-o să mai ieși niciodată. Știi ce se întâmplă când omori un ofițer de poliție? Nu merită. Ți-am spus că vin cu tine.

– *Dacă stai acolo, o să trag prin tine.* După aia, poate...

Zâmbi din nou și îndreptă pistolul spre Connor.

– Lasă-mi copiii în pace!

Ca o femeie posedată, ea se ridică și se aruncă asupra lui cu o disperare și o furie care aproape îl puseră la pământ. Nici când o lovi nu se desprinse de el. Apoi Connor se repezi la el, izbindu-l cu pumnii și țipând.

Joe îl dădu la o parte ca pe o muscă.

– O să te învăț eu să te porți, obrăznicătură! Era gata să îl lovească cu patul pistolului, când auzi sirenele mașinilor de poliție. Mai târziu, zise el, în timp ce Connor încerca să se ridice. După tine vin mai târziu.

O apucase de gât pe Cassie și o strângea, cu arma la tâmpla ei. Singura lui scăpare, își dădu el seama, era prin pădure.

– O s-o omor! Strigă el la oricine ar fi fost acolo să audă. Dacă vine careva după mine, o omor!

O târî după el peste florile din curte.

Jos, pe pământ, Emma îi strângea mâna lui Devin.

– Te rog, trezește-te! Te rog, trezește-te!

Connor se apropie și el de Devin, în timp ce Rafe și adjunctul lui începură să caute în jurul casei.

– L-a împușcat, l-a împușcat și a luat-o pe mama!

Cu fața împietrită, Rafe se aplecă asupra fratelui său.

– Nu e chiar așa rău cum pare. Se simți mai bine după ce spuse asta. Scoase din buzunar o bandană și opri sângerarea. Își revine, murmură el și, când îl văzu pe Devin mișcându-se, se simți inundat de o senzație de ușurare. Connor, du-te și cheamă o ambulanță! Repede!

– Nu. Ochii lui Devin se deschiseră încet. Dădu la o parte mâna fratelui său. N-am nimic. Cassie...

– Ai fost împușcat, idiotule!

Dar, cu toate sforțările lui Rafe de a-l face să stea jos, Devin se ridică.

Ochii i se împăienjeneau, se tulburau. Un val scurt de înjurături îl ajută să-și focalizeze privirea.

– Unde putea s-o ducă?

– În pădure. Connor își mușcă buzele. A dus-o în pădure. A lovit-o. Am încercat să-l opresc.

– Ai grijă de sora ta, îi porunci Devin. Vreau oameni în jurul pădurii. Anunță-l pe Jared, spune-i să se întoarcă la cabană. S-ar putea duce acolo. Tu stai cu copiii ăștia, îi ordonă el adjunctului. Du-i în casă!

– Vin cu tine, declară Rafe.

– Poți să vii. Cu o privire rece, Devin își scoase pistolul. Dar e al meu.

Cassie făcu tot ce-i stătea în putere să-l mai țină pe loc, acum că era departe de copii și de Devin. N-avea să mai fie și de data asta o victimă amuțită. Îl zgârie, îl mușcă, îl lovi.

– Ai uitat cine-i șeful, este? Ai crezut că poți să mă bagi în cușcă și să uiți cine ține frâiele.

Înjurând-o, el își îndesă pistolul la curea, ca să poată s-o tragă cu ambele mâini. O să mă distrez bine când o să-ți aduc aminte.

– O să te găsească. O să te prindă, și de data asta n-o să-ți mai dea drumul.

– Poate o să mă prindă, poate nu. Se împletici mai departe, trăgând-o după el și rătăcindu-se din cauza furiei. Ura pădurile astea afurisite, pădurile MacKade. Am avut o groază de timp să mă gândesc la asta. Știu exact ce o să faci. O să faci rost de o mașină. Asta o să faci.

Înjură iar, de ciudă că fusese nevoit să abandoneze mașina pe care o găsise.

– Am prieteni, bolborosi el. Am o groază de prieteni care o să mă ajute.

– Nu ai pe nimeni. N-ai avut niciodată. Devin o să vină după tine, Joe, și nimic n-o să-i stea în cale.

– Zace la pământ și o să sângereze până o să moară.

– Nimic n-o să-i stea în cale, zise ea din nou. Ce îmi faci tu mie nici nu se compară cu ce o să-ți facă el.

– Ți s-au cam aprins călcâiele după el, este?

Joe se opri, cu răsuflarea tăiată, și o trase de păr ca să-i dea capul pe spate. I se păru că aude în cap niște voci care spuneau cuvintele pe care apoi le rostea el.

– Curvă ce ești! Îmi aparții. Să nu uiți asta! Îmi aparții. Până când moartea ne va despărți.

– Ești un golan nenorocit și bețiv! Sfidarea izbucnea din ea ca un fulger. Nimic nu-ți aparține, nici măcar persoana ta. Ești jalnic! Aproape că nu clipi când el o trase

și mai tare de păr. Nu poți să bați pe nimeni, doar pe cineva mai slab ca tine. Hai, Joe, lovește-mă! E singurul lucru la care te pricepi. Dar, de data asta, nenorocitul dracului, să știi că o să mă lupt cu tine.

El îi dădu drumul la păr și o puse la pământ cu o lovitură. Durerea nu făcu decât s-o mobilizeze. Cu ochii aprinși, fioroși, se ridică, cu pumnii strânși.

El făcu un pas spre ea, iar ea aștepta pregătită, ba chiar nerăbdătoare să se apere.

– Dacă o atingi, dacă încerci să sufli măcar în direcția ei, te ciuruiesc.

Joe se răsuci încet. Devin era la nici trei metri pe cărare, cu arma îndreptată spre el. Rafe MacKade era în spatele lui. În timp ce Joe se uita în toate părțile, căutând un loc pe unde să fugă, din spatele copacilor apăru și Jared, care se apropia pe cărare în spatele lui Cassie.

– Aruncă pistolul, Dolin, scoate-l încet și aruncă-l, altfel te omor!

– Te dai mare acum, MacKade!

Joe își umezi buzele, scoase pistolul cu două degete, se aplecă și îl puse jos.

– Cu patru pistoale îndreptate asupra mea și cu frații tăi să te apere.

– Împinge pistolul spre mine!

– Da, mare erou, dacă nu trebuie să te bați parte în parte. Joe lovi pistolul cu piciorul, îndepărtându-l. Ai pus laba pe nevastă-mea, nu-i așa?

– N-ai nici o nevastă.

Devin se întoarse și îi dădu pistolul lui Rafe.

– Nu te băga, îi ceru el, apoi se uită la ceilalți frați. Nici unul să nu se bage.

Se uită în treacăt la Cassie și îi observă vânătăile. Și se simți copleșit de ură.

– Mergi la cabană, Cassie! Savannah o să te ducă la copii.

– Nu trebuie să faci asta.

– O, ba da. Trebuie. Zâmbi. Haide, Joe! Aştept de mult clipa asta.

– Şi ce i-ar opri pe fraţii tăi să mă împuşte în spate după ce te bat măr, MacKade?

– Nimic. Acum zâmbetul lui era fioros. E ultima ta şansă să mă baţi, jigodie ordinară! Aşa că profită de ea.

Joe scoase un urlet animalic şi se repezi. Devin nu avu altceva de făcut decât să se ferească şi să îi repeadă un pumn care să-l pună la pământ pe Joe.

– E mai greu când te baţi cu cineva pe măsura ta, nu-i aşa? îl ironiză Devin. Este mai greu când nu ai de-a face cu o femeie sau cu un băieţel. Haide, nenorocitule! Mai încearcă!

Cu sângele prelingându-i-se din buză, Joe se repezi spre el orbeşte. Pădurea se umplu de zgomotul oaselor trosnite şi de icnete. Cassie făcu eforturi să nu-şi acopere ochii cu mâinile.

Era pentru ea. Fiecare lovitură pe care o dădea sau o primea Devin era pentru ea. Aşa că trebuia să se uite.

Şi toată frica pe care o simţise din cauza lui Joe dispăru pe măsură ce privea. Era exact cum îi spusese ea. Un golan jalnic. Statura sa şi sălbăticia atacurilor îl impulsionară să dea şi el câteva lovituri. În mod sigur numai dimensiunile lui îl ajutară să-l dezechilibreze pe Devin şi să-l pună la pământ.

Dar, chiar şi aşa, chiar copleşit de mărimea lui Joe, Devin domina. Pumnii lui cădeau repede, brutal, iar expresia lui era aşa de concentrată, încât Cassie îşi dădu seama că nu simţea deloc loviturile primite.

Nu îşi feri ochii din faţa sângelui, nu îşi astupă urechile ca să nu mai audă. Ăsta era finalul, în sfârşit, şi ea trebuia să fie martoră.

Furia lui faţă de Joe era atât de mare, de rece, încât nu vedea în faţa ochilor decât chipul lui. La fiecare pumn pe care îl dădea, furia îi alimenta forţa, iar el nu simţea decât o întunecată plăcere morbidă. Nodurile pumnilor erau carne vie, cămaşa îi era mânjită

de sânge – parțial, chiar sângele lui –, dar nu putea să pună capăt loviturilor.

– Ajunge! Jared se apropie de ei ca să-l tragă pe Devin, și fu cât pe ce să încaseze un pumn în față din cauza asta. Ajunge, repetă el, dar fu nevoie de toți trei frații ca să-l ia pe Devin de acolo.

– Asta-i o imagine satisfăcătoare, comentă Rafe, studiind fața umflată a bărbatului care zăcea inconștient. Cred că n-ar trebui să mă supăr prea tare că nu m-ai lăsat și pe mine să-i dau vreo două.

– Se pare că s-a opus arestării, nu, Jared?

Shane își așeză mai bine pușca pe umăr și își scărpină bărbia.

– Așa mi s-a părut și mie. Hai, Dev, să încărcăm în mașină carcasa asta! Ai nevoie de o bere și de o pungă cu gheață.

Dar furia lui Devin nu dispăruse, nu de tot. Îi împinse mâna lui frate-său de pe umăr.

– Lasă-mă în pace! Se întoarse și se uită la Cassie, care rămăsese nemișcată, palidă, învinețită, cu ochii larg deschiși din cauza șocului. Am terminat. Își scoase insigna și o aruncă în praf.

– Luați-l! Mă duc acasă.

– Devin!

Când Cassie dădu să se apropie de el, Jared o prinse de mână și o opri.

– Dă-i puțin timp, murmură el, uitându-se după Devin care plecase prin pădure spre fermă. Suferă.

Ea se străduí. Se duse la copii și îi liniști. Acceptă ca Regan și Savannah să vină la ea și să se agite îngrijindu-i vânătăile. Vorbi puțin cu mama ei la telefon și se liniști singură, spunându-și că nu era nimic grav cu maică-sa, cu toate vânătăile și spaima ei. Și, poate, de data asta, ele două împărtășeau un fel de înțelegere, cum nu se mai întâmplase până atunci.

În cele din urmă cedă, luă sedativul care i se dădu și dormi buștean toată noaptea.

Dar a doua zi dimineață știu că nu își înfruntase încă toți demonii. O lăsă pe Regan să se descurce cu micul dejun și se pregăti să se ducă la fermă să dea ochii cu Devin.

Băgă în buzunarul pantalonilor singurul lucru pe care trebuia să-l ia la ea.

– Te duci să-l vezi pe șeriful MacKade.

Connor apăru în ușa dormitorului. Ochii lui erau umflați și încercănați, pe obraz avea o mică vânătaie, dar chipul îi era încă foarte palid. Cassie simți nevoia să-l strângă tare la piept, dar el stătea țeapăn în ușă.

– Da, trebuie să vorbesc cu el, Connor. Trebuie să-i mulțumesc pentru ce a făcut.

– O să spună că nu și-a făcut decât datoria.

– Da. Știu că așa va spune. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să-i mulțumesc. Putea să fie mort acum, Connor, pentru noi.

– La început am crezut că a murit. Vocea lui tremură puțin, dar luă o gură de aer și se adună. Când a căzut și l-am văzut plin de sânge, am zis că o să ne omoare pe toți.

Ea se cutremură și încercă să-și înăbușe plânsul.

– Îmi pare rău, Connor, pentru ce am făcut, pentru ce ți-am făcut. Sper că mă vei ierta într-o bună zi.

– N-a fost vina ta. Niciodată n-a fost. Nu trebuia să-ți spun toate lucrurile alea. Ar fi vrut să se uite în altă parte, dar știa că ar fi părut laș. Acum știa cum arată lașii. Nu era adevărat, și nici nu am crezut cu adevărat ce am spus. Am spus-o numai ca să te rănesc, fiindcă mă simțeam rău.

– Connor! Întinse brațele spre el și, când el veni la pieptul ei, strânse ochii cu putere. Episodul ăla din viața noastră s-a încheiat acum. Îți promit că s-a încheiat.

– Știu. Ai fost destul de curajoasă.

Impresionată până la lacrimi, îl sărută pe creștet.

– Şi tu la fel.

– De data asta. Trase adânc aer în piept. Şeriful MacKade ne-a apărat. Eu şi Emma vrem să mergem cu tine. Am vorbit despre asta. Vrem să-l vedem pe şerif.

– Poate ar fi mai bine să mă duc numai eu. El se simte puţin... E supărat.

– Trebuie să vorbesc cu el. Te rog!

Cum ar fi putut să-i interzică băiatului aceeaşi încheiere a traumei de care ea însăşi avea nevoie?

– Bine. Mergem împreună.

Stând pe scaunul lui de pe veranda din faţa casei, Devin îi văzu de departe venind din pădure. Era gata să se ridice şi să intre în casă, dar i se păru o răzbunare meschină şi penibilă.

Arătau ca o echipă, avu el brusc revelaţia, şi se gândi că, oricât de mult îl durea asta, aşa şi trebuia să fie.

Încă îi zvâcnea capul, iar mâinile îl ardeau. Dar asta nu era nimic în comparaţie cu durerea pe care o simţea în suflet, uitându-se la Cassie şi la copii apropiindu-se de el peste pajiştea largă.

Pe faţa ei şi a băiatului se vedeau vânătăi. Furia îl cuprinse iar ca un fulger. Apoi Emma se desprinse de mâna lui Cassie şi dădu fuga la el.

– Am venit să-ţi mulţumim fiindcă l-ai gonit pe omul cel rău. Se căţără pe genunchii lui, de parcă acolo era locul ei. Ai bube. Cu solemnitate, îi atinse uşor cu buzele ţuguiate tăieturile şi vânătăile, până la pansamentul alb de pe tâmplă. E mai bine acum?

El cedă o clipă şi îşi înfundă faţa în părul ei.

– Da, mersi. Până să apuce Cassie să spună ceva, el o aşeză mai bine pe Emma pe genunchi. Dacă nu au luat legătura cu tine până acum, pot să-ţi spun eu că l-au transferat deja la închisoarea statală. Cu noile acuzaţii – evadare, atac, furt de maşină, posesie de arme, atac cu armă mortală şi... – îşi trecu degetele peste pumnul zdrobit – şi împotrivire la arestare, n-o să mai vadă

lumina zilei. Tu și familia ta nu mai aveți de ce să vă faceți griji.

– Te simți bine? fu tot ce putu Cassie să spună.

– Sunt bine. Tu?

– Da, bine. Degetele ei strângeau convulsiv mâna lui Connor. Noi am venit să-ți mulțumim...

– Mi-am făcut datoria.

– I-am spus eu că așa o să zici, zise Connor, și asta îi aduse o privire blândă de la Devin.

– Deci sunt previzibil. Se uită iar la Cassie. Te-ai descurcat foarte bine, Cass! Să ții minte asta! Am multă treabă acum.

Când el vru s-o dea jos din brațe pe Emma, Cassie făcu un pas înainte.

– Devin, te rog, nu!

– Te-a făcut să suferi. Cuvintele țâșniră din gura lui. Pe toți v-a făcut să suferiți, iar eu nu am făcut nimic să-l opresc.

– Ai fost împușcat, pentru numele lui Dumnezeu. Ai zăcut acolo inconștient, mânjit de sânge.

– Omul cel rău a vrut să te mai împuște o dată, zise Emma. Dar mama nu l-a lăsat. S-a suit pe tine ca să nu-i dea voie.

Fiecare gram din sângele lui fierbinte se răci când auzi asta.

– La naiba, Cassie, ai înnebunit?

– Aveai nevoie de mine. Respiră întretăiat. Nu puteam să stau deoparte, Devin. Am făcut ce trebuia să fac. Iar acum o să-ți cer și ție să faci ce știi și tu că trebuie să faci. Scoase din buzunar insigna lui. Nu renunța, Devin! Nu pleca!

El se uită lung la insigna din mâna ei, apoi privi iar în ochii ei.

– Știi cum e să te uiți la cineva pe care îl vrei, de care ai nevoie, zi după zi, și să știi că nu poți avea niciodată persoana aceea? Nu am de gând să mai trăiesc așa de acum, nici măcar de dragul tău. Nu vrei să-mi permiți

să fac parte din viața ta. Nu vrei să te măriți cu mine, iar eu nu pot să rămân în continuare un prieten și atât.

– Mă mărit eu cu tine. Emma se ghemui iar la pieptul lui. Te iubesc.

Inima lui se făcu pur și simplu bucăți. O strânse tare pe Emma, apoi o puse jos cu delicatețe.

– Nu pot să fac față, Cassie! Se ridică, orbit de lacrimi. Du-te acasă și lasă-mă!

– Șerifule MacKade. Connor se repezi la el, dar apoi se opri. Îmi pare rău!

– Ai dreptul să simți ceea ce simți, zise Devin stăpânit. Și nu e nevoie să-ți ceri scuze pentru asta.

– Domnule, vreau să vă spun ceva.

Devin își trecu mâna peste față și își lăsă brațele jos.

– Bine, atunci spune!

– Știu că sunteți supărat pe mine. Da, domnule, sunteți, insistă Connor, când simți că Devin voia să-l contrazică. Și eu am fost supărat, fiindcă eu credeam că veniți la noi pentru mine, sau, oricum, mai mult pentru mine, și apoi am aflat că veneați pentru mama. Și m-am gândit că, dacă ea permite, o să se schimbe totul, și iar o să fie rău, chiar dacă v-ați dat cuvântul. Bryan mi-a spus că nu se schimbă nimic, dar eu nu l-am crezut. Nu am vrut să cred. Simți nevoia să tragă mult aer în piept. Ieri, când ați venit la noi să ne ducem la cabană și mama a zis că nu vrea, v-ați înfuriat. Erați furios dinainte, și după aia ați fost și mai furios. Nu-i așa?

– Așa e.

– Ați țipat.

– Da, așa e.

– Am crezut că, gata, acum o s-o loviți. Știați că asta credeam eu, dar nu aveați de gând s-o loviți. Mi-ați spus că n-o s-o loviți niciodată, pentru nici un motiv. Și mi-am dat seama că vorbeați serios. Mi-am dat seama că o să faceți orice ca s-o salvați, atunci când ați plecat după ea în pădure. Nu numai fiindcă asta era datoria dumneavoastră, ci pentru că era vorba despre ea.

Despre noi. Băiatul își adună tot curajul tremurător pe care îl avea și urcă treptele până în fața lui Devin. Chiar și după ce ea v-a gonit, după ce am făcut-o eu să vă gonească, tot n-ați lovit-o.

– Nu aș lovi-o niciodată, Connor, nici dacă viața mea ar depinde de asta. Asta e adevărul.

– Da, domnule. Și ea a plâns. Nu luă în seamă murmurul de protest al mamei sale, ci continuă să-l privească pe Devin în ochi. După ce v-a gonit, a plâns, așa cum plângea când era bătută și credea că eu n-o aud. Dar de data asta eu o făcusem să plângă, și vreau să spun că îmi pare rău. Vreau să spun că nu vreau un alt tată. N-am ce face.

– Bine. Devin știa că avea să clacheze în clipa următoare. E în regulă.

– Nu vreau un alt tată, se grăbi Connor să spună, în afară de dumneata.

Mâna pe care Devin o lăsă pe umărul lui Connor se strânse dureros. Dar era o senzație plăcută, solidă, care îi dădu puterea să termine ce avea de spus. Vă rog, vreau să fiți mereu cu noi, cum sunt familiile. Știu că acum s-ar putea să nu mă mai vreți, după câte am făcut, dar jur că n-o să vă mai contrazic niciodată. Am fost un prost și am fost obraznic cu mama și cu dumneata, și poți să mă pedepsești, dar nu pleca. Nu trebuie să mă mai iubești, dacă măcar...

Vocea i se frânse, și începu să plângă cu lacrimi fierbinți când Devin îl strânse tare la piept.

– Ești prea deștept ca să spui prostii, murmură Devin cu voce tremurătoare. N-am încetat nici o clipă să te vreau. Nu am putut să nu te mai iubesc.

– Nu plecați!

Connor se ținea de el ca de viață.

– Vă rog să nu plecați și să ne lăsați!

– Nu plec nicăieri. Rămân aici, OK?

– Da, domnule.

– Și nu mă mai domni atâta.

Îl sărută apăsat pe ochii înlăcrimați. Cu delicatețe, îi șterse cu degetul obrajii uzi, în timp ce Emma se înghesuia între ei.

– Ține-mă și pe mine, ceru ea. Și eu vreau să stai!

Așa că el se ridică, ținând fetița cu un braț și cu celălalt înfășurat în jurul lui Connor. Orice s-ar fi întâmplat de acum, nu mai avea nimic de făcut decât să-și urmeze inima.

Ea stătea în picioare cu ochii înotând în lacrimi, cu insigna lui strânsă în mână și cu cealaltă mână peste buze.

Nu așa își imaginase el că avea s-o ceară de soție, cu doi copii plângând în brațe. Dar așa avea s-o facă.

– Nimeni n-o să te iubească la fel ca mine, Cassie! Nimeni n-o să-i iubească pe copiii ăștia mai mult și nimeni n-o să facă mai multe eforturi să le ofere o viață bună. Adevărul e că nu pot să trăiesc fără tine, fără voi toți. Tu ești inima mea. Pentru numele lui Dumnezeu, Cassie, mărită-te cu mine!

Nu avea cum să știe ce însemnau pentru ea cuvintele lui, să le audă așa de la el, așa de simplu, de direct, în timp ce îi ținea în brațe pe copii, de parcă erau deja ai lui.

Sigur că erau. Ce neroadă fusese să creadă altceva!

Ce neroadă fusese să-i treacă prin cap că trebuia să facă ce făcuse Abigail, să refuze iubirea!

Urcă scările, apoi îl prinse pe Connor cu o mână și pe Emma cu cealaltă.

– Ești cel mai remarcabil om pe care l-am cunoscut vreodată, și te iubesc. Ai însă un defect, Devin, ești mult prea răbdător.

– În clipa asta încep să-mi pierd răbdarea.

– Atunci o să simplific povestea. Te-am ținut destul timp în așteptare.

Îi dădu drumul lui Connor numai cât să-i prindă insigna lui Devin. Apoi, din nou mână în mână, se ridică

pe vârfuri și îl sărută pe bărbatul de care era îndrăgostită, în fața copiilor ei.

– Ne-ar plăcea să mă căsătoresc cu tine, Devin! Curând. Își rezemă capul în dreptul inimii lui. Cred că toți am așteptat destul. Curând, cât de curând!

În calitate de șerif, Devin MacKade știe că menirea lui este să-i protejeze pe locuitorii orășelului Antietam, din Maryland, și face asta cu dăruire și cu pasiune. Însă, de mai bine de doisprezece ani, inima și gândurile lui sunt la Cassie Dolan. Doisprezece ani în care o vede căsătorită cu bărbatul nepotrivit, un bărbat care a căzut în patima alcoolului, care consideră că bătaia e ruptă din rai și că are puteri depline asupra soției și asupra celor doi copii. Și, în tot acest timp, Devin încearcă să fie un bun prieten pentru Cassie, să fie un șerif exemplar pentru oraș și... să se convingă pe sine însuși că poate avea – și iubi – și alte femei.
Însă divorțul lui Cassie îl face pe Devin să-și dea seama că a așteptat mult prea mult și că răbdarea lui a ajuns la limită, așa că este hotărât să-și urmeze, într-un final, chemarea inimii.
Dar oare Cassie are curajul să facă și ea același lucru?

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-33-0371-5
9 786063 303715
Lira®